

Cách Vách Kia Sống Chết Muốn Hiến Thân....

Contents

Cách Vách Kia Sống Chết Muốn Hiến Thân....	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	50
26. Chương 26	52
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	57
30. Chương 30	60
31. Chương 31	62
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34: Phiên Ngoại: Một Giác Mộng	68
35. Chương 35: Phiên Ngoại 2. Trình Triết	69

Cách Vách Kia Sống Chết Muốn Hiến Thân....

Giới thiệu

Thể loại: Chủ công, 1x1, Niên hạ, Thụ truy côngĐộ dài: 33 chương + 2 phiên ngoạiEdit: SóiNgay cả pháo hữu* cũng kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-vach-kia-song-chet-muon-hien-than>

1. Chương 1

Ngoài cửa sổ mưa dầm rả rít, đông một giọt tây một giọt mà nhỏ xuống vùng nước dưới mặt đất, tôi mới từ phòng điều hòa đi ra liền nghênh đón gió lạnh, nhin không được giặt mình run lập cập.

Lúc còn dưới quê mười độ âm cũng có thể tinh thần phấn chấn dạo mấy vòng quanh sân, kết quả vừa đến miền nam, cũng chỉ mười độ dương mà thôi, lại khiến tôi một người đàn ông cao 1m90 đông lạnh đến run bần bật, thời tiết của vùng này cũng thật sự tà môn, lợi dụng cơn mưa đưa cái lạnh leo tiến thẳng vào xương cốt.

Cũng không có mấy người có thể kiên trì sớm tinh mơ tới đây lên lớp, trên đường chỉ có mấy đôi tình nhân nhẹ nhàng tình cảm bung dù sóng vai cùng đi. Mỗi khi mùa đông đến tôi lại có một sự kính nể đạt tới đỉnh cao đối với loại sinh vật được gọi là phụ nữ: Dọc đường đi tôi liền đếm được một bàn tay những cô gái thể này, hoặc là mặc áo lộ cổ cả một mảng lớn, hoặc là mặc váy ngắn còn không mang tất giữ ấm, mặc kín nhất cũng sẽ lộ ra cổ chân mảnh khảnh trắng tuyết.

Tôi bao mình kín đến không còn kẽ hở vẫn cảm thấy xương cốt lạnh đến sợ, thực sự không rõ các cô ấy lấy đâu ra nhiệt lượng để tiêu xài.

Tóm lại một buổi sáng chỉ có một tiết học này, học xong rồi liền có thể lẩn về căn hộ đã thuê, thoải mái ngâm mình trong bồn nước ấm, sau đó dưới sự bao bọc của ấm áp chơi game.

Dưới đất có không ít vùng nước, tôi đặc biệt chán ghét cảm giác nước bắn văng đến ống quần, cẩn thận bước cao chân, cho nên đi cũng không nhanh. Nhưng khu chung cư cách trường học rất gần, bình thường lộ trình không đến mười phút, cứ lẽ mà lẽ mà như vậy, cùng lắm chỉ tốn thêm năm phút mà thôi.

Trong lúc tôi đang ở đầu hành lang thu lại ô, vẩy đi nước đọng trên ô, lại vớ áo khoác* để cho nước bùn trên vạt áo rơi xuống.

(*Áo này là áo măng tô ak.)

Áo khoác mặc vào cho dù tôi cao cũng dài đến cổ chân, gần như chạm đất, hơn nữa đi đường hơi nhanh một chút sẽ vướng phải vạt áo, thời điểm tôi mặc nó xuất hiện lúc nào cũng có thể khiến người ghé mắt nhìn, có người trên chốc nói nhìn qua rất giống áo khoác dài trong phim Ma trận, kỳ thật này cũng cùng một loại trong phim, chị của tôi mê muốn chết, nhưng đáng tiếc chị ấy sinh ra một gương mặt búp bê, mặc bộ đồ cool ngầu này lại chẳng ra cái gì, đành phải mua để tôi mặc cho chị ấy xem, dùng để an ủi trái tim bị tổn thương.

Từ lúc tôi cao đến một mét tám những chuyện tương tự thế này đã xảy ra vô số lần.

Chị của tôi lúc nào cũng đam mê một cách điên cuồng vào những bộ quần áo chị ấy mặc vào không dễ coi, sau đó mua về muốn tôi mặc. Phong cách của những bộ quần áo kia luôn lơ lửng giữa thế giới giả tưởng và đời thật, đại khái chính là những bộ đồ và trang sức “đẹp mắt nhưng rất kén dáng người cùng tương mạo nên bình thường sẽ không ai mặc”, tôi đối với ăn mặc cũng không có yêu cầu quá cao, chị ấy mua về tôi mặc, cứ thế mãi, tôi cũng dần quen bản thân lúc nào cũng ăn mặc khác với người bình thường.

Đôi khi sẽ có một chút bối rối, nói ví dụ thỉnh thoảng sẽ có người hưng phấn mà chạy tới hỏi bộ xxx này là mua ở cửa hàng nào, thỉnh thoảng sẽ có người dùng tên của một bộ phim hoặc hoạt hình nào đó tôi chưa từng nghe qua để bắt chuyện, đáng tiếc tôi căn bản cũng không rõ chính mình mặc cái gì, cho nên bình thường đều chỉ có thể xin lỗi mà phụ sự chờ mong của bọn họ.

Trừ những cái đó ra, không phải không thừa nhận, những bộ quần áo kia thật sự rất soái, tất cả mọi người đều thích nhìn tôi chăm chăm.

Sau khi rũ xong nước mưa trên áo tôi cầm ô lên lần, trùng hợp lúc này cũng có người vội vội vàng vàng xuống lầu. Anh ta cúi đầu, bước chân có chút bất ổn, chỉ vài bước ngắn ngủi lại có loại cảm giác ruột gan đứt đoạn*, tôi lễ phép tránh qua một bên, chờ anh ta loạng choạng đi ngang qua, mới tiếp tục đi lên.

(* can tràng thôn đoạn: đau thương đến cực độ.)

Chỗ góc cua lại gặp được một người.

Nhìn thấy đầu tiên chính là giày da cùng quần tây, bước chân rất ổn, nhưng nhanh, như là đang truy đuổi cái gì, hơn nữa hai người này xuống lầu theo thứ tự một trước một sau khiến cho người ta hoài nghi giữa bọn họ có phải có liên quan hay không.

Sau hai giây phân tâm suy nghĩ tôi mới có ý niệm đứng lại trong đầu, lúc này người đàn ông kia đã sắp chạy tới sóng vai với tôi.

Trong tay anh ta cầm một cái ô gấp, bộ dạng nhú mày vẫn rất anh tuấn, lúc đi ngang qua tôi bỗng nhiên lão đảo, vô thức đưa tay tìm kiếm nơi có thể mượn lực. Tôi không chút nghĩ ngợi, không chút do dự duỗi thẳng tay, ô cán dài một chấn một đẩy, đỡ vững anh ta.

Tay của anh ta lúc này đang khó khăn nắm chặt tay tôi, ánh mắt không biết bay đi nơi nào rơi xuống trên người tôi, sau đó rõ ràng ngậy ra một lúc.

Tôi khách khí hỏi thăm: “Anh không sao chứ?”

“Không sao” Lòng mày anh ta nhú chặt, nhưng giọng nói lại ôn nhu giống như tiếng thầm thì trong đêm khuya, “Cảm ơn anh, tôi là hộ gia đình mới dọn tới, có rãnh nhất định sẽ ghé thăm.. anh có thấy người vừa mới đi ra không?”

“Anh ta đi xuống.” Tôi nói, thu lại dù.

May mắn cái ô này chất liệu rất tốt, sau khi vẩy nước đã gần như khô, không có dính nước lên âu phục của anh ta.

Trở lại căn hộ tôi mới nghĩ, hộ gia đình mới dọn tới này, nhìn qua thật không giống như loại người sẽ ở một nơi cũ nát vùng ngoại thành này.

2. Chương 2

Muốn nói trên thân của người này có một loại khí chất đặc biệt* không khỏi có vẻ quá mức khoa trương, nhưng loại cảm giác hoàn toàn xa lạ* này lại rất rõ ràng.

(*Nguyên văn đặc lập độc hành: nói về đặc biệt, bất đồng với người khác. Hình dung người chí hướng cao thượng, bất đồng thói tục.)

(*Nguyên văn cách cách bất nhập: không ăn khớp, hoàn toàn xa lạ.)

Tôi nằm trong bồn tắm, suy nghĩ một lúc, rốt cuộc trước khi đứng dậy đã tìm được từ hình dung thích hợp.

Bởi vì lý do cách trường học rất gần, khách thuê phòng ở chung cư này gần như đều là sinh viên trong trường, hoặc là sinh viên mới ra trường vừa bước chân vào xã hội nghèo rớt mồng tơi*, cho dù sống trong bóng tối vẫn mang theo tinh thần phấn chấn. Nhưng người này dễ nhận thấy độ tuổi trên dưới ba mươi, ăn mặc âu phục giống như tướng quân mặc giáp—rất cá tính, rất khí thế, khiến người taliếc mắt là có thể tách anh ta ra khỏi đám học sinh non nớt.

(*Nguyên văn nang trung tu sáp: trong túi ngược ngừng, nhẵn túi, nghèo rớt mồng tơi.)

Có lẽ rất nhanh sẽ dọn đi thôi, tôi nghĩ.

Người này nhìn thế nào cũng không ra bộ dạng không trả nổi tiền thuê đất đỏ, trái lại, anh ta từ đầu đến chân đều viết mấy chữ to” siêu xe biệt thự cao cấp đều có”.

Liên tục mấy ngày đều không gặp lại anh ta, tôi càng chắc chắn suy đoán của mình.

Tôi rất nhanh liền ném đi tiểu nhạc đệm xen vào sinh hoạt này qua sau đầu, chuyên tâm vào chuyện khác. Trường học tổ chức một trận thi đấu bóng rổ, khoa chúng tôi tìm đâu ra người chơi bóng rổ, nhưng không tham gia cũng không được, phụ đạo viên thở ngắn than dài dùng cường ép gom góp mấy nam sinh cao nhất lập thành một đội, tôi thành linh bị xếp vào, hơn nữa bởi vì cao nhất đội nên được phụ đạo viên gửi gắm hy vọng nhiều nhất.

Thử nghiệm mới lạ như thế, tôi ở quê đã trải qua từng giai đoạn từ nhà trẻ đến cấp ba, cấp hai trước kia còn chưa trở mã thì không nói tới, từ khi bắt đầu phát dục chiều cao cũng không ra khỏi mười thứ hạng đầu trong lớp, nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng đứng thứ nhất.

Không nghĩ tới lên đại học, phóng tầm mắt nhìn sẽ không thấy mặt, tất cả đều là đỉnh đầu.

Tôi đối với bóng rổ dốt đặc cán mai, có lẽ so với dốt đặc cán mai còn muốn hỏng việc hơn một chút, bởi vì đây trong đầu tôi chỉ toàn là những quy tắc thiết lập hiếm lạ cổ quái trong phim ảnh và manga. Trách thì trách bộ manga về bóng rổ hot nhất năm đó, hơn nữa nội dung cốt truyện trong mỗi lần thi đấu đều được tác giả đặc biệt cường điệu, quả thật không chút che giấu bản thân mưu toan thay đổi ấn tượng về bóng rổ đối với người không am hiểu bóng rổ.

Hiển nhiên tác giả đã thành công đối với tôi. Ký ức tuổi thơ quá mức khắc sâu, tôi hoàn toàn không có biện pháp tách ra giữa giả thuyết cùng hiện thực.

Thời điểm học động tác căn bản thầy dạy thể dục không ngừng khen tôi, kết quả vừa đánh phối hợp liền nghẹn lời luôn rồi, sau khi quên mất quy tắc toàn bộ quá trình tôi ‘tự mình cất cánh’*, đồng đội rõ ràng còn phối hợp cùng tôi ‘tự mình cất cánh’, quả nhiên là lung tung rồi loạn luôn cả một đội, không hề kỷ luật.

(*Nguyên văn phóng phi tự ngữ: Có nghĩa là làm ra một số chuyện khiến người ta mở rộng tầm mắt, những hành vi khó hiểu hoặc bản thân cất cánh, truy tìm mộng tưởng.)

Sau đó phụ đạo viên bắt đầu tuyên bố tôi rời khỏi đội bóng, tôi bình tĩnh mà ở bên nghe phụ đạo viên nói chuyện, đội viên ở lại thì im như thóc, liên tục dùng khước mắt để quan sát phản ứng của tôi. Có lẽ là để ý đến mấy động tác mờ ám của đội, phụ đạo viên càng nói càng lắp bắp, cuối cùng gần như là đầu đầy mồ hôi.

Hết cách rồi, phụ đạo viên là người có tinh thần phụ trách giống như gà mẹ, người vừa mềm vừa uyển, muốn nói rõ từ bỏ tôi như vậy, trong lòng khẳng định có bản khoăn.

Tôi cho anh ta một nụ cười trấn an, trơ mắt nhìn xem anh ta hồng thấu mặt.

Phụ đạo viên da mặt mỏng như vậy thật sự phù hợp sao.

Dù sao tôi không có việc gì một thân nhẹ nhàng, dạo tới dạo lui mà trở về chung cư.

Dành chút thời gian trên thiết bị thể thao, trời đang lạnh ra một thân mồ hôi, bụng rỗng kêu đến sáng khoái. Tôi mở điều hòa, gọi giao hàng, sau đó nhàn nhã ngâm nước ấm đến da biến thành màu hồng, lúc đi ra tùy tiện mặc một cái quần đùi màu đen, ngồi xuống đất, liền mở tivi khởi động trò chơi.

Là chị tôi gửi tới, một bộ game mô phỏng mới nhất mà sau khi chị ấy nhậm chức ở công ty còn chưa đưa ra thị trường, tính hiện thực siêu cao. Tôi đã chơi xong bàn một, lựa chọn nhân vật vẫn là một bé trai chưa đủ vị thành niên, mơ mơ màng màng bỏ nhà đi ba ngày, mỗi lần đều dốc sức hết lực mà tự hỏi như thế nào ở trong thành phố sắt thép tìm được một miếng ăn, buổi tối ngủ ở đâu, còn phải né tránh mèo hoang hung hãn.

Tôi còn chơi đến hăng say, trò chơi này quả nhiên rất thú vị, đặc biệt chân thật, nhân vật tôi điều khiển đang chạy trong công viên, tìm thấy không ít côn trùng kỳ quái, nhóm lửa nướng chín tất cả cho nó ăn.

Có lẽ là ăn được đi, nhân vật chính cũng không trúng độc, lần trước tôi để cho nó uống một hộp sữa chua để ngoài thùng rác nó cũng bị đau bụng.

Nhưng cũng có khả năng tổ thiết kế không có cân nhắc đến, vì để phòng vạn nhất, tôi còn gửi tin nhắn cho chị mình.

Người giao hàng gõ cửa, tôi cũng không ngẩng đầu, cất cao giọng: “Cửa không khóa, vào đi ạ!”

Nhưng vào cũng không phải là chú đưa cơm.

Là người lần trước gặp được.

Anh ta mặc một bộ âu phục thoải mái—— nói thật cách ăn mặc tây trang giày da này giống như đi chợ mà trang điểm, nhưng anh ta khẽ mỉm cười, vẻ mặt thoải mái thản nhiên, hơn nữa bề ngoài lại cộng một điểm rất lớn cho anh ta, tôi theo thói quen cúi thấp đầu, cảm thấy người này khí chất trầm ổn, mặc đồ quần gia nhất định rất đẹp.

Ta đặt cần điều khiển trong tay xuống, chân vòng dưới đất dùng sức một cái, dễ dàng đứng lên, sau đó quay về phía anh ta.

Người này dừng bước, dứt khoát đứng bất động tại chỗ, ngẩng đầu nhìn tôi cười: “Chào cậu, hàng xóm.”

Đỉnh đầu anh ta có hai xoáy.

Tôi “Ừm” một tiếng: “Thì ra anh chính là hàng xóm mới dọn tới a.”

Anh ta cười gơ lên thứ cảm trong tay, nói: “Lần đầu ghé thăm cùng cảm ơn việc hôm trước, tôi chỉ chuẩn bị một phần quà, cũng đừng chê. Tôi họ Trịnh, tên một chữ Triết. Xưng hô thế nào?”

Tôi một bên nghĩ người này quá khách sáo, một bên nói: “Đồ vật tùy tiện đặt dưới sàn là được, chỗ của tôi không có bàn trà—— Vương Kinh Tuyên.”

Anh ta theo lời tôi đặt túi xuống dưới sàn, sau đó mới nhìn quanh trái phải.

“Ngồi ở đây.” Tôi lại ngồi xuống, ngửa đầu nói chuyện với anh ta, “Ở đây cũng không có sofa, có mấy ghế đẩu nhỏ nhưng mà ngồi không thoải mái.”

Trịnh Triết học theo tôi ngồi xếp bằng xuống, nhìn qua một chút cũng không tốn sức, chất lượng quần thật không tồi.

Sau đó anh ta lại nhìn tôi, lại nghĩ, người này tính tình thật tốt a.

3. Chương 3

Có rất ít người khi nhìn đến phòng khách gần như có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung của tôi còn có thể bảo trì lễ nghi, chỉ có vài vị khách vào cửa đều không hẹn mà cùng để lộ ra vẻ kinh ngạc đủ để xưng là thất lễ.

Tôi lựa chọn trang hoàng phòng khách như thế này, dĩ nhiên cũng đã làm xong chuẩn bị miễn tiếp khách. Nhưng Trịnh Triết dường như xem hết thấy trước mắt đều hết sức bình thường, thái độ bình tĩnh, nói nói cười cười, còn dưới lời mời của tôi mà tùy tiện ngồi xếp bằng xuống, cho dù đàn ông độ tuổi anh ta phần lớn đều tu luyện ra lớp mặt nạ axit cực mạnh cũng ăn mòn không được, thực tế nhìn nụ cười phối với phong độ nhẹ nhàng kia của anh ta đã biết rõ người này tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất—— tôi vẫn không nên quá buông lỏng cảnh giác.

Thật giống như hoàn toàn hiểu rõ tâm tình của tôi, Trịnh Triết mở ra túi quà tặng anh ta mang tới, từ trong lấy ra một chai rượu vang đỏ.

“Tôi không uống rượu.” Tôi nói, cũng có chút lo lắng giá cả của món quà này.

Anh ta mỉm cười, kỳ thật anh vẫn luôn mỉm cười, nhưng nụ cười hiện tại của anh mới thật sự thấm ướt ánh mắt anh, từ khóe mắt chảy ra một tia nước: “Độ cồn của rượu này vô cùng thấp, thích hợp dùng chomấy người không uống được rượu cũng có thể uống một ly.”

Đương nhiên vẫn còn cách để từ chối, nhưng mà tôi cũng không nói gì nữa, vì vậy nhìn gia hỏa nhìn qua ôn hòa vậy mà bày ra tư thế không đạt được mục đích không bỏ qua này. Tôi nghiêm túc đặt cần điều khiển xuống, rời khỏi trò chơi, sau đó từ ngăn tủ trong phòng khách lấy ra ly để cao trước giờ chích nhiệm vụ trang trí.

Dù sao đi giúp việc lúc nào cũng cẩn thận rửa sạch chúng nó, xem ra loại tinh thần từng giây từng phút đều chuẩn bị sẵn sàng thật đúng là có vài chỗ đáng để học hỏi.

Chúng tôi chia... ai biết, nửa chai hoặc là một phần ba chai rượu vang đỏ.

Cụ thể đã nói những gì tôi đều quên sạch, trong không khí tràn ngập mùi thơm của rượu, đêm dần khuya, màn hình còn chưa tắt hẳn ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, chỉ chiếu đến một khoảng rất nhỏ.

Khuôn mặt Trịnh Triết dưới ánh sáng mơ hồ, quả thật có thể dùng từ mỹ lệ để hình dung. Thân thể anh giấu trong bóng đêm, bóng đổ của cằm rơi xuống cổ cùng áo sơ mi, ý cười nhỏ bé kia tựa như một loại dụ hoặc tôi thấy không rõ cũng nói không rõ.

Tôi không rõ vì cái gì, không rõ xảy ra chuyện gì.

Nhiệt độ kỳ quái ngừng kết trong không khí, tôi bỗng nhiên cảm thấy lạnh như băng, bỗng nhiên cảm thấy nóng bỏng. Người đối diện là ai tôi đã không còn thấy rõ, chỉ thấy làn da trắng nõn cùng bờ môi đỏ tươi, bóng đổ tạo thành góc độ kỳ dị lại khiến anh nhìn qua giống như có thể dễ dàng bẻ gãy, ánh mắt của tôi vô thức lưu luyến trên da thịt lộ ra ngoài của anh, bởi vì yết hầu khát khô không kịp chuẩn bị mà nghẹn tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Người đối diện bỏ lại phía tôi.

Bàn tay cùng đầu gối chống dưới sàn của anh đều mềm mại uyển chuyển như vậy, lặng yên không một tiếng động, giống như động vật họ mèo đang đùa giỡn con mồi của mình.

Trong lúc tôi đang nửa mê nửa tỉnh thì lỗ tai bỗng cảm nhận được vô số tiếng động thật nhỏ.

“Keng”, thất lưng bị mở ra, kim loại va chạm.

Thất lưng bị rút ra, chậm rãi ma sát với vải vóc, sau đó rút xuống đất, “Lạch cạch”.

“Rẹt”, khóe kéo trượt.

Một hồi sột soạt, tiếng cởi quần.

Tôi ngồi xếp bằng tại chỗ, nghe say mê, ý định mở to hai mắt tìm kiếm đối phương.

Cái gì cũng không tìm thấy, ngoài nguồn sáng có người hoạt động, nhưng tôi cái gì cũng nhìn không rõ.

Sau đó có người tới gần, một đôi tay nhẹ nhàng vòng qua eo tôi, dễ dàng cởi bỏ thứ duy nhất che đậy thân thể.

Dương vật của tôi nảy ra ngoài, lại giống như bị giác quan đột nhiên giả đông, kích động bị ức chế trong cương cứng cũng giống như cởi quần tôi xuống không chế tôi dễ như trở bàn tay. Tôi không dẫn nổi mà bắt đầu giãy giụa, sau đó bàn tay kia cởi quần tôi nắm lấy dương vật tôi, chỉ nhẹ nhàng lên xuống vài cái.

Sau đó là ầm ập, khoang miệng ướt át giống như socola nóng bao bọc tôi.

Tôi cúi đầu xuống, nhìn thấy đỉnh đầu chôn giữa hai chân tôi, dưới ánh sáng mờ mờ vẫn có thể nhìn thấy hai xoáy xinh đẹp kia. Đầu lưỡi của anh quấy đến vô cùng thô bạo, cuồng dã như vùi rỗng không có kết cấu gì, nhưng da thịt nóng ướt dính sát vào tôi khiến cho tôi nhận được kích thích cực lớn. Tôi run rẩy ôm đầu anh, mà anh hết sức chuyên chú, cổ sức mút vào cùng liếm láp dương vật của tôi, như là đứa nhỏ tham lam liếm kẹo, lưỡi cuốn mút hút, mỗi một góc nhỏ đều không chừa.

Âm thanh nuốt vào lúc đó dù nhỏ vẫn có thể hấp dẫn lực chú ý của tôi, tôi ở trong miệng anh nở to, bật lên, mà bỗng nhiên anh không một dấu hiện phun tôi ra.

Chất lỏng bắn ra đã bị anh nuốt vào, nhưng dương vật ướt nhẹp vẫn có cảm giác mát lạnh lúc trước.

Anh tới gần.

Dưới ánh huỳnh quang là làn da hoàn mỹ như được đánh bóng, dấu vết năm tháng không còn, khuôn mặt của anh có một loại thuần khiết không chân thật.

Trong đoạn thời gian này tôi là tỉnh táo, tôi nhìn thấy vẻ mặt mê loạn của anh, xác định người trước mắt là ai.

Trịnh Triết một tay đỡ dương vật của tôi nhắm ngay hậu huyệt, một tay chống vai tôi, chậm rãi ngồi xuống.

Vô cùng ẩm ướt, chặt vô cùng, tôi nhịn không được mà hơi thở gấp. Nhưng Trịnh Triết lại không một tiếng động, anh mỉm cười khuôn mặt lộ ra quyền rũ xinh đẹp, tôi không rõ quyền rũ xinh đẹp chỗ nào, bởi vì ngũ quan của anh không chút dính dáng đến nữ khí, có lẽ chính là cái loại quyền rũ khi bị tôi làm.

Anh ngồi xuống tận cùng, thành trong mềm mại siết chặt tôi, ôm lấy tôi, duy trì tư thế này trong chốc lát.

Tôi nhịn không được rồi, sức hút trong cơ thể anh khiến tôi phát cuồng. Tôi ôm Trịnh Triết, không để ý đến phản kháng của anh rút ra dương vật, xoay người anh đè dưới sàn, sau đó hung hăng tiến vào.

“A!” Anh kêu lên một tiếng sợ hãi.

4. Chương 4

Toàn bộ dương vật của tôi đều cắm vào, ngay sau đó bị hậu huyệt của anh cắn.

Độ nóng của rượu khiến cho tôi giống như đưa thân vào chỗ nước sôi, cả người nghẹn một cổ khô nóng, hậu huyệt của Trịnh Triết gắt gao siết chặt, lại khiến cho dục vọng không chỗ phát tiết nhanh chóng nhảy lên tới cực hạn. Khoái cảm tê dại từ thất lưng chui lên da đầu, tôi quả thật vì dục vọng tràn đầy của mình mà giật mình.

Nhưng một tiếng kêu kia của Trịnh Triết lại giống như có chút thống khổ, tôi không chắc chắn, do dự ngừng một chút.

Tuy rằng cắm vào không có bất kỳ trở ngại nào, hậu huyệt của anh quả thật là ngậm tôi đến kín kẽ, với tôi mà nói không đến mức chặt đến tình trạng đau đớn, ngược lại càng bởi vì chặt cùng nóng ướt lại thu được càng nhiều hưởng thụ. Nhưng Trịnh Triết có đau hay không tôi cũng không rõ, hậu huyệt vốn cũng không phải nơi thừa nhận làm tình, tôi trong lúc nhất thời có chút sờ không ra.

Làm đau anh? Tôi là muốn làm anh, không phải muốn giày vò anh... Hơn nữa tuy rằng tôi chưa từng làm tình với đàn ông, nhưng biết rõ bình thường hậu huyệt của đàn ông không tiết ra nhiều chất lỏng giống như phụ nữ, phía sau của anh tất cả đều là nước ướt nhẹp, có một chút còn theo bắp đùi nhỏ giọt xuống sàn, thấy thế nào đều là rất nhiều dịch bôi trơn, hơn nữa tôi uống rượu mới có dục vọng đột nhiên xuất hiện này, tôi cũng không ngốc, anh nhất định là chủ mưu câu dẫn tôi.

Nhưng nếu như nói trước khi anh ngồi lên tôi còn có chút tức giận, hiện tại trong đầu tôi chỉ toàn là mấy ý niệm không đứng đắn, ví dụ như cách thức làm anh, làm anh khóc, cả ngày bỏ mặc tất cả chỉ làm anh.

Tôi nhẹ nhàng di chuyển mấy cái, rút ra ngoài một chút cảm nhận thịt huyệt mềm mại co rút cùng giữ lại, lại chậm rãi nhét vào, cố gắng đưa toàn bộ dương vật vào thân thể anh, thật giống như tôi vốn sinh ra từ bên trong.

Trịnh Triết quỳ dưới thân tôi, dịu dàng ngoan ngoãn mặc tôi làm, trong lúc tôi chậm rãi ma sát cửa huyệt cùng thành trong mềm mại, anh cũng chỉ khó nhịn mà hơi di chuyển bàn tay chống dưới sàn.

Bộ phận bị tôi cảm thấy nhìn không rõ, nhưng trong ánh huỳnh quang, vai lưng anh rõ ràng biểu hiện ra cường tráng chỉ đàn ông mới có.

Tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ làm tình cùng đàn ông, nhưng da thịt trắng nõn cùng thịt huyết của anh cuốn lấy tôi khiến tôi không thể kiềm chế, nhìn anh giống như đã thích ứng không sai biệt lắm, cũng bởi vì động tác nho nhỏ của tôi mà để lộ ra tiếng rên rỉ, tôi đỡ eo Trịnh Triết, lại lần nữa rút ra dương vật, sau đó hung hăng tiến vào.

Anh thở hổn hển, phần eo theo lực va chạm của tôi chợt rơi xuống, lại được tay tôi đỡ lại, mân mê bờ mông nhìn qua vừa đầy đặn vừa cong. Tôi hung hăng làm anh, từ phần eo vuốt ve đến mông, lại chuyển tay đỡ dưới nách anh eo anh. Tiếng nước “bạch bạch bạch” không ngừng vang lên trong phòng, tôi làm đến vô cùng ra sức, mồ hôi đầm đìa, Trịnh Triết dường như mệt mỏi hạ thấp eo, gối đầu lên cánh tay, tôi cũng cúi người, ôm chầm lấy thân thể anh bởi vì tôi dùng sức mà chống đỡ không được ngã nhào về phía trước.

Tôi lúc này mới phát hiện thân thể Trịnh Triết cũng nổi lên một tầng mồ mọng mịn dày đặc, lưng của anh dán vào ngực tôi, mồ hôi của anh hòa lẫn mồ hôi của tôi.

Bóng dáng dưới ánh huỳnh quang giống như màn ảnh lập lờ, ngọn lửa tình dục thiêu đốt đến độ cả da đầu tê dại, nhưng lại nửa che nửa đầy, giấu đầu hở đuôi, đồng thời với tình dục tăng cao, lại có chút ảm áp kỳ quái.

Hậu huyết của Trịnh Triết ướt nhẹp, tuy rằng chặt, nhưng lại kẹp tôi vô cùng thoải mái. Tôi phát hiện hung hăng cắm vào sẽ khiến anh hết sức hưng phấn, lắc mông đóng đưa bờ mông, thịt huyết run rẩy nghênh đón dương vật của tôi. Tôi mạnh mẽ ra ra vào vào trong chốc lát, bị từng đợt khoái cảm liên tiếp không ngừng kích thích suýt nữa kêu ra tiếng, kỳ quái là Trịnh Triết rồi lại quá mức an tĩnh, ngoại trừ thở hổn hển cùng với phối hợp động tác, gần như giống một ma nơ canh.

Tôi rút dương vật ra, cảm nhận được động tác của tôi, Trịnh Triết co rút lại hậu huyết, điều này khiến cho quá trình rút ra của bản thân biến thành tra tấn ngọt ngào thống khổ nhất từ trước đến nay, lúc rời khỏi thịt huyết của anh, tôi nghe một tiếng “phụt”.

“Đừng.. đừng... đừng đi, làm tôi, cậu thích làm thế nào liền làm thế đó, tôi thế nào cũng được.” Trịnh Triết hoảng sợ, duỗi tay nắm lấy dương vật tôi nhét vào hậu huyết, lớn tiếng rên rỉ, “Thật sướng khoái, ưm, dùng sức.”

Thái độ của anh có chút khả nghi. Nhưng mặc kệ nó, làm cũng đã làm, âm mưu quỷ kế gì tính sau, làm xong hẳn nói.

Tôi ôm anh lật lại, Trịnh Triết sau khi nằm ngửa xuống vẫn còn lắc mông thở gấp dưới thân tôi, tôi nhìn xuống dịch trắng dính trên bụng anh, một mảng lớn đều nhầy nhụa, gia hỏa này vậy mà cạo cả âm mao.

Tuy rằng không nói tiếng nào nhưng bộ dạng anh giống như thật sự thoải mái.

Tôi tách bắp đùi anh ra, Trịnh Triết lập tức co lại hai chân, vòng tay ôm lấy đầu gối, hình chữ M lại khiến chân anh nhìn qua vừa dài vừa thẳng, còn đặc biệt trắng.

Tư thế này khiến hậu huyết anh hiện rõ trước mắt tôi, tôi miễn cưỡng phân biệt một chút, lỗ nhỏ đỏ tươi, nhìn qua không bị thương. Tôi thở phào, đỡ lấy dương vật, chậm rãi cắm vào.

Thời điểm cao trào đánh tới tôi còn chôn sâu trong thân thể anh, dương vật rút ra mang theo dịch trắng. Tôi rút của mình ra, Trịnh Triết vô lực co quắp dưới sàn, mở rộng hai chân, ánh mắt chăm chú nhìn tôi nhưng đồng tử lại tan rã.

Đàn ông nằm dưới thừa nhận dường như sẽ rất mệt, tôi ôm anh, rửa sạch tinh dịch tôi bắn vào hậu huyết của anh, ngâm trong bồn tắm lớn. Trịnh Triết vẫn đắm chìm trong tình ái, tôi sờ anh anh liền thở gấp, dần dần đã ở trong một mê mẩn say.

Sau khi dọn dẹp cho hai người xong tôi cũng vô cùng mệt mỏi, ném toàn bộ đồ lại phòng khách. Sau khi tình dục đạt được giải thoát lý trí lại trở về, tôi ôm Trịnh Triết, trong căn hộ chỉ có một cái giường cùng một bộ chăn màn, ngủ chung đi tôi vừa mới làm người ta, không ngủ chung đi, này là sao, tôi vừa mới làm người ta...

Cuối cùng tôi và Trịnh Triết vẫn ngủ cùng nhau.

5. Chương 5

Nhân sinh lần đầu tiên có bạn tình, cảm tưởng đầu tiên của tôi là mờ mịt.

Sau khi thức dậy mờ mịt đối với chuyện vừa phát sinh, mờ mịt đối với người hiện tại đang bình yên ngủ bên gối mình, còn có chút mờ mịt đối với bản thân là một người đàn ông dùng nửa thân dưới để suy nghĩ: Tôi lần đầu tiên cảm nhận được dục vọng thăng cấp là có cảm giác gì, thật sự là cho cái lỗ tôi liên dâm ‘làm’.

Mặc dù cơ bản đã biết rõ đàn ông chính là như vậy, thế nhưng loại hoàn toàn mất đi lý trí, khát cầu đối với tình dục này vẫn khiến cho tôi cảm thấy âu sầu, tôi thậm chí cảm thấy được nếu như Trịnh Triết không phối hợp như vậy, tôi có lẽ sẽ tạm thời nhẫn nại sau đó ép buộc anh.

Điều này khiến cho tôi cảm thấy có chút buồn nôn.

Nhưng tôi lại không rõ là buồn nôn cái gì, tôi không cảm giác được hành vi của mình buồn nôn——Trịnh Triết không cho tôi uống rượu tôi tuyệt đối sẽ không mất khống chế làm anh, cũng không cảm thấy Trịnh Triết buồn nôn——làm anh thoải mái đến muốn nổ tung.

Những thứ này giống như tơ nhện lướt qua đầu óc tôi, sau đó tôi xốc chăn xuống giường, kéo rèm ra.

Sắc trời còn sớm, ngoài cửa sổ vẫn là màu xám âm trầm.

Ánh sáng không biết từ đâu tới lặng lẽ lọt vào, tôi quay đầu quan sát Trịnh Triết ngủ bên cạnh, an thần tĩnh ngủ say, trước khi rời giường thân thể trần truồng dưới chân của anh và tôi dán lại nhau, mà một tay tôi vòng qua người anh, ôm nhau giống như hai người đang yêu.

Không biết xử lý tình huống này như thế nào, tôi dứt khoát ra khỏi phòng ngủ, nhặt quần áo của Trịnh Triết lên xếp gọn đặt ở đầu giường, lại dùng miếng giẻ đi thanh lý sàn nhà ngoài không khách dính phải chất lỏng nửa khô kỳ quái. Trước khi làm những cái này tôi đã hầm sẵn một nồi cháo, sau khi quét tước sạch sẽ, tôi lại chưng hai quả trứng gà, dùng nước nấu cải thìa, hạt bắp, trộn thêm một ít muối.

Làm xong những thứ này tôi nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ.

Trịnh Triết còn chưa tỉnh, có lẽ là mệt muốn chết rồi. Ngày hôm qua tôi tận lực chiều cố anh, nhưng cũng khó tránh khỏi những lúc xúc động, lúc vén chăn lên tôi nhìn thấy bên eo anh có vết xanh tím, hẳn là tôi kích động lên liền ra tay không nặng không nhẹ.

Tôi suy tư trong chốc lát, tăng nhiệt độ điều hòa trong phòng ngủ, sau đó từ phòng bếp lấy ra dầu ô liu, lật người anh qua, lại cho anh nằm trên giường, tránh đi những chỗ xanh tím nhẹ nhàng xoa bóp cho anh, chiều cổ chủ yếu eo cùng vai cổ. Tư thế hôm qua chủ yếu dựa vào hai chỗ này chống đỡ, sàn nhà lại cứng, nếu như không xoa bóp, anh có lẽ sẽ không thoải mái cả ngày.

Thời điểm xoa được một nửa anh nửa tỉnh nửa mê mà lâu bầu gì đó, làn da trơn bóng, tư thế nhu thuận lại trần trụi, tôi bất khả tư nghị phát hiện mình vẫn còn chìm đắm trong dư vị tình ái hôm qua...tôi hiện tại tỉnh táo đến không thể tỉnh táo hơn, chẳng lẽ ngủ với đàn ông một lần liền cong?

.... Được rồi, tôi vốn không thẳng, tôi biết, đắm chìm trong game cùng manga nhiều năm lại còn thừa nhận đủ thứ độc hại từ internet, tôi hiểu rõ cái gọi là chân chính “thẳng nam” là từ trên sinh lý không tiếp thu được hai người đàn ông làm tình với nhau, có thể bị bẻ cong vốn đã không thẳng.

Xoa bóp trong chốc lát, sau khi làn da của anh dưới tay tôi ửng đỏ nóng lên tôi liền ngừng lại.

Chăn đắp đã bị tôi kéo xuống hết, sau khi rời mắt khỏi lưng của Trịnh Triết tôi mới phát hiện anh giờ phút này vẫn còn trần truồng nằm trên giường, trên bờ vai rộng lớn đậm chất đàn ông là cơ bắp mượt mà, cột sống hăm sâu, thắt lưng buộc chặt, mà mông rồi lại căng phồng vênh lên, thịt hai bên kẹp vô cùng chặt.

Giống như ma xui quỷ khiến, trước khi rời đi, tôi nhẹ nhàng tách hông anh ra, nương theo ánh sáng nhìn hậu huyệt của anh.

Nhìn qua có chút mềm, cửa huyệt sưng đỏ là minh chứng rõ ràng nhất cho việc đã trải qua ma sát rất lớn.

Tôi buông tay, một bên xem thường chính mình bỗng dừng xem hông người ta, một bên lấy ra một hộp vaseline từ tủ đầu giường. Cái này là sau khi tôi bị cảm dùng để bôi dưới mũi để phòng cho lau nước mũi dẫn đến bị cọ đỏ, bôi phía sau hậu huyệt có lẽ cũng có tác dụng.

Tôi lấy một chút, thoa một tầng thật mỏng bên ngoài cửa huyệt, hông của anh kẹp rất chặt, tôi phải dùng một tay tách ra mới thuận tiện hành động, này khó tránh khỏi sẽ có lúc đụng đến chính giữa cửa động.

Cửa huyệt nhẹ nhàng mút lấy ngón tay tôi, cảm giác... có chút kỳ quái.

Lòng tôi có chút loạn*, lại vội vàng thu hồi tâm tư, đang lúc tôi toàn tâm toàn ý bôi vaseline, hơn nữa còn sắp xong việc rồi, thân thể dưới tay bỗng nhúc nhích, Trịnh Triết tự vòng tay ra sau tách hông ra.

(*Nguyên văn tư tưởng, tâm tình không khống chế được, suy nghĩ lung tung; sớm nắng chiều mưa; thất thường; nghĩ đông nghĩ tây; tâm phiền ý loạn.)

Giọng anh mang theo khàn khàn của vừa tỉnh dậy: “Lại đến?”

Không biết vì cảm giác gì, cảm thấy thời điểm gia hỏa này hỏi vấn đề này lại giống như sắc ma, giọng điệu đặc biệt chờ mong.

“... Không được.” Tôi nói, “Hình như sưng lên, nhưng mà không nghiêm trọng, bôi vaseline rất nhanh sẽ hết.”

Lừa đảo. Tôi phải nhỏ chính mình. Kỳ thật tôi chính là bỗng nhiên muốn nhìn nơi tối qua mình làm một chút, bôi vaseline chẳng qua là thuận tiện.

Tôi buông tay lui về sau, Trịnh Triết cũng theo động tác của tôi buông tay, trần trụi ngồi trên giường. Ánh mắt của anh rơi xuống quần áo tôi đặt trên đầu giường, trên mặt mang theo vui vẻ, nhưng ánh mắt lại không thể đoán ra.

“Mặc xong liền ra ngoài ăn sáng.” Tôi nói, “Cháo cùng đồ ăn đã làm xong rồi, đang hâm. Tôi còn phải lên lớp, đi trước.”

Anh dời mắt khỏi đồng quần áo, chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, thản nhiên nói được giống như cái gì cũng chưa xảy ra.

Không biết vì sao, tôi có một loại ảo giác, thật giống như đi trên đường vào lúc trời tối người vắng, ánh sáng từ đèn pin mờ mờ ám ám, mà tôi đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy sau lưng có một khuôn mặt trắng bệch tươi cười méo mó.

“Bị một thứ đồ vật kinh khủng theo dõi”, chính là loại cảm giác này.

Tôi ngheh đón ánh mắt của Trịnh Triết, ý thức được nhân sinh của tôi quả thật đã rẽ sang một khúc cua kỳ quái. Sinh hoạt cũng không phải buông thả*, tôi cũng không phải vạn người mê, nơi nào sẽ không một lý do xuất hiện soái ca bất ngờ bề ngoài** đưa tới cửa*** bắn một phát*** thế này.

(*Nguyên văn là lý phiền: k biết là gì, search thấy mấy cái anime trẻ con k đc xem nàng nào có từ thay thế thì nói ta nha.)

(*Nguyên văn thần chuyển chiết: thoáng 1 cái từ đề tài này chuyển sang chủ đề khác, hai chủ đề k hề liên quan đến nhau. Đây search đc trên mạng, còn trên cái câu này mị nghĩ nó theo hướng khác, bị bề cong, chắc vậy:D.)

(***Nguyên văn thượng cản trứ: chuyện k liên quan đến mình, mình lại tích cực chủ động muốn ôm làm. Hoặc là vật đưa tới cửa, k biết quý trọng.)

(****Nguyên văn : này là xxx í.)

Được rồi, bình đến tương chán, nước đến đất chặn, cứ như vậy đi.

6. Chương 6

Tôi thật sự liền đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua cách vách, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, sẽ theo bản năng liếc một cái.

Giờ lên lớp vẫn như cũ, sau khi trở về chung cư là thời gian rèn luyện cùng chơi game cố định, bé trai trong trò chơi dưới sự điều khiển của tôi đã trở trẻ lang thang hợp cách, ban ngày làm chút việc vặt, ban đêm ngủ ở công trường hoặc gầm cầu, mặc đồ giá rẻ nhưng rất sạch sẽ—— chỉ cần quần áo sạch sẽ là có thể đạt được tôn trọng, tôi không xác định này có phải là Bug của trò chơi hay không.

Gọi điện thoại cho chị của tôi tra cứu tình cảm thuận tiện báo cáo tình huống của trò chơi, chị ấy như thường lệ hỏi tôi một câu: “Nói yêu đương chưa?”

Tôi ở trong mắt chị tôi là thiên hạ đệ nhất soái, đi ở trên đường sẽ có vô số người tiếp cận, người chướng mắt tôi đều là có mắt không trông. Có kiểu người nhà yêu bắt chước* thế này cũng là hiếm thấy, tôi quả thật cũng thường được người tới gần, nhưng người ta hoặc là hỏi đường, hoặc là hỏi quần áo tôi cách ăn mặc của tôi, căn bản không phải muốn tán tỉnh tôi.

(*Nguyên văn thân nhân lự kính: ý trên đây đại loại là coi người thân mình là nhất, tự động bỏ qua thiếu sót cùng khuyết điểm, thấy thế nào cũng tốt, người bình thường nói xấu, mình sẽ kêu là đẹp)

“Không có.” Tôi nói, ngừng một chút, không biết có nên báo cáo cho chị tôi biết chuyện tôi conghay không.

Trọng điểm là trước kia tôi đã từng quen qua bạn gái, chợt phát hiện tính hướng mình thay đổi, nhất định là xảy ra chuyện.

Chị tôi nhạy cảm đến dọa người: “Có biến cứ nói.”

Là chị muốn em nói a, tôi thẳng thắn: “Mấy ngày hôm trước em ngủ với đàn ông.”

Chị của tôi chưa từng khản trương như vậy: “Thật sự? Em có mang bao không? Đừng để nhiễm bệnh!”

“Không có, nhưng mà anh ấy không có bệnh.” Tôi nói, “Quan trọng là, người em ngủ... là hàng xóm của em.”

Cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy khiến cho tử trạch* tôi đây vô cùng khó xử a, hoàn toàn không biết lỗ như gặp mặt thì phải làm sao. Làm lơ anh? Hay là gật đầu nói chào anh?

(* là trạch nam ý, chỉ thích ru rú ở nhà.)

Tuy rằng qua ngày hôm sau tôi không còn gặp anh.

Một khoảng lặng.

“Ừ.” Chị tôi đáp.

Tôi không thể ngờ được chị ấy lãnh đạm như thế: “Ừ? Ừ là cái gì, em đau cả đầu rồi a!”

Chị ấy nói: “Chị đã sớm nghĩ tới sẽ có ngày này, dù sao em đẹp trai như vậy, tính cách lại tốt, chị đã sớm biết sẽ có si hán không biết xấu hổ đến cách vách em, sau đó theo đuổi, giam cầm, play các loại...”

“Này này này!” Tôi vội vàng cắt ngang lời chị ấy, “Chị đủ rồi!”

“Xấu cái gì hổ, ngủ cũng ngủ rồi.” Chị của tôi căn bản không sao cả, “Cũng đã đến cách vách nhà em rồi, còn có thể lợi dụng đúng cơ hội mà một kích liền trúng, nếu người ta là nữ lúc này không chừng bầu cũng đã có, lại nói cũng thật là có bản lĩnh, mấu chốt là em còn không tức giận. Đút tâm cơ, em chọc đúng bảo bối rồi.”

“... Ít chơi mấy trò đam mỹ H đi được không, xem drama là được rồi.” Tôi thành khẩn đề nghị, “Cũng đừng xem mấy manga kỳ quái, đặc biệt là loại bệnh kiều.”

“Chị nói thật, không nói đùa. Em dễ nhìn như vậy, sao có thể sẽ có người không thích em được?”

Chị đối với tôi lúc nào cũng có loại tự tin như vậy, tuy rằng có thể lý giải, cũng cảm thấy vui vẻ, loại cảm giác được người thân duy nhất coi trọng lại khiến cho tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhưng có vài thời điểm cũng rất xấu hổ.

Tôi còn có thể nói gì, chỉ có yên lặng cúp máy.

Đội bóng miễn cưỡng lập ra kia vậy mà cũng đánh được vào bán kết, phụ đạo viên cười đến không ngậm được mồm, hùng hồn mời gọi tất cả đội viên ra ngoài đi hát. Tôi không hiểu ở trong một không gian đen thui nhỏ hẹp nghe mấy người hoàn toàn là tay ngang ca hát thì có gì vui, càng không hiểu nổi vì cái gì bọn họ phải gọi thêm tôi.

Ngồi ở hàng ghế đầu xem đấu bóng đá là sự ủng hộ vô cùng lớn đối với bọn họ rồi, huống chi tôi còn đồng ý vung vẩy gây cổ vũ làm đến xấu muốn mệnh.

Nữ sinh trên sân bóng khiến tôi phiền chết đi được, tôi cũng không hiểu khoa chúng tôi kiếm đâu ra nhiều người hâm mộ như vậy, mỗi khi tôi vung vẩy gây, đều có thể nghe được tiếng hét đỉnh tai nhức óc.

Tôi rất muốn từ chối lời mời, tôi muốn về chơi game, đang chơi đến phần quan trọng, bé trai lang thang mấy tháng bị bọn buôn người theo dõi, nội dung cốt truyện về sau cho dù đấu trí hay đấu dũng hoặc là bị bán đến mỏ đen* cũng rất thú vị, nhưng phụ đạo viên trong lúc tôi trầm mặc thật lâu đã muốn khóc lên rồi.

(* k biết là j nữa.)

Đây là từ để hình dung, tôi thậm chí cho phụ đạo viên một khuôn mặt bánh bao mềm như bông, vẻ mặt thấp thỏm của anh ta rất thích hợp vẽ thành bộ dạng sắp bị khi dễ đến khóc.

Tạo hình của tiểu nhược thụ.

.... Dĩ vãng tôi cũng thường đánh nhãn cho người xung quanh như vậy, trong lòng yên lặng vẽ ra ảnh phiên bản Q*, nhưng lúc đó tôi không biết tôi còn có thể cong.

(*Q thấy như mấy hình chibi í.)

Khiến tôi giống như vô thức ý dâm bọn họ.

Dừng dừng. Tôi nhanh chóng thu hồi YY*, nghênh đón ánh mắt mong đợi của phụ đạo viên, thua trận: "Tôi sẽ đi."

(*Nguyên văn là não động: sức tưởng tượng cực kỳ phong phú, siêu cường, YY.)

Thời gian gấp mặt xác định vào cuối tuần, kế hoạch vốn là ăn cơm trước rồi đi KTV, nhưng trước một ngày phụ đạo viên lại gọi điện thoại tới đây, nói đã tìm được một biệt thự tư nhân*, mới mở cho nên chiết khấu rất cao, chúng ta có thể chơi đến khuya, người nào buồn ngủ có thể trực tiếp ở lại phòng trong biệt thự nghỉ ngơi, ngày hôm sau lại về nhà.

(*Nguyên văn oanh bát biệt thự: tiếng anh là home party, gia đình tổ chức họp mặt tại tư nhân.)

Vốn chỉ là ca hát tôi đã không muốn đi, biệt thự có thể có nhiều thứ để chơi, nhưng đáng tiếc đối với người không thích vui chơi mà nói chẳng qua là tra tấn.

Tôi càng không muốn đi.

Nhưng không cần đoán cũng biết đội viên của đội bóng rõ nhất định rất hào hứng, chỉ cần từ chối sẽ rất sát phong cảnh, hơn nữa tôi vốn cũng đã đồng ý rồi. Lại ngẫm đến lúc đó sớm một chút nói mình mệt mỏi, rồi xa nơi ồn ào ầm ĩ, tôi vẫn là miễn cưỡng nói được.

Tôi là người đến trễ nhất, vừa mới thức đêm đánh xong một bộ phận bọn buôn người. Đấu trí đấu dũng không phải loại hình tôi thích cho nên lựa chọn của tôi là đưa bé trai vào hoàn cảnh nguy hiểm, vốn đang chờ mong đến nội dung cốt truyện tiếp theo... nhưng đi ngang qua sân khấu CG* kia có một đáng người mượt mà, cuối cùng bé trai gây gò nhỏ bé bị tôi kết thúc thành chết ở trên bàn giải phẫu.

(*Nguyên văn CG hình như mấy cái kiểu như dẫn truyện trong game í mà có đồ họa đẹp. Dùng hình ảnh cùng chữ viết xuyên suốt nội dung cốt truyện, căn cứ lựa chọn khác nhau của người chơi, tiến vào tuyến đường khác nhau, cảnh tượng CG bất đồng. Mị k am hiểu mấy thuật ngữ này đâu T^T)

Nó bị cắt hai quả thận cùng một đôi mắt, thi thể vứt vào chỗ chó hoang tụ tập.

Tôi im lặng nhìn thi thể của nó bị xé xác ăn, cuối cùng một miếng thịt dính liền vào khúc xương bị một con chó cái hung ác cướp đi. Nó như hổ đói mà nhai nuốt đồ ăn, sau đó kéo lấy thân thể vết thương chồng chất trở lại trong ổ, bón cho một ổ chó con của mình.

Trên màn hình dường như có thể nhìn thấy sáng bóng ướt át trên đầu mũi chó con, tôi tắt trò chơi, cảm thấy trò chơi này sau khi đem bán nhất định hot.

Hình ảnh đẹp, cách chơi linh hoạt, phối nhạc tuyệt vời, giá trị nhất chính là có thể không chế tâm tình của người chơi game vô cùng vi diệu, “Năm điều khiển” hoặc là “Đứng ngoài quan sát”, giới hạn mơ hồ.

Cho dù là kết cục hắc ám, cũng có ôn nhu tàn khốc.

Khổ sở? Không có.

Chỉ là một trò chơi mà thôi.

Trò chơi hay là cuộc sống thật, tôi phân được vô cùng rõ ràng.

7. Chương 7

Bữa tiệc nhàm chán giống hệt như tưởng tượng của tôi—— chỉ nhàm chán với một mình tôi.

Phụ đạo viên cùng các đội viên đều rất vui vẻ.

Ăn món thịt nướng rất phù hợp với bầu không khí náo nhiệt, cuối cùng uống rượu ca hát, chơi đùa đùa giỡn. Toàn bộ cảm nhận của tôi đối với bữa tiệc này chính là mùi vị thịt nướng quá nặng, còn có thật sự quá mức ồn ào.

Tôi không am hiểu những thứ này, toàn bộ hành trình đều là có cũng được không có cũng không sao mà phối hợp với bọn họ, bởi vì bình thường cũng không thích nói chuyện, cũng không có người phát hiện sự không kiên nhẫn trong lòng tôi. Gọi bia tôi uống không biết bao nhiêu, chai không rỗng đầy đất, trong phòng hỗn loạn ầm ĩ, ánh đèn chớp nháy.

Lúc đầu tôi còn ở trong góc giả mình đang chăm chú nhìn bọn họ chơi, về sau tất cả mọi người đã mất đi lý trí, ngay cả phụ đạo viên cũng gào thét ôm một chai bia chết sống nhét cho một đội viên, tôi cũng không tiếp tục che giấu nữa, lấy điện thoại ra chơi.

Nhìn đến bọn họ đều xiêu xiêu vẹo vẹo nằm dưới sàn, tôi mới nghĩ “Biết ngay mà”, một bên cam chịu số phận mà nâng từng người về phòng, quăng xuống giường, đắp chăn, khóa cửa.

Phòng ngủ ở lầu hai, đội bóng rổ cộng thêm phụ đạo viên số lượng không nhiều không ít, nhưng một chuyển lại một chuyển mang lên chạy xuống, tôi cũng mệt đến ngất ngư.

Người nâng lên cuối cùng là phụ đạo viên, tôi đỡ anh ta cuối cùng bởi vì phụ đạo viên nhìn qua rất nhỏ con—— mà kết thúc công việc bằng một thứ nhẹ nhàng sẽ khiến cho lòng người vui sướng.

Ánh đèn dưới lầu vẫn còn chớp nháy, trên bàn, dưới đất, trên sofa là một đống hỗn loạn, khắp nơi đều là thức ăn thừa.

Nếu như này là một trò chơi, chấm dứt vào lúc này là thích hợp nhất, bởi vì khung cảnh sau khi người giãn tán đều vô cùng lộn xộn bừa bãi, dưới ánh đèn lại càng thêm ma quái kinh dị. (* .)

Nhìn qua nhất định có loại cảm giác lạnh lẽo cô đơn sau ồn ào huyên náo.

Tôi lắc đầu, nửa kéo nửa ôm mà đỡ phụ đạo viên lên lầu, ném anh ta xuống giường.

“... Vương Kinh Tuyên?” Đang định rời đi, phụ đạo viên bỗng nhiên kéo tôi lại, lầu bầu, “Cậu đừng lắc... cậu đừng lắc a, cậu lắc làm tôi chóng mặt...”

Tôi kéo tay anh ta xuống, nói: “Ngủ đi.”

Ánh mắt anh ta đăm đăm, ngơ ngác nhìn tôi trong chốc lát, lại đưa tay túm chặt tôi.

Lần này anh ta dùng chút lực, tôi bẽ từng chút mới gỡ được tay anh ta ra. Sau khi bị gỡ tay ra phụ đạo viên cũng không tiếp tục đuổi tay lại đây, anh ta gục đầu xuống nhìn nhìn tay mình, lại ngây ngốc ngẩn đầu nhìn nhìn tôi, đột nhiên hốc mắt liền đỏ, hừ tôi đến nhảy dựng.

“Tôi... tôi đã nói tôi thích cậu chưa.” Anh ta há miệng, nỗ lực muốn nói cho rõ ràng, “Tôi thích cậu, Vương Kinh Niên.”

Một câu trước còn có thể lừa mình dối người nói anh ta uống nhiều nhận lầm người, một câu sau trực tiếp thổ lộ mang theo tên của tôi, tôi thật sự không có biện pháp làm lơ được nữa.

Nhưng lúc này phải làm sao? Từ chối? Phụ đạo viên uống nhiều như vậy, anh ta có biết mình nói gì không?

Tôi nghĩ một lát, rồi lại thất thần, lòng nhủ này là mở màn tiêu chuẩn của “Nhân sinh bình thường không có gì lạ bỗng nhiên xuất hiện việc nào đó đánh vỡ tiết tấu”, theo sát phía sau bình thường đều là “Một đồng lớn sự tình theo nhau mà tới khiến sinh hoạt rối loạn đến gà bay chó sủa”, tôi đây dường như đã có dấu hiệu tiếp sau rồi, có vẻ không tốt lắm.

Hơn nữa sự kiện “bỗng nhiên xuất hiện” kia, còn bị đồng tính thổ lộ giống tôi đây... dường như cũng chỉ xuất hiện bên trong nội dung cốt truyện hủ hướng?

—— Chờ đến khi hoàn hồn, trước tiên nghĩ phải xử lý chuyện phụ đạo viên như thế nào.

Sau đó tôi phát hiện phụ đạo viên đã nằm trên giường ngáy o o.

Phụ đạo viên cũng chỉ là sinh viên mới ra trường, lại là mặt em bé, thời điểm say ngủ lộ ra nụ cười thật đúng là đáng yêu..

Tôi xuống lầu, tắt đi bóng đèn năm màu rực rỡ chợt tắt chợt hiện khiến người đau mắt kia.

Phòng khách bỗng tối xuống, bóng tối này cũng mang đi huyền ảo, tôi đứng trước công tắc điện, nghe tiếng mưa râm ran bên ngoài.

Trời mưa.

Tôi đến trước cửa sổ, kéo màn mở cửa, cơn gió ẩm ướt mà lạnh lẽo thổi vào, xua tán mùi bia rượu cùng độ nóng của máy điều hòa.

Đèn sợi tóc ngoài biệt thự chiếu sáng hành lang cùng một diện tích nhỏ ở nơi xa hơn, màu đất đen thui, thân cây nâu đậm như ẩn như hiện.

Ánh bạc đứt quãng như sao băng lướt qua, đêm yên tĩnh như thế, trong yên tĩnh, ngân hà vung vãi trên bầu trời.

Tôi có chút hoài niệm bé trai đã chết kia, nhưng hoài niệm này cũng chỉ là một chuyện trong chốc lát.

Một lúc sau tôi khóa trái cửa sổ, lại kéo rèm về. Nhưng tại khoảnh khắc kéo rèm, tôi nhìn thấy cách đó không xa có một đốm sáng màu đỏ lóe lên dưới mái hiên.

Tôi dừng lại, cẩn thận quan sát, miễn cưỡng phân biệt được có người cầm một cái ô màu đen đứng ở đó hút thuốc. Người kia bóng dáng mơ hồ, nhưng nhìn thân cao cùng vai rộng, phải là một người đàn ông.

Anh rất nhanh dập điếu thuốc, lấy điện thoại ra để trước mặt.

Thời điểm màn hình sáng lên tôi nhìn thấy mặt của anh, một loại cảm giác run rẩy quen thuộc từ sau lưng tôi bò thẳng lên đỉnh đầu, nhưng cũng không phải xuất phát từ sợ hãi, mà là cái gì đó tôi cũng không biết...

hưng phấn? khấn trương? Nói không rõ. Tôi nhìn thấy anh đưa di động vào bên tai, sau đó điện thoại của tôi vang lên trong không gian yên tĩnh.

Tôi tiếp điện thoại.

“A lô?” Anh nói, “Chơi rất vui đi.”

Tôi nói: “Cũng được.”

“Vậy chính là không thích.” Anh ở đó nở nụ cười, “Rượu lần trước vẫn còn nửa chai, muốn uống không?”

Anh cứ hỏi thẳng “Thiếu niên, pháo* đi” không phải tốt sao, còn làm bộ như thế này.

(*Pháo của làm tình í ^^.)

Nhưng theo những lời này, tôi dường như lập tức nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên chúng tôi làm tình dưới ánh huỳnh quang mờ tối. Phòng khách rộng rãi không che chắn, thân thể mềm mại dẻo dai, miệng lưỡi xoang mũi đều là mùi rượu chua chất... Kỳ quái, bản thân tôi không thích rượu đỏ a, tôi vẫn luôn thiên vị bia.

Nhưng giờ phút này tôi vô cùng muốn uống rượu đỏ.

Đơn thuần, muốn uống rượu đỏ.

8. Chương 8

Tiếng mưa rả rít, hô hấp của Trịnh Triết nhỏ đến độ không thể nghe rõ.

Anh kiên nhẫn chờ câu trả lời của tôi, tôi nhìn chằm chằm bóng người dưới tán ô trong chốc lát, nói: “Không cần, cảm ơn.”

Ngày hôm qua chơi game quá muộn, vốn là buồn ngủ đến lợi hại, vừa rồi còn làm việc tiêu hao thể lực, tôi hiện tại chỉ muốn ngủ.

Một người. Không làm gì.

Tắm rửa, sau đó ngủ.

Trịnh Triết bình tĩnh tiếp nhận câu trả lời này, khẽ nói: “Được. Vậy để lần sau.”

Tôi không tiếp lời, nhưng cũng không ngắt máy.

Trong im lặng chúng tôi đều trầm mặc nghe hô hấp của đối phương, sau đó tôi nhìn thấy Trịnh Triết để tay xuống.

Tôi cũng thả tay, kéo rèm, quay người lên lầu hai nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau phụ đạo viên quả nhiên cái gì cũng không nhớ rõ, giống như không có việc gì kêu gọi các đội viên đi ra. Tôi đứng ở hàng cuối cùng, nói cho bọn họ biết tôi không về trường học, lại để cho bọn họ bắt xe đi.

Tôi không rõ ràng lắm thậm chí phải làm thế nào để xóa bỏ, thời gian dài không xuất hiện trước mặt đối phương hẳn là được. Tỷ lệ phụ đạo viên trong đại học xuất hiện ở trước mặt học sinh phổ thông vốn không cao, tận lực tránh đi mà nói, một hai học kỳ không thấy mặt hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Phải chú ý an toàn.” Phụ đạo viên không biết tôi đang nghĩ gì, giống như dĩ vãng mà dặn dò vài câu, dẫn một đám người lên xe liền đi.

Mặt đất vẫn còn ẩm ướt, tối hôm qua mưa rơi cả đêm, buổi sáng mới ngừng. Tôi đứng dưới mái hiên đưa mắt nhìn hai xe taxi chở đoàn người phụ đạo viên càng lúc càng xa, một giọt nước từ mái hiên nhỏ xuống, nhỏ vào trong mái tóc của tôi, lạnh đến nỗi khiến tôi rung mình một cái.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Trịnh Triết đứng sau lưng tôi.

Mặc một bộ âu phục thoải mái màu cafe, bên ngoài là một áo khoác dài cùng màu, áo sơ mi màu trắng để hở cổ, lộ ra một đoạn xương quai xanh gần nhất.

Chiều cao của anh thuộc về mức trung bình, ở trước mặt tôi vẫn không tính là gì, cho nên yêu cầu hơi gượng đầu ngưỡng mộ tôi. Không ngờ ở chỗ là, tôi sẽ để ý đến thứ trước đây không bao giờ để ý, ví dụ như yết hầu anh đang nhẹ nhàng lên xuống, còn có anh ngửa đầu để lộ ra đường cong kéo căng của phần cổ.

Sau đó tôi mới để ý đến khuôn mặt của anh, hiển nhiên là được bảo dưỡng thỏa đáng—lông mày chỉnh sửa, kiểu tóc được làm cẩn thận, còn xịt nước hoa.

Chúng tôi đứng quá gần rồi, tôi có thể ngửi được mùi thơm trên người của anh.

Nhưng tôi cũng không bài xích khoảng cách của chúng tôi.

Nhưng tôi cũng không có ý định tiến một bước.

Có lẽ để ý thấy tôi đang ngửi anh, Trịnh Triết khẽ nói: “Cậu không thích nó?”

“Không có.” Tôi lập tức phủ nhận.

Cùng với anh nói tôi không thích mùi nước hoa này, còn không bằng nói tôi thích cái khác, ví dụ như mùi thơm của rượu, ví dụ như sau khi tắm xong cảm thấy trên người anh... có một mùi thơm.

Tôi có chút hiểu ra, lại có chút tuyệt vọng phát hiện: Chính mình thật sự không thoát được cảm thụ đặc biệt Trịnh Triết để lại cho tôi sau trận làm tình đột nhiên xuất hiện kia.

Nói cái gì đàn ông nửa người dưới tách biệt với đầu óc, loại chuyện này không thể úp nôi cho đàn ông, này phải phân loại. Có người là ý chí sắt đá, có người chính là lạnh mặt dưới.

“Không sao, chúng ta tìm một khoản mà cậu thích.” Trịnh Triết nói, vẫn hơi ngửa đầu lên nhìn tôi, “Phải về nhà sao? Tôi đưa cậu về.”

Anh nói cũng đã nói hết, tôi còn có thể nói gì.

Không, tôi còn có thể hỏi: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Ha,” Anh nâng cao âm điệu, sau đó dùng câu văn bình thường để giải thích. “Tôi tạo ra một sự trùng hợp tình xảo.”

“...”

Hiện tại anh thật sự nói hết rồi, tôi không còn lời nào để nói.

“Phải về nhà sao? Tôi đưa cậu về.” Trịnh Triết mỉm cười lặp lại lần nữa, giống như là để ý đến tâm tình của tôi, lại bổ sung một câu, “Vừa vặn tiện đường.”

Đương nhiên tiện đường rồi, anh chẳng phải ở đối diện phòng tôi sao. Hoặc là, tôi cảm thấy phải nói “Mua phòng đối diện nhà tôi” thích hợp hơn một chút.

“Được.” Tôi nói.

Dọc đường đi chúng tôi đều không nói gì, xe vũng vàng chạy trên đường, tôi chơi điện thoại một chốc đã thấy đầu vầng mắt hoa, đành phải để điện thoại xuống, hạ cửa kính xe xuống hóng gió, nhìn ngoài cửa sổ trong chốc lát, lại nhìn Trịnh Triết.

Tôi không có ý định nhìn mặt anh, tuy rằng tôi biết anh nhất định sẽ vì không để tôi lúng túng mà giả bộ không chú ý.

Tôi nhìn tay của anh.

Tư thế lái xe của Trịnh Triết vô cùng quy củ, hai tay vịn vô lăng, lúc lái xe cứ đặt hờ ở hai bên như vậy, ngón tay cong lên, không chút động tác dư thừa. Động tác sang số của anh cũng gọn gàng linh hoạt, chính nhìn thấy tay anh buông ra chỗ đó đẩy một cái, ngay sau đó lại trở về bên vô lăng.

Loại động tác máy móc lặp đi lặp lại này chính là nhìn không để chán, tôi nhìn tay anh đến xuất thần, lúc đèn đỏ anh dừng lại, giơ tay lên chỉnh lại cổ áo.

Anh kéo cổ áo ra.

“ ... ”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nhưng Trịnh Triết vẫn bình tĩnh nhìn về phía trước như cũ, cũng không ngêng đón tầm mắt của tôi.

Anh còn thuận tay đóng cửa sổ lại, miếng dán màu trà gần như đen, có thể từ trong nhìn ra, ở ngoài không thể nhìn vào.

Một không gian nửa khép kín.

Hai người đàn ông đã từng lăn giường đơn độc ở chỗ đó.

Bên trong lại có một bên ý đồ dụ dỗ.

Máu chốt ở chỗ người còn lại... cũng không phải hoàn toàn thờ ơ.

Tôi sưng sờ trong chốc lát, yên lặng quay đầu, nhìn về phía trước giống như Trịnh Triết.

Trong lòng cũng không phải không giãy giụa, bởi vì Trịnh Triết vô cùng khiến người khác yêu thích.

Tôi thích bộ dạng đặc biệt bình tĩnh, đặc biệt ung dung của anh khi nói chuyện với tôi, còn có bộ dạng cười rộ lên có chút lạnh đậm của anh.

Còn có anh đôi khi như có điều suy nghĩ nhìn tôi chằm chằm, nhìn qua... thật sự đặc biệt ngon miệng, đặc biệt khiến người phạm tội.

Thế nhưng tôi.

Vẫn là.

Càng muốn trở về chơi game.

9. Chương 9

Tôi đương nhiên không ngốc đến mức nói ra loại lời nói muốn về nhà chơi game, tuy rằng tôi rất muốn Trịnh Triết đừng uống phí thời gian trên người tôi.

Anh không biết trên thế gian có một loại người, đã nguyện vọng dâng hiến cả quãng đời còn lại cho thế giới giả tưởng thiên kỳ bách quái*, không gì làm không được, còn đối với cuộc sống thực tế—— không nói tâm sinh chán chường, nhưng xác thực không quá nhiều lưu luyến.

(*Nguyên văn ị hàng trăm hàng nghìn đều kỳ lạ quái dị.)

Tôi chỉ lưu luyến chị gái tôi, chị là thân nhân duy nhất của tôi, là người bạn duy nhất của tôi.

Nói như vậy dường như có chút thảm, rất dễ khiến người ta ngỡ bỏ ra cảnh tượng một đứa con trai bị cô lập nhận ngược đãi từ nhỏ đến lớn, nhưng mà tôi phải nói hiện thực tuyệt đối không phải, tôi cũng không phải một trong đám người không được hoan nghênh cùng bị khinh nhục kia. Nếu như phải nói ra, tôi có lẽ xem như vận khí không tốt lắm, hoặc là dùng vận khí đơn thuần không tốt lắm cũng không thể giải thích, nguyên nhân hình thành tính cách của tôi rất đa dạng, nói cho cùng, vẫn là tự bản thân lười để ý đến người khác.

Tôi cảm thấy được Trịnh Triết là một người tốt, tuy rằng tôi không rõ lắm anh như thế nào lại coi trọng tôi. Tôi cảm thấy được tôi cũng là một người rất tốt, nhưng cùng một chỗ với tôi, giống như bạn gái trước đây của tôi đã từng nói, thật sự là một loại tra tấn không tiếng động.

Bởi vì tôi không thích ở chung với người khác.

Trịnh Triết dừng xe dưới lầu, chúng tôi cùng đi lên, thẳng khi đến trước cửa phòng, tôi vẫn có thể cảm nhận được lan tỏa khắp hành lang, hormone sôi sục trên người anh.

Trước khi cảm giác tội ác nổi lên, tôi mở cửa xông vào trong nhà, hơn nữa không chút do dự khóa Trịnh Triết lại sau lưng.

Game thể giới mở lúc trước tôi vẫn luôn chơi đã chính thức được đặt tên là “sắm vai nhân vật”, nói thật tôi cảm thấy được tên này có chút ngốc, trực tiếp đóng khuôn một thể loại trò chơi, đối với cái này chị tôi giải thích là “tên phù hợp đều bị game khác chiếm đoạt, sếp của chị tức giận đến nỗi liên tục lấy luôn cái tên này”.

Sếp chị là một người ngay thẳng.

Ngoài ra tôi cảm thấy chị tôi lúc nói đến sếp mình giọng điệu có chút không thích hợp.

Trên cơ bản tôi cảm thấy tình yêu văn phòng không quá phù hợp, nhất là với sếp của mình. Nhưng chỉ cần công ty không có quy định liên quan, chị của tôi tự mình cam tâm tình nguyện, vậy cũng không sao, dù sao đó là chuyện riêng của chị tôi.

Tôi mở game, sau CG mở màn liền hiện lên khung hình có thể lựa chọn nhân vật, tôi chọn chọn lựa lựa, cuối cùng phân vân giữa dân văn phòng mặc âu phục cùng quân nhân nửa người trên phủ đầy vết sẹo.

Nhắc tới cũng có ý tứ, hai nhân vật này lại khiến tôi nghĩ tới Trịnh Triết, nhưng người trước là bên ngoài có chỗ giống, người sau mới khiến tôi cảm thấy, sau khi đưa ra vỏ bọc nguy trang khôn khéo, khiến người rung động, tôi cảm thấy, anh đại khái chính là bộ dạng này, hung hãn lãnh khốc, không sợ cái chết, hưởng thụ bất lực cùng thống khổ ở một trình độ nào đó.

Ảo giác này thật đúng là kỳ quái, bởi vì giữa hai người chúng tôi chân chính ở chung chỉ có một đêm tình, hơn nữa nửa thời gian ân ái anh cũng không đối diện tôi.

Ngày đó từ đầu đến cuối chúng tôi đều không trao đổi, tôi chỉ nghe được nhịp tim “thình thịch” của mình, cảm giác được hô hấp cùng run rẩy của anh ở dưới thân tôi.

Người sẽ bởi vì một đêm tình liền cho rằng hiểu rõ đối phương sao? Đây rất hoang đường, nhất là thời buổi văn hóa tình một đêm phổ biến như lúc này, mọi người đối với bạn tình cũng sẽ không mở rộng tâm hồn. Tình dục chỉ là một hồi da thịt cọ xát của khoái cảm chồng chất, là một cuộc trao đổi của dịch thể, mà không quan hệ với bản thân người đó.

Nhưng mơ hồ, tôi là nói, được rồi, cũng không phải chỉ là một chút—— thời điểm đang làm tình, dù cho Trịnh Triết vô cùng trầm mặc, nhưng tôi cảm thấy anh đã hoàn toàn mở rộng với tôi.

Tôi hoài nghi cảm giác này của tôi là sai rồi, bởi vì tôi không thể dùng từ nào khác ngoài “yêu” để giải thích loại giao phó cùng thuận theo toàn thân toàn tâm này.

Đương nhiên cũng có khả năng là do tôi còn quá trẻ.

Tôi điều khiển quân nhân không quá cao lớn này đi vào gian phòng, khung cảnh cùng nhạc nền hiện lên, thỉnh thoảng vang lên tiếng bom đạn. Sau lưng hắn là một chiến trường, hôm nay hắn vừa trải qua một cuộc chiến, may mà hắn lông tóc không tổn hao gì, chỉ trầy chút da.

Nhưng hắn lại mất đi một vị chiến hữu. Đó là một người bạn của hắn, dưới bom đạn cứu hắn một mạng, thời điểm địa lôi nổ tung hắn lại không thể đi đến, chỉ có thể ở trăm mét trở mắt nhìn đối phương máu thịt tung tóe—— CG không đặc tả máu thịt nổ tung, đại khái là vì tránh cho bị gán PG*.

(*Nguyên văn) hài hòa đại quân: mị hiểu theo cách trên:D.)

Tóm lại nhân vật chính hiện tại đang rất khó chịu rất thương tâm, hắn ở đây thì thảo tự hỏi ý nghĩa chiến tranh.

Ui ui, không phải chứ, một trò chơi sắm vai, người vậy mà thiết lập ra đến tính cách nhân vật? Tuy chỉ là suy ngẫm những điều đã qua, kế tiếp chính là cảnh trong game, trên lý thuyết hắn làm ra lựa chọn gì đều không trái với tính cách... Nhưng mà tôi vẫn vô cùng để ý a.

Vốn còn định lên chiến trường chơi một hồi, đoán chừng tiếp đó sẽ là bắn nhau, hoặc là nhiệm vụ tập kích gì mới.

Tôi do dự trong chốc lát, vẫn là điều khiển người thanh niên trẻ tuổi này cưỡi quân trang, một mình xách theo súng ống, đồ dùng chữa thương cần thiết cùng một chút đồ ăn ứng phó nhu cầu khẩn cấp rồi đi.

Bé trai tôi chơi rồi nhà trốn đi, người quân nhân trẻ tuổi này lại là đào binh.

Nhưng tôi cảm thấy không có gì, bởi vì đối với người thanh niên này mà nói căn bản không ủng hộ chiến tranh của tổ quốc mình. Hắn ngồi lên máy bay, ngàn dặm xa xôi tới quốc gia cần cỗi này, đối diện cũng đồng dạng là một quân nhân ngàn dặm xa xôi từ một quốc gia khác đến đây.

Hắn cũng không hối hận rời khỏi quân đội, sau đó CG chuyển cảnh đã đến, người trẻ tuổi mím môi đến phía trước, vẻ mặt mang theo cứng rắn kiên định của chịu đựng nỗi đau, màn ảnh bay lên, đẩy ngang, nhanh chóng đảo qua thi thể cùng tàn tích, bao quát toàn bộ cảnh tượng chiến trường. Ánh lửa cùng tàn tro là giai điệu chính của bức tranh, trong tiếng nhạc nền mơ hồ còn có tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Không quá chân thật, tôi nhớ rõ tôi đã từng đọc được bài báo, những đứa nhỏ lớn lên ở chiến trường không có nước mắt.

Nhưng sự không chân thật này lại khiến cho người ta vừa đau lòng vừa an ủi.

Khi tiến vào màn tiếp theo của trò chơi, tôi đặt cần điều khiển xuống, quyết định tìm xem trong tủ lạnh có cái gì ăn hay không.

10. Chương 10

Tủ lạnh còn không ít rau dưa, tủ đông cũng còn không ít thịt, tôi quét một vòng, cái gì cũng không muốn ăn, liền đóng cửa lại.

Tôi để ý thấy sàn xi măng ngoài sân đã làm được không sai biệt lắm, liền nghĩ xuống tiệm mì hoành thánh ở lầu dưới để ăn một chén mì.

Móc treo đồ ngoài cửa là cái áo khoác dài màu đen tôi mặc hôm bữa mưa, tôi vừa vắt áo khoác qua vai, chất vải cứng cáp liền tự động dán vào thân thể rũ xuống —— nói thật, tôi vẫn luôn có chút tò mò chị của tôi tìm những bộ đồ như thế này từ đâu ra, không nhân không móc, nhưng chỉ xem chất lượng cùng thiết kế cũng cảm thấy giá cả xa xỉ.

Áo khoác này tôi vẫn luôn mặc lúc trời mưa, phối với giày ống dài cùng màu, cam đoan không ướt áo trong không ướt chân, khuyết điểm nhỏ duy nhất chính là đi ra ngoài có hơi nổi bật.

Tôi mở cửa, sau khi khóa lại phát hiện cửa phòng đối diện khép hờ, không khóa.

Đây là một khu chung cư kiểu cũ, cổng dưới lầu đóng gần như không có tác dụng gì, hơn nữa mọi người đều biết nơi này là địa bàn của sinh viên thuê ở, gần như mỗi tháng quanh đây đều truyền tới hàng loạt tin tức mất trật tự.

Hành vi không khóa cửa của Trịnh Triết thật sự quá nguy hiểm, nhất là anh vừa nhìn liền biết có tiền, lại là bộ dạng tay trái gà không chặt. Nhưng cũng có khả năng là anh vừa chuyển đến, cho nên không biết tình hình, còn tưởng rằng nơi này là khu đô thị (* tiểu khu) anh ở lúc trước, bảo vệ sẽ nghiêm khắc vặn hỏi mỗi một người không quen.

Tôi không muốn đối mặt với anh lắm, lúc đầu định trực tiếp khóa lại cho anh, nhưng mà lỡ như lần sau anh lại như vậy nữa thì sao? Về tình về lý tôi phải nhắc nhở anh, cho nên tôi gõ cửa.

“Trịnh Triết?” Tôi gọi khẽ.

Tiếng vọng quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, tôi không khỏi cảm thấy có chút lạnh.

Hành lang này thật sự quá cũ kỹ rồi, không lấy được ánh sáng, lại còn quá mức yên tĩnh.

Đại khái là qua vài giây, cửa được mở ra một khe nhỏ.

“... Trịnh Triết?” Tôi hỏi.

Bên trong không có tiếng trả lời.

Tôi đứng ở cửa, do dự lại do dự, ngập ngừng lại ngập ngừng, lòng thầm nghĩ đây không phải tình tiết kinh điển trong phim kinh dị hay sao, bình thường đều là nữ bình hoa*, rất ít tình huống là nam bình hoa, dù sao mặc kệ nam hay nữ ai đi vào người đó chính là đồ ngốc, kịch bản này đặt vào tương lai biên tập phim phải bị rửa xả một vạn năm**.

(*Nữ bình hoa, nam bình hoa: làm cảnh k có tích sự j .)

(** mị k hiểu câu này nên k biết sắp xếp nó sao cả T^T .)

Thế nhưng tôi không có biện pháp cử động chân của tôi, xuất phát từ nhiều loại, nguyên nhân phức tạp đến mức tôi lười suy nghĩ càng không biết nói thế nào—— tôi đứng trước cửa trong chốc lát, vẫn là chậm rì rì đẩy cửa.

Bên trong tối đến độ gờ bàn tay không thấy được năm ngón, tôi không đoán được Trịnh Triết rốt cuộc che bao nhiêu bức rèm.

“Trịnh Triết?” Tôi cẩn thận hô.

Không có trả lời.

.... Tình huống dường như không ổn cho lắm, tôi nắm chốt cửa, trong bầu không khí kỳ dị thể này lại có chút khẩn trương, nhưng trong phòng vẫn cứ cực kỳ yên tĩnh, Trịnh Triết sau khi mở cửa không biết đã trốn ở đâu, để lại tôi ngơ ngác đứng trước cửa.

Tôi cảm thấy tôi có thể đi rồi.

Nhưng trước khi tôi rời đi, Trịnh Triết từ sau cửa vươn tay nắm chặt lấy bàn tay đang vặn nắm cửa của tôi, sau đó tôi còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “cách một tiếng.

Đèn sáng rồi.

Không không không, tiếng “cách” không phải tiếng đèn bật, là Trịnh Triết... khóa tôi và anh lại với nhau? ?!!

Tôi có chút mờ mịt nhìn còng cổ tay, còng tay tình thú màu đen, bên trong còn được lót bằng lông mềm, sau đó mới ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đứng trước mặt tôi, mặc một bộ đồ tắm, thất lưng lỏng lẻo, làn da lộ ra ngoài vẫn còn bọt nước. Tôi lúc trước mỗi lần nhìn thấy anh, ít nhất là ban đầu, tạo hình của anh đều thỏa thỏa đáng đáng không chút buông thả, nhưng lúc này anh mặc chính là bộ áo tắm rộng đến quá phận, mái tóc ẩm ướt hắt ngược ra sau, có mấy cọng rơi ra ngoài, nhìn qua trẻ lại không ít.

Tôi im lặng nhìn anh.

Kỳ thật không phải rất khiếp sợ, dù sao có manga nào mà chưa từng yy không chút tiết tháo, trình độ lớn hơn nữa tôi cũng đã gặp qua... nhưng tôi thật sự chưa từng xem phiên bản hủ hướng!

Hơn nữa manga là manga!

Còn đây là người thật! Còn là người tôi đã ngủ qua!

Tôi có chút mộng, muốn nói gì đó, nhưng lời vừa ra khỏi miệng rồi lại là: “Anh, bên trong..”

Trịnh Triết thần nhiên nói: “Cái gì cũng không mặc.”

... Bây giờ... bầu không khí liền có chút kỳ quái.

Anh ngửa đầu quan sát phản ứng của tôi, bởi vì liên quan đến thể đứng nên đầu hơi nghiêng, tôi không đối mặt với anh, phóng ánh mắt vào phòng trong.

Sau đó tôi thật sự hoảng sợ rồi.

Anh vậy mà mở thông gần hết các phòng với nhau, bên trong cho dù bị bức rèm dày che lấp cũng có thể thấy được vô cùng rộng rãi. Cách cửa chính không xa là ghế sofa, mà trong phòng khách bày ra giường đôi, bức tường đối diện phòng khách lấp đầy gương, càng khiến cho tôi khiếp sợ chính là trên trần nhà—— tất cả đều là gương.

Tôi ngẩng đầu xoay tới xoay lui, nhìn thấy trong gương hiện lên vẻ mặt ngơ ngác của mình.

Kỳ thật màu sắc trang hoàng của gian phòng này còn rất ấm áp, nhưng đối với cái dạng này của gian phòng, tôi thật sự không có biện pháp cảm thấy không khí ấm áp, dù chỉ một chút cũng không có.

Ngược lại với đó, cho dù tôi hết sức ngăn chặn, vẫn cảm thấy được một bộ phận của thân thể mình xảy ra biến hóa.

Trịnh Triết dựa tới, gần như rúc vào trong ngực tôi, mà tôi không dám động.

“Tôi đặc biệt cải tạo gian phòng, hy vọng cậu sẽ thích.” Anh ngẩng đầu nói chuyện với tôi, giống như cố ý, lại giống như không để ý phả hơi thở vào cổ tôi, cổ tình lúc liên lúc đứt, khiến tôi lúc lạnh lúc nóng, nổi da gà khắp người.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng.

Anh liền cười rộ lên, nghe vào —— tràn đầy mỉa mai: “Cậu làm sao vậy? Hả? Cậu vẫn không có ý định động sao?”

“... Tôi đói rồi.” Tôi nói, “Tôi muốn xuống lầu ăn mì hoành thánh.”

Ngay sau đó tôi cảm thấy được Trịnh Triết nâng tay lên vòng qua cổ tôi, hơn nữa còn cắn yết hầu tôi một cái. Có chút đau, nhưng hơi thở của anh đến quá gần, cho nên tôi cũng không biết đặt lực chú ý của mình ở đâu, lại không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Vì vậy Trịnh Triết giống như bỗng nhiên ý thức được bản thân dùng sức quá mức, lại liếm liếm nơi bị anh cắn qua.

Đầu lưỡi trơn ướt, ấm áp, còn có nụ hôn mềm mại.

“Đừng xuống lầu.” Anh vùi vào trong cổ tôi nói, “Ăn tôi.”

11. Chương 11

Hết thấy đều nằm ngoài dự đoán của tôi.

Ra cửa tôi chỉ nghĩ muốn xuống lầu ăn bát mì hoành thánh, đến trước cửa tôi chỉ nghĩ giúp Trịnh Triết đóng cửa, cho dù là hiện tại, tôi cũng không nghĩ tôi sẽ lại lần nữa nhắc lên quan hệ với Trịnh Triết.

Tôi không thích phiền toái, mà Trịnh Triết hiển nhiên là một phiền toái lớn, khó có thể giã giũa, cho nên tôi cho tới lúc này chưa từng nghĩ tới giữa chúng tôi sẽ phát sinh cái gì nữa. Trên thực tế chuyện xảy ra lần trước chính là một sai lầm lớn, đối với hai người chúng tôi mà nói đều là vậy, tôi không hiểu được vì cái gì Trịnh Triết phải không biết liêm sỉ, cố chấp dây dưa với tôi.

Trừ phi phát sinh loại chuyện như tận thế, nếu không chúng tôi như thế nào sẽ đồng thời xuấthiện?

“Thả tôi ra.” Tôi nói.

Trịnh Triết cười một tiếng: “Tôi nhưng cũng không giữ cậu không thả.”

“Anh khóa tôi.”

Anh gơ lên cánh tay khóa chung với tôi kia, đổi trắng thay đen: “Là cậu khóa tôi.”

Tôi không nói gì, cửa phía sau còn mở, tôi thật sự muốn trực tiếp tông cửa xông ra lại để cho Trịnh Triết cư trần truồng như vậy đi ra ngoài, nhưng cảm thấy đối với anh như vậy khó tránh khỏi có chút quá phận, bởi vì thể trạng tôi chưa tính là cường tráng, nhưng dư dả để áp chế Trịnh Triết, cho nên anh nhiều nhất cũng chính là quỵến rũ một chút, không có biện pháp dùng sức mạnh.

Nhưng này chính là điều tồi tệ nhất.

Tôi không cách nào khống chế thân thể của tôi, nó đang dần thức tỉnh dưới vuốt ve của Trịnh Triết.

Tôi đã cứng.

Trịnh Triết quan sát nét mặt của tôi, thật giống như hoàn toàn hiểu rõ cảm thụ của tôi, dứt khoát xé áo tắm.

... Xé?

Tôi sợ ngây người, cũng không có tâm tư để ý thân thể của anh.

“Đừng nhìn, áo tắm tình thú đặc chế, xé liền rách, sau khi dính nước sẽ trong suốt a.” Trịnh Triết thở dài, giống như nghĩ đến cái gì lại cười khế, “Chúng ta về sau chơi trong phòng tắm.”

Gió ngoài cửa thổi tới, anh hơi run rẩy, thân thể trần truồng rụt vào trong ngực tôi.

Tôi đóng cửa lại, sau đó yên lặng dùng tay trái nhấc lên áo khoác vắt trên vai.

Trịnh Triết nhanh chóng cởi bỏ quần áo của tôi—— tay bị khóa của anh là tay trái, nhưng tôi vẫn không rõ được anh như thế nào có thể cởi bỏ quần áo của tôi nhanh như vậy, chờ tôi kịp phản ứng, anh đã giống như lần trước, cực kỳ nhanh ngậm lấy dương vật của tôi.

Anh nắm chặt bàn tay khóa chung của chúng tôi, há miệng mút lấy, nhiệt độ ẩm áp trong khoang miệng ẩm ướt lập tức chiếm lĩnh toàn bộ giác quan của tôi.

Tôi dùng tay kia vịn vai anh, cảm nhận anh đang dùng đầu lưỡi khéo léo đâm vào phía trước mẫn cảm, mà thời điểm từ trên nhìn xuống đôi môi đỏ thắm của anh phun ra nuốt vào dương vật của tôi, gò má lúc phồng lúc xẹp, đầu không ngừng đong đưa, vừa bình tĩnh lại nhìn thấy một màn đó liền khiến tôi nhận lấy kích thích, không khỏi hưng phấn.

Tôi đẩy anh ra, dương vật trượt khỏi miệng anh, sau đó cọ qua mũi cùng mặt anh, để lại một vệt ướt.

Trịnh Triết cười rộ lên, liếm môi một cái, khiến tôi không khỏi nhớ lại anh từng dùng môi lưỡi kia để lấy lòng... tôi ôm anh, một bên đi về phía phòng một bên vụng về cởi bỏ nút áo sơ mi, Trịnh Triết tại thời điểm tôi cởi nút áo đầu tiên liền đưa tay hỗ trợ, mà thời điểm tôi cởi bỏ nút thứ hai, anh đã cởi xong toàn bộ nút.

“Anh cũng nhanh quá đi.” Tôi nói.

“Không sao... cậu cứ chậm rãi tới.” Anh dựa đầu vào bả vai tôi cười cười.

Lúc anh làm như thế giống như một cô gái, nhưng cũng không khiến người chán ghét.

Tôi ném anh xuống giường, rồi lại quên mất còng tay, bị kéo ngã lên người anh.

“Cởi còng tay ra.” Tôi thật tức giận.

“Làm xong lại cởi.” Trịnh Triết gơ chân lên, dùng đầu gối cọ dương vật tôi, tay phải của tôi liền sờ về phía sau của anh.

Xúc cảm của đầu ngón tay quả nhiên là ướt nhẹp, đã làm tôi trơn... gia hỏa này thật đúng là bụng dạ khó lường.

Tôi trong lúc nhất thời không biết là có tâm tình gì, cảm giác là lạ, một tay chống người, tay kia cũng không nhàn rỗi, chậm rãi tiến vào ba ngón tay, trong ẩm áp cùng vách thịt cùng dịch bôi trơn đâm vào thành trong

đầy nếp uốn của anh. Anh mở rộng chân, hai bên mông bị tôi nâng lên khỏi giường, nhanh chóng run rẩy ở dưới tay tôi.

“...Ừm.... ha.” Trịnh Triết thở hổn hển, “Ừm... được, được rồi, lúc tôi tắm, đã mở rộng... cậu, trực tiếp đi vào... A!”

Phần eo anh giật mạnh, giống như cá gặp nước, tôi không thể không tạm thời rút ngón tay ra để lại động tác của anh.

“... Học được, thật mau... hô, hô...” Trịnh Triết ngửa đầu thở gấp, ánh mắt còn có chút hỗn loạn, “Ừm...”

Tôi không lên tiếng, thầm nghĩ tuyến tiền liệt thật sự... thoải mái giống như tiểu thuyết đã nói?

Nhưng dù thế nào, tôi đã nhớ vị trí đại khái của điểm kia.

Tôi đỡ dương vật của mình, tìm được cửa huyết của anh, chậm rãi hạ eo xuống, tiến vào.

Trịnh Triết cùng tôi gần như cùng lúc rên ra tiếng, tôi cảm thấy thân thể trơn mịn của anh đã tiếp nhận tôi.

Dương vật vừa rời phơi ở bên ngoài đã sắp héo dưới sự kích thích lạnh lẽo lại nở ra vài phần, hiện tại vùi vào hậu huyết ướt át, bị bao bọc cùng siết chặt, độ nóng của thành trong lại cao như vậy, tôi thoải mái đến gần như cả da đầu tê dại.

“Ừm...” Trịnh Triết run rẩy nâng chân lên kẹp ở eo tôi, tay kia ôm cổ tôi.

Khuôn mặt anh đỏ ửng, thân thể cũng nổi lên một tầng đỏ nhàn nhạt. Thì ra gia hỏa này là loại thể chất này? Truyền thuyết người da mỏng dễ dàng thẹn thùng, tôi thấy truyền thuyết cũng có chỗ không thật.

Nhưng tôi đã không còn tâm tư nghĩ đông nghĩ tây, sau khi xác định Trịnh Triết không xuất hiện khó chịu, rồi lại có chút sáng khoái, tôi nâng phần eo lên, tìm đến vị trí tôi đã ghi nhớ, bắt đầu hung hăng đút vào, gần như mỗi lần đều đụng đến chỗ kia.

“A——” Trịnh Triết nghẹn ngào kêu lên, nhưng rất nhanh anh liền nhịn xuống, chỉ thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng rên rỉ khó nén từ cổ họng.

Bắp đùi anh kẹp chặt eo tôi, mỗi một tác da đều đỏ đến giống như quả lựu chín mọng, thân thể thấm đẫm mồ hôi nhìn qua xúc cảm rất tốt, tôi sờ mấy cái, cảm thấy sờ tới sờ lui nhẵn mịn trơn bóng.

Tôi nhất thời càng không ngừng làm anh, lưu luyến độ nóng cùng trơn mềm trong thân thể anh, hơn nữa vẻ mặt loạn ý tình mê cùng nâng cao phần eo nghênh đón động tác của anh lại khiến cho tôi cảm thấy đầy thỏa mãn. Dương vật của anh đụng đưa, đập vào bụng tôi, chất lỏng trong suốt ở đỉnh vẩy đầy eo tôi.

Nhưng trừ cái này... tôi nhịn không được hỏi anh: “Anh rốt cuộc dùng bao nhiêu dầu bôi trơn?”

Ga giường đều ướt đầm.

“A... ừm, gần, gần nữa lọ... ư, a...” Anh bị tôi làm đến lung la lung lay, “Không... không rõ ràng lắm.”

Chân của anh vô lực trượt xuống, trên bụng truyền đến cảm giác mát lạnh. Tôi cúi đầu nhìn, chỗ dương vật của anh phun ra từng luồng tinh dịch, có bắn tung tóe đến bụng tôi, có nhỏ giọt xuống giường.

Tôi đâm mạnh vài cái, sau đó muốn rút ra ngoài, cánh tay vòng qua cổ tôi của Trịnh Triết kéo một cái, tôi liền ngã xuống, vừa tàn nhẫn đâm vào sâu trong hậu huyết của anh, bắn ra.

“Bắn bên trong không dễ rửa sạch.” Tôi nói, rút ra.

Anh cười xùy, quay đầu hôn mặt tôi: “Không bắn bên trong, vậy không mang bao còn có ý nghĩa gì.”

Tôi cúi đầu nhìn anh.

Về mặt Trịnh Triết đầy thỏa mãn, lưỡi biếng nằm đó, vô cùng thả lỏng.

Giống như ma xui quỷ khiến, tôi tiến tới, hôn hôn gò má anh.

12. Chương 12

Sự thật đã bày ra trước mắt, tôi cũng không còn rối rắm, đẩy đẩy Trịnh Triết đang mơ màng: “Tỉnh, đừng ngủ, dậy tắm rửa.”

“Tôi ngủ mấy phút lại tắm.” Trịnh Triết quay đầu.

Tôi tiếp tục đẩy anh: “Không được, ngủ là ngủ luôn, dậy.”

Trịnh Triết ngáp dài miễn cưỡng mở mắt, theo tôi lung la lung lay đi vào phòng tắm.

Nhìn thấy một bồn tắm siêu to, có thể chứa được hai người cũng không nằm ngoài dự đoán của tôi, có thể nói tôi đã hiểu được phong cách bài trí của gian phòng này—tất cả phương diện đều hết sức liên quan đến tình thú.

Nhưng cho dù đã chuẩn bị tâm lý, sau khi cho nước vào đầy bồn, quá trình đem Trịnh Triết đang dựa vào tôi bỏ vào bồn tắm lại khiến tôi không quá thoải mái.

Tôi phát hiện thời điểm ở cùng Trịnh Triết tôi rốt cuộc vẫn không được tự nhiên, chênh lệch giữa tôi và anh lớn như vậy, cho dù không tận lực hiện rõ, nhưng vẫn mười phần rõ mười.

Anh ngồi trong bồn tắm, buồn ngủ mà nắm chặt tay tôi, mơ màng nói: “Cậu cũng vào đây a.”

Tôi không nói lời nào, ở trong nước nhẹ nhàng cọ rửa thân thể anh. Trịnh Triết vô cùng phối hợp, bảo anh giơ tay anh liền giơ tay, bảo anh nhấc chân anh liền nhấc chân, cho nên lúc này vệ sinh so với lần trước dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên người anh không lưu lại dấu vết gì quá rõ ràng, chẳng qua là chỗ bắp đùi có chút đỏ, đưa tay để lên gần như có thể cảm nhận được độ nóng bỏng.

Tác dụng tâm lý. Tôi nghĩ. Nhưng tôi vẫn theo bản năng lưu luyến ở chỗ đó.

Có lẽ là khó khăn hơn nhiều cũng không chừng.

Đến một bước cuối cùng. Tôi nâng anh lên, vào lúc anh không tỉnh táo đưa tay vào hậu huyệt của anh, tình dịch sền sệt rất khó rửa sạch, tôi bỏ một ngón tay vào, chuyển động moi ra chất lỏng, Trịnh Triết bỗng nhúc nhích, sau đó quỳ xuống, một cánh tay khoát qua cổ tôi.

Anh dường như rất thích ôm tôi.

Tiếng nước trong gian phòng an tĩnh bị phóng đại, tôi chuyển động ngón tay, thấp giọng hỏi Trịnh Triết: “Đau không?”

“Cậu thấy sao.” Anh nói.

... Hẳn là không đau, khẳng định không đau, tôi thật sự vô cùng cẩn thận rồi, từ đầu đến cuối đều không khiến anh bỏ ra chút sức nào.

Tôi không nói gì nữa, chỉ cúi đầu rửa sạch cho anh.

Sau khi tắm xong Trịnh Triết nằm trong bồn tắm ngủ rồi, tôi dùng khăn tắm bao lấy anh bế đến phòng khách, Sau đó, giống như tôi đã nói, trên giường lớn hỗn loạn, dính đầy chất lỏng, tuyệt đối không thể ngủ được. Tôi tạm thời đặt Trịnh Triết xuống sofa, kiểm tra tất cả các phòng cùng ngăn tủ, lại không tìm thấy cái giường thứ hai, cũng không tìm được đồ thay trên giường.

Có một phòng bị khóa lại, cũng không biết bên trong là gì.

Cơn đói đã ném qua đầu, hiện tại cũng không còn sớm, nói thật, tôi cũng có chút mệt, chẳng muốn nghĩ gì nữa, thừa dịp ngoài hành lang không có người đi qua, bế Trịnh Triết về phòng của tôi.

Như các người chứng kiến, thời gian cách nhau đại khái hai tuần, sau khi tôi buông lỏng cảnh giác với Trịnh Triết, tôi lại ngủ với anh lần nữa.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ là cùng giường cùng gối cả đêm.

Tôi có hơi cảm thấy tôi bị tính kế*, nhưng cũng cảm thấy không giống.

(*Nguyên văn bị sáo lộ: bước vào âm mưu của người khác.)

Bởi vì nếu tính kế tôi, nhất định phải hiểu rõ mọi quy luật hành vi của tôi, mà tôi khẳng định lúc trước chưa từng gặp qua Trịnh Triết, thậm chí tại sau khi phát sinh sự việc sinh ảnh hưởng đến cả cuộc đời tôi kia, tôi cũng gần như không thân quen cùng bất luận người nào.

Trên thế giới này có lẽ chỉ có chị tôi biết rõ tôi đang nghĩ gì, mà chị tôi tuyệt đối không có khả năng giả tạo kể ra những chuyện của tôi với người khác.

Ngày hôm sau tôi dậy còn muộn hơn Trịnh Triết, bên cạnh đã không còn bóng người, chỉ có dấu lõm sâu trên gối nhắc nhở tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi xuống giường kéo ra rèm cửa sổ, đuổi lưng một cái, vắn vắn cổ.

“Dậy rồi?” Trịnh Triết ở sau lưng tôi nói, “Tôi có mua bánh bao đường nâu (), trên bàn có cháo, tới đây ăn đi.”

“!” Tôi giật mình quay đầu.

Trên người anh là bộ âu phục đủ ba lớp* màu đen, thắt cà vạt màu lam sọc chéo, eo nhỏ chân dài, vailung thẳng, mỉm cười nho nhã lịch sự, ánh sáng hắt ngược trên mặt đồng hồ chợt lóe qua.

(*Nguyên văn âu phục tam kiện sáo: sơ mi – gile- vest.)

Tôi ngẩn người, hỏi anh: “Còn tay...”

“Đó là còn tay tình thú, có chỗ gỡ bí mật dùng cho trường hợp khẩn cấp sau khi mất chìa khóa.” Anh nói.

Tôi theo anh đến bàn ăn, trên bàn bày hai chén cháo cùng ba bánh bao đường, anh cầm lên một cái, đẩy đĩa về phía tôi, ý bảo còn dư lại đều là của tôi.

Thật thú vị, anh không chỉ biết rõ tôi thích ăn gì, còn biết mỗi lần tôi ăn bao nhiêu cái.

Tôi một bên ăn một bên nhìn anh ăn, âu phục giày da, cổ tình trong tay cầm bánh bao, thỉnh thoảng cúi đầu húp một ngụm cháo, xem ra gương mặt nhu hòa của người phương đông lại khiến cho cảnh trước mắt không đến mức không được tự nhiên, thậm chí còn rất hài hòa.

Sau khi ăn xong anh tự nhiên đứng lên, cầm bát đi rửa, tôi không có khóa học, liền ngồi vào trước màn hình tiếp tục chơi game.

Tiếng nước trong phòng bếp ngừng lại, anh đi ra, đứng sau lưng tôi trong chốc lát, lẳng lặng rời đi.

Tôi không biết có thể nói gì, cho nên không quay đầu lại.

Sau đó Trịnh Triết liền biến mất trong cuộc sống của tôi.

Tôi tránh đi phụ đạo viên, hơn nữa bỗng nhiên ý thức được tôi dường như rất có lực hấp dẫn đối với gay, trước kia trong mắt tôi đó chính là lấy lòng vô cùng bình thường nhưng thật ra là bọn họ đang quanh co lòng vòng mà ám chỉ cùng theo đuổi, đối với cái này tôi có thể trốn liền trốn, không trốn liền trực tiếp từ chối.

Vẫn như cũ đắm chìm trong game, không làm việc đàn ông, thành tích bồi hồi bên bờ vực rớt môn, dù sao tôi cũng không trông chờ dựa vào chuyên ngành nuôi sống bản thân.

Năm bốn đại học bắt đầu thực tập, tôi gửi rất nhiều hồ sơ lý lịch đến những thông báo tuyển dụng ở trường, sau đó trực tiếp về nhà đợi tin tức.

Kỳ thật tôi không có ý định nghiêm túc thực tập, chị của tôi đã nói trước với tôi, chị sẽ đề tên tôi vào công ty mà chị đang làm, dù sao chị đã nói với sếp tôi sẽ không thực sự làm việc, chỉ là lần vào để nhận lấy một cái chứng nhận thực tập.

Kết quả tôi nhận được thông báo phỏng vấn từ công ty Tân Sinh.

13. Chương 13

Chuyên ngành học của tôi là marketing, lý thuyết học được một đống lớn, trên thực tế tất cả đều là phí công, ra ngoài tìm việc làm, câu hỏi phỏng vấn đầu tiên vĩnh viễn là “Đã có kinh nghiệm hành nghề hay chưa”.

Đương nhiên không có.

Marketing có yêu cầu quá cao đối với thực tế, tất cả đều dựa vào thành tích để nói chuyện, các sinh viên cùng cấp với tôi có không ít người đã bắt đầu tìm kiếm kinh nghiệm trong đội ngũ marketing từ năm nhất, hiểu rõ hiện trạng trên thị trường. Thời điểm tôi khảo thi cũng đã không trông chờ về sau có thể vận dụng chuyên ngành này, ban đầu chọn nó cũng chỉ vì có chút muốn tìm hiểu về đường lối marketing.

Tôi không nghĩ tới có thể nhận được thông báo phỏng vấn của Tân Sinh.

Công ty Tân Sinh mới thành lập chưa đến mười năm, nhưng cũng có thể được tính là một công ty khoa học kỹ thuật có chỗ đứng vững chắc. Nó được dân mạng gọi đùa là hộ chuyên ngành công nghệ đen*, cho dù là điện thoại, máy tính hay là những thiết bị thông minh khác đều đi trước thế giới, có người trong nghề nói nhóm nghiên cứu của công ty Tân Sinh có giá trị đến hàng chục tỷ — tôi cảm thấy cỡ đó, sau khi nhìn đến trình chiều trò chơi thực tế ảo của bọn họ tại buổi họp báo.

(*Nguyên văn hắc khoa kỹ “ ”: bắt nguồn từ bộ anime Full Metal Panic dùng để chỉ phạm trù vượt xa tri thức và khoa học kỹ thuật của nhân loại ngày nay, tức là khoa học kỹ thuật hàng siêu đẳng, khoa học kỹ thuật hoặc là sản phẩm thiếu căn cứ khoa học đồng thời trái với nguyên lý tự nhiên.)

Nguyên bộ thiết bị trò chơi tôi đang dùng hiện tại đều là bản giới hạn duy nhất trên toàn cầu để kỷ niệm chín năm của công ty Tân Sinh, bên trong rút thưởng.

Cho dù mua qua sản phẩm gì ở công ty Tân Sinh khách hàng đều có cơ hội một lần rút thưởng, thời điểm tôi biết được mình chính là người đoạt giải quả thực mừng như điên.

Mọi người đều biết marketing đối với loại công ty công nghệ cao này mà nói chính là có cũng được không có cũng không sao, sản phẩm xuất sắc chính là tuyên truyền tốt nhất, nhất là điện thoại, máy tính... người người đều sử dụng, người người đều đã dùng qua sản phẩm điện tử, những người đang theo đuổi xu hướng mới mua kiểu mới nhất, vừa lên tay liền biết thứ này có tốt hay không; kiểu cổ điển của người mua là luôn xem trọng giá trị đồng tiền, dùng một khoảng thời gian liền biết rõ chênh lệch sản phẩm của Tân Sinh với những công ty khác.

Vì giá cả cao hơn rất nhiều, nên sức ép của công ty Tân Sinh cũng buộc phải tăng lên, bọn họ thậm chí đã từng làm ra loại chuyện không mở họp báo, trang bị thêm các liên kết tiếp của sản phẩm tại các trang web chính thức — bởi vì bộ phận chủ chốt của công ty đều là mấy loại chết dí ở nhà không lộ mặt, người chịu trách nhiệm cho buổi họp báo sau khi xin nghỉ, không có ai nguyện ý thế chỗ.

Tổng tài tính toán, được, mở họp báo cái gì, dù sao thành phẩm hiện tại cũng không nhiều, liên kết trực tiếp, dự định bán mười nghìn bản di động “Tân Sinh 5” trên toàn cầu.

Một nghìn di động trong vòng nửa giờ đã được mua sạch.

Dù sao công ty Tân Sinh chính là lợi hại như vậy: Gần mười năm mới cho ra năm mẫu di động, cách hai năm một lần mới ra một mẫu di động mới, mỗi một mẫu di động sau hai năm đều sẽ trở thành đối tượng tranh nhau bắt chước của những công ty khác sau.

Chênh lệch trong đó thật giống như từng thế hệ di động, của người khác là theo dõi một hai ba, thế hệ của Tân Sinh rồi lại có tình cách biệt rất lớn, đời một vừa qua là đời ba, sau đời ba là đời chín, dù sao chính là gắt gao đè bẹp người ta.

Cho nên công ty Tân Sinh gọi tôi một sinh viên marketing đến để làm gì?

Tôi không tìm ra manh mối.

Nhưng với tư cách người hâm mộ trung thành của Tân Sinh, cho dù bọn họ thông báo nhằm đối tượng tôi cũng sẽ đi.

Thời gian phỏng vấn là ba giờ chiều, địa điểm chính là một công ty vốn là chi nhánh của Tân Sinh. Tôi không biết nên chuẩn bị cái gì, cũng không có tài liệu gì có thể mang theo, cho nên cuối cùng chỉ là tiêu tốn thời gian chọn lựa quần áo...

Tôi khẳng định không vào được Tân Sinh, đây không phải tự coi nhẹ mình, tôi chưa từng giành được giải thưởng gì, chưa bao giờ tham gia mấy hoạt động không phải ép buộc, có đôi khi hoạt động ép buộc cũng không tham gia, tích điểm cũng bỏ, trừ phi người phỏng vấn bị teo não, bằng không thì tôi tuyệt đối không có khả năng được chọn.

Tóm lại tôi vẫn đối thành một bộ tây trang màu đen có vẻ nghiêm túc thích hợp cho phỏng vấn, thắt cái cà vạt màu đen duy nhất của tôi, thấp thỏm bất an mà bước lên tàu điện ngầm.

Nhưng lúc sau lại xảy ra một chuyện không thể chống đỡ được, một cô gái trẻ làm đổ trà sữa vào ngực tôi—— tình tiết giống như trong phim điện ảnh! Tôi không tin có người lại có thể ngã được trùng hợp như vậy!

Nhưng tôi cũng không phải cao giàu đẹp trai, đây cũng không phải tiểu thuyết tình cảm, cô gái trẻ đổ trà sữa vào ngực tôi làm gì?

Cô ta khấn trương dùng khăn tay lau cho tôi, lớp trang điểm trên mặt mang theo mùi thơm thoang thoảng, ngực lớn mềm mại dán đến gần, cọ qua cọ lại trên tay tôi, tôi cảm thấy toàn bộ tàu đều bị chúng tôi hấp dẫn, xì xào bàn tán “xem cậu trai kia đang chiếm tiện nghi con gái người ta kìa”.

Nhất là khi cô ta nhỏ nhẹ nói: “Thật xin lỗi, em lau sạch cho anh rồi.”

Ai muốn cô lau, nhìn lớp sơn trên móng tay cô, hết ngôi sao đến vương miện, còn không phải lại mang đến tiệm giặt ủi.

Tôi không thiếu chút tiền này. Lại nói tiệm giặt ủi giặt xong cũng sẽ giao qua cho tôi, tôi còn có thể cho cô đến nhà của tôi hay sao.

Cho nên tôi khéo léo từ chối đề nghị của cô ta, hơn nữa ở trạm kế tiếp liền lập tức xuống tàu, gọi xe quay về chung cư thay quần áo, lại gọi xe đến công ty phỏng vấn.

Không ngừng không nghỉ*, cũng đã trễ gần hai mươi phút.

(*Nguyên văn khấn cản mạn cản: đuổi theo không ngừng (sử dụng cặp từ trái nghĩa để tạo thành câu.)

Công ty Tân Sinh nhìn từ bề ngoài cực kỳ có cảm giác khoa học kỹ thuật của tương lai, muốn tôi nói cụ thể tôi cũng không hình dung ra, dù sao vừa nhìn qua căn bản nhìn không thấy cao ốc, chỉ có thể thấy cuồng thảo* của Tân Sinh.

(* cuồng thảo: Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Cuồng thảo là chữ thảo viết điên cuồng.)

Kiểu chữ là một loại vô cùng ít gặp, giống như giọt mực.

Trước quầy là một cô gái tướng mạo vô cùng đoan trang, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nụ cười tiêu chuẩn thân thiết, lúc nhìn đến tôi rồi lại hơi sững sốt một chút

.... Mặc thành thế này tới đây phỏng vấn, tôi cũng không muốn a.

14. Chương 14

Nói thật, bộ đồ này nhìn sơ qua cũng không tính là quái dị, nhưng mặc đến để “phỏng vấn” xác thật kỳ quái.

Nó nhìn từ bên ngoài cũng chỉ là một bộ đồng phục theo chủ đề quân trang, màu xanh đậm gần chuyển sang đen—— đúng đúng đúng, tôi biết nhìn qua như quân trang đã rất bựa rồi, nhưng quân trang vẫn là một thứ tương đối bình thường, chỗ không thích hợp chính là khoản thiết kế—— quần áo cắt may vô cùng vừa người, ôm đến độ tôi không thể không khiến mình ưỡn đến thẳng tắp. Hơn nữa áo sơ mi mặc bên trong còn mở rộng, luôn cảm thấy chỗ cổ cùng ve áo* đều rét căm căm.

(*chỗ giữa hai cổ áo lật qua ak.)

Giữa mùa đông thế này, tôi tại sao phải mặc như vậy để tới phỏng vấn? Bởi vì tôi không có bộ đồ nào khiên tốn hơn thế này nữa, nhất là áo sơ mi, chính là tôi do do dự dự lựa chọn giữa sơ mi màu tím cùng sơ mi hở cổ, vẫn là chọn hở cổ.

Cùng lắm thì cài đến nút cao nhất.

Tôi đã thật lâu không mặc qua màu tím.

Có tật giật mình. (*Nguyên văn tổ tặc tâm hư.)

Bên trong cũng không thể mặc áo thun a, hoặc là tôi cũng chỉ có áo trong giữ ấm, vậy cũng không được, dù thế nào cũng phải là áo sơ mi a.

Nói thật, bộ âu phục màu đen tôi mặc lúc đầu đó, cũng chỉ bình thường hơn một chút. Tôi sau khi mặc xong đứng soi gương, nhìn thế nào cũng thấy không đúng lắm, nhưng lại nói không ra không đúng ở chỗ nào... Dù sao không đúng chính là không đúng, rất nghiêm túc, rất đứng đắn, nhưng về mặt thị giác đặc biệt cường điệu phần eo cùng hông... liếc mắt qua, tuyệt đối là giữa eo và hông hai chọn một, không có chỗ khác.

Đôi khi ngẫm lại cảm thấy chuyên gia thiết kế thời trang cũng quá mức lợi hại.

Tuy rằng tôi không thích lắm.

Cũng không tính là không thích, kỳ thật mặc còn rất đẹp, chính là mặc vào lại thật sự có chút kỳ quái. Kỳ thật cũng không tính là kỳ quái, đỡ hơn nhiều mấy bộ đồ quái dị.

Nhưng dù sao cũng có chút kỳ quái... trong lòng nhột nhột.

Bình thường tôi cũng sẽ thỉnh thoảng mặc quần áo tương tự ra ngoài, kiểu khoa trương hơn tôi đều đã thử qua, ngay cả nịt đùi (*) cùng giày dộn gót (*) tôi cũng đều thử hết rồi, hàng ngày mặc gì tôi đều thấy rất bình thường, dù cho quần áo vốn không bình thường.

Nhưng phỏng vấn là chuyện quan trọng, mặc trang phục lịch sự chính là lễ nghi cơ bản, không thể mặc quần áo thể thao, càng không thể mặc quá khoa trương, sàng lọc tuyển chọn với tiêu chí đó, may mắn vẫn còn vài món —— quần áo chị tôi chuẩn bị vẫn có không ít thứ tương đối bình thường cùng đại chúng, nhưng mặc trong trường hợp đặc biệt, như là lễ phục, trang phục lịch sự, đều là đẹp thế này khoa trương thế nọ, có quần áo muốn mặc trọn bộ đều phải hao phí nửa tiếng.

Kỳ thật lúc đầu tôi cũng cự tuyệt, cảm thấy mặc thành như vậy ra ngoài không tốt lắm. Nhưng tôi cũng không tự mình giặt đồ, lại có thói quen thay đồ hàng ngày, cuối cùng thành ra trong tủ treo cái gì tôi liền mặc cái đó.

Ngoài bộ đồ này tôi còn khoác thêm một cái áo màu đen nhìn qua rất bình thường, cho nên nhìn từ chính diện, hiệu quả thị giác hẳn là rất bình thường. Trong quây chỉ kinh ngạc một chút, liền duy trì nụ cười hoàn mỹ hỏi tôi: “Xin hỏi ngài là phỏng vấn xin việc sao?”

“Vâng.” Tôi nói, “Thật có lỗi, hiện tại còn được phỏng vấn hay không?”

“Đương nhiên còn.” Ánh mắt của cô gái bí hiểm nhìn tôi mấy vòng, thân thiết ra hiệu, “Phía bên phải ngài chính là cửa thang máy, vào thang máy bên phải lên tầng cao nhất, đó chính là nơi phỏng vấn của ngài.”

Tôi vội vàng gật đầu nói cảm ơn với cô, sau đó bước về phía cửa thang máy, vào thang máy bên phải theo lời hướng dẫn của cô.

Dọc đường đi tôi đều nghĩ nhìn thấy người phỏng vấn thì nên nói gì, tiếc là mãi cho đến lúc thang máy dừng lại, tôi vẫn chẳng nghĩ ra được gì. Công ty Tân Sinh là công ty công nghệ đen, mà tôi đừng nói là công nghệ đen, ngay cả công nghệ cao cũng không hiểu, nghĩ thế nào cũng thấy không có mấy may cơ hội nào.

Thang máy dừng lại, nước đến chân, tôi ngược lại yên tâm. Đưa đầu là một đao rứt đầu cũng là một đao, huống chi tôi vốn dĩ đã không nghĩ tới thật sự có thể được tuyển, có thể có được cơ hội này cũng coi như là may mắn rồi, hơn nữa còn là may mắn dù thế nào tôi cũng không thể lý giải được.

Trên sàn gạch men sáng đến có thể soi gương phản chiếu một bóng người mờ mờ.

Tôi quyết tâm, đến cánh cửa duy nhất ở trước mặt.

Trước khi mở nó ra tôi bỗng nhiên do dự —— quỷ thần xui khiến.

Bởi vì tôi biết rõ cho dù kết quả thế nào, sau khi đẩy cửa ra, sau khi đi vào, tôi cũng không còn là tôi của trước đây nữa rồi.

Đây là tôi lần thứ hai trong đời tiếp nhận thử thách đúng nghĩa, tiếp nhận đánh giá của xã hội đối với tôi. Tôi đã từng được dạy để phỏng vấn, lần đó, tôi tự nhận là lần đó tôi trả lời cực kỳ hồng бет, tuy rằng còn chưa tới mức hồng бет đến cực điểm, cũng không phải là không có cơ hội lật ngược, nhưng mà tôi lựa chọn trốn tránh cùng co đầu rứt cổ.

Tôi không cho rằng tôi sai. Có chút thời điểm trốn tránh cũng không thể xem như không tốt.

Không thể phát sinh lần thứ hai.

Tôi hít sâu một hơi, gõ cửa.

“Mời vào.” Có người nói.

Chẳng biết tại sao tôi cảm thấy giọng nói này có chút quen, nhưng lúc này tôi không rảnh suy nghĩ những thứ này, thời điểm đẩy cửa ra liền đặt nụ cười trên môi.

Tôi đoán nụ cười của tôi nhất định đã cứng lại thành một biểu tình buồn cười trên mặt.

Bởi vì Trịnh Triết ngồi phía sau bàn công tác đang nở nụ cười vô cùng sung sướng.

“Đã lâu không gặp.” Anh nói, “Đến đây ngồi đi.”

Từ biệt mấy năm, anh nhìn qua cũng không khác gì trước đây. Tôi không nghĩ tới chúng tôi còn có thể gặp lại, tuy rằng mỗi khi tôi ra ngoài nhìn thấy cánh cửa đóng chặt phía đối diện, mỗi khi tôi rơi vào một vài xao động của tuổi trẻ, những lúc đó tôi đều nhớ đến anh.

Nhưng cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ tới chúng tôi sẽ gặp lại.

15. Chương 15

Nói như vậy khả năng có chút mất mặt, nhưng tình huống thực tế lại chính là như vậy.

Tôi hoàn toàn bị chuyện này đánh ngốc, đứng ngơ ngác tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hiện tại tôi nên nói gì? Tôi nên làm gì? Đây là một cuộc phỏng vấn nghiêm túc sao? Tôi biết nó không phải, tất cả nghi hoặc cùng mờ mờ tại thời điểm nhìn thấy Trịnh Triết liền tan thành mây khói, bởi vì sự thật cũng đã bày ra trước mắt tôi.

Chỉ sợ là tôi đi vào bằng cửa sau.

... Đi cửa sau theo nhiều nghĩa.

Tôi không thể tin được tuyển dụng của công ty Tân Sinh sẽ giống như trò đùa như thế này, cái này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của tôi. Cho dù tôi biết tình hình trong nước chính là như vậy, sếp lớn trong công

tự nhét người mình vào không phải là chuyện gì lớn, nhưng công ty Tân Sinh với tư cách công ty khoa học công nghệ nổi danh nhất thế giới, toàn thế giới đều tán thưởng, cư nhiên cũng là như vậy... Tôi không khỏi cảm thấy ảo tưởng tan vỡ.

Khủng khiếp. Như là bỏ sức lực cùng thời gian rất lâu yêu sai một người.

“Mời vào.” Trong lúc tôi đang nghĩ lung tung, Trịnh Triết lặp lại lần nữa.

Trên mặt anh vẫn là nụ cười nhìn thấu lòng người, dù thời gian có trôi qua vẫn không hề mất đi, cảm giác kia hết sức kỳ lạ, thật giống như bỗng nhiên gặp một người xa lạ vô cùng hiểu rõ bản thân, thậm chí bản thân cũng vô cùng hiểu rõ đối phương—— đúng, anh chính là một người xa lạ, nhưng kỳ quái chính là bản thân lại hiểu rõ đối phương, tồn tại giữa hai người có một loại ấn ý kỳ quái, anh trong lúc lơ đãng tay nhắc chân có một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái, bản thân liền biết anh đang nghĩ gì.

Loại cảm giác này vô cùng lạ lẫm, nhưng cũng vô cùng thoải mái dễ chịu.

Cũng không phải là không có chỗ tốt.

Tôi cảm thấy rất khó cự tuyệt anh.

Dù sao, đối với bất kỳ một người bình thường nào mà nói, cự tuyệt một người bạn từ khi sinh ra bản thân đã nhận thức cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Tuy rằng Trịnh Triết không phải người bạn mà tôi từ khi vừa ra đời liền nhận thức kia. Tôi biết. Tôi chỉ là ví von, hình dung tâm tình của mình.

Tại Trịnh Triết lần thứ ba mở miệng nói tôi đi vào, tôi cố sức không để lại dấu vết hít sâu một hơi, sau đó giờ tay đóng cửa, đi vào căn phòng này.

Với tư cách địa điểm công tác, trang hoàng của gian phòng này lại có vẻ trang trọng nghiêm túc, phần lớn là màu sẫm cùng một ít màu sáng trộn lẫn với nhau, tất cả bàn ghế đều ngăn nắp, có góc có cạnh, ngay cả sofa cùng bàn pha lê bên tay trái có lẽ dùng để nghỉ ngơi cũng đều là hình vuông.

Tôi đi vài bước, đứng trước bàn làm việc của Trịnh Triết, hơn nữa có một loại thống hận trước nay chưa từng có đối với trang phục đang mặc này.

Ánh mắt vi diệu của anh bồi hồi trước ngực cùng cổ áo tôi mấy vòng.

Nếu cảm giác của tôi không sai, anh dường như cũng thật nghiêm túc nhìn eo bụng tôi thật lâu.

Tệ nhất chính là tất cả hành vi của anh đều nằm trong phạm vi chịu đựng của tôi. Tôi là nói, kiểu ý tứ không rõ mà nhìn tôi chăm chăm của anh quả thật khiến tôi cảm thấy khẩn trương, nhưng còn chưa đến mức khiến tôi cảm thấy mạo phạm hoặc là không thoải mái.

Tôi ho khan một tiếng, Trịnh Triết dời mắt đến trên mặt của tôi, làm ra tư thế lắng nghe.

... Còn giả bộ. Về mặt này không khỏi quá mức ra vẻ rồi.

Nhưng mà lúc này, tôi là bị phỏng vấn, anh là người phỏng vấn tôi a, dường như tôi cũng không có tư cách kén cá chọn canh.

“Chào anh.” Tôi khách khí nói, giả bộ như tôi là người bình thường tới phỏng vấn, “Tôi là đến phỏng vấn.”

“Chào cậu.” Trịnh Triết mỉm cười trả lời: “Cậu trúng tuyển.”

...

Cái quỷ gì? Cứ tuyển tôi như vậy? Mặc dù biết là đi cửa sau nhưng đây cũng quá không nghiêm túc đi?

Tân Sinh còn có thể cứu sao? Đây là công ty khoa học kỹ thuật tôi thích nhất a!

“Tôi là đại cổ đông lớn nhất của Tân Sinh.” Trịnh Triết giống như biết tôi đang oán thăm cái gì, hai tay giao nhau đặt trên bàn, nói đến thản nhiên, “Tuy rằng không đảm nhiệm chức vụ gì, nhưng bổ nhiệm vị trí hình ảnh người phát ngôn vẫn là không có vấn đề gì.”

... A.

Không tính toán để tôi làm chức vị chính thức gì a.

Vậy cũng được.

Một công ty lớn mang tính toàn cầu thế này, tôi đoán chừng cái gì cũng làm không được —— hơn nữa tôi hoàn toàn không có ý định phải nỗ lực làm tốt.

Tất cả mọi suy nghĩ của tôi về tương lai đều chưa từng xuất hiện loại công ty cạnh tranh vô cùng kịch liệt này, bởi vì trên cơ bản tôi chỉ có thể đối phó được một số ít quan hệ gút mắc giữa các cá nhân. Hơn nữa tôi cũng hiểu rõ chính mình, tính cách tôi nói dễ nghe là không nóng không lạnh, nói khó nghe là lười biếng, lại càng không có chí tiến thủ.

Đối với sinh hoạt cá nhân loại tính cách này kỳ thật rất tốt, tôi tâm tính vững vàng, không dễ vui dễ buồn, lại rất dễ thỏa mãn; nhưng đối với một công ty, nhất là đối với một công ty lớn phát triển không ngừng mà nói, loại dễ dàng thỏa mãn này không thể nghi ngờ chính là cùng một đẳng cấp với không chí tiến thủ.

Nếu Trịnh Triết thật sự tuyển tôi vào, tôi sẽ cảm thấy đầu óc anh bị úng nước.

Hơn nữa làm như vậy cũng hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Trịnh Triết. Anh là loại người không thấy thỏ không thả chim ưng*, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân.

(* : mục tiêu cụ thể chưa xuất hiện sẽ chưa vội vã hành động.)

—— Nhưng tại sao tôi phải khẳng định như vậy, cho ra nhận định anh “tuyệt đối” sẽ không làm gì?

Trong văn phòng diện tích rộng lớn này chất đầy suy nghĩ quái dị không có chỗ đặt của tôi. Tôi nhìn Trịnh Triết, Trịnh Triết cũng nhìn tôi; tôi không nói gì, Trịnh Triết cũng liên tục không lên tiếng; tôi cực kỳ bình tĩnh; nhưng Trịnh Triết rồi lại có chút khấn trương.

Trên mặt anh vẫn mang theo ý cười ung dung bình tĩnh, mười ngón giao nhau rồi lại siết đến trắng bệch, ấn ra mấy vết lõm nhàn nhạt trên mu bàn tay

Tôi quan sát anh, miên man bất định, tùy ý lặn qua lộn lại mấy suy nghĩ hoang đường cùng quái lạ trong đầu. Kỳ thật ngay từ đầu tôi còn có thể đoán được chút gì đó, nhưng cho hiện tại, trực giác bỗng dưng xuất hiện chiếm cứ tâm trí tôi.

Những chuyện anh làm đều rất kỳ quái, anh ở trước mặt tôi lúc nào cũng quá mức khiêm tốn, đặt mình ở vị trí rất thấp.

Anh thích tôi.

Có lẽ anh yêu tôi.

Anh đã gắng sức kiềm chế. Nhưng cái này không khó để nhìn ra.

Điều này vô cùng, vô cùng không bình thường, hơn nữa vô cùng, vô cùng kỳ quái—— loại mê luyện trình độ này quả thật giống như thiếu niên gặp mối tình đầu, bị hormone tiết ra mạnh mẽ khống chế, mà hoàn toàn quên mất chính mình.

Đã qua ba năm, nhưng loại mê luyện này không giảm bớt chút nào, gần như đã đến tình trạng cố chấp.

Tôi là nói, biểu hiện của anh lại khiến tôi có loại ảo giác, giống như chúng tôi đã cùng một chỗ rất lâu, đã trải qua rất nhiều, lại cuối cùng bỏ qua.

Anh nhất định có bí mật gì đó. Tôi đoán.

Một bí mật rất lớn, thậm chí bí mật này có khả năng triều dâng sóng dậy*, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

(*Nguyên văn ba lan trắng khoát: thanh thế hùng tráng hoặc quy mô hùng vĩ.)

16. Chương 16

Trịnh Triết nói muốn tôi làm người phát ngôn hình ảnh cho anh, tôi từ chối không chút do dự.

Nói thật tôi cảm thấy đề nghị này có chút khôi hài, không nói đến việc tôi xuất thân không chính quy, lại càng không cần phải nói đến tôi có ăn ảnh hay không, mấu chốt chính là, loại ông lớn mà thị trường marketing cũng lười làm như công ty Tân Sinh đây, bỗng nhiên nhận một người phát ngôn hình ảnh không có danh tiếng gì.. đồ ngốc cũng biết là quan hệ cá nhân.

Đi bằng quan hệ kiểu này tôi thật ra cũng không có chướng ngại tâm lý gì cả, dù sao nếu tôi không đồng ý, như vậy công ty Tân Sinh trên cơ bản hẳn là sẽ không có “người phát ngôn” rồi, cũng không thể nói tôi đoạt tài nguyên với ai. Chủ yếu là tôi vô cùng không thích ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, bị người chỉ trích, cho nên ngành giải trí là vòng tròn lẩn quẩn tôi tránh còn không kịp.

Tại điều kiện tiên quyết này, muốn tôi làm một người phát ngôn hình ảnh? Tìm phiên toái này?

Từ chối.

Trịnh Triết cũng không quá bất ngờ đối với việc tôi từ chối. Đương nhiên, anh vẫn là bộ dạng ngậm cười cảm thán vài câu “Thật tiếc a, chúng tôi rất coi trọng cậu”. Tôi vẫn luôn làm lơ, chỉ nhìn chằm chằm anh, xem anh còn muốn làm cái gì.

Nếu như bạn đọc ra chờ mong từ trong lời nói của tôi... được rồi, không phải là ảo giác của bạn.

Tôi quả thật có chút chờ mong.

Mà Trịnh Triết, không phụ mong đợi, giọng điệu ám áp hỏi tôi: “Đến cũng đã đến, ba năm không thấy, không bằng tham quan nơi làm việc của tôi một chút?”

Ha.

Còn tham quan.

Không cần tham quan tôi cũng biết là cái dạng gì.

Không phải là cái loại... phong cách “...”* kia sao.

(*Nguyên văn tương tự như (cái tiếng khi làm xxx í) hình như để chỉ mấy hành vi khó nói.)

Tôi có chút muốn đi rồi, nhưng tôi lại có chút muốn ở lại. Ba năm không gặp, tôi cũng hơi nhớ phong cách “...” của anh, đương nhiên rồi, thuận lý thành chương, cũng hơi nhớ nhưng “...”

Nhưng tôi lại có chút bờ ngỡ. Thật sự. Tình yêu cuộn cuộn mãnh liệt này của anh đến một cách kỳ quái, tôi có chút sợ hãi, người này, nếu như là bệnh kiều*, nếu như là xà tinh bệnh**, nếu như là... dù là loại nào cũng có hại đối với sự an toàn của bản thân, vậy phải làm sao bây giờ.

(*Bệnh kiều: chỉ tính cách của những nhân vật rất yếu đuối, nhút nhát, dễ xấu hổ, thẹn thùng. Khi yêu họ rất chung thủy, họ có thể làm bất kỳ cái gì cho người họ yêu đến mức thái quá. Họ có máu ghen và sự chiếm hữu rất cao.)

(**Xà tinh bệnh: bệnh thần kinh.)

Tôi không trả lời, Trịnh Triết cũng không nóng nảy, vẫn mang theo nụ cười ngồi trên vị trí ghế chủ, cười đến hàm răng chỉ hé một nửa, môi trơn bóng, tôi nhìn đều cảm thấy có phải anh bôi son hay không.

Rốt cuộc tôi vẫn đồng ý, vô cùng đứng đắn, vô cùng khách khí: “Làm phiền anh.”

Anh dẫn tôi đi vòng quanh nơi phỏng vấn, nói với tôi sơ fa này làm bằng chất liệu gì, chậu hoa kia có ngụ ý gì, đặc biệt ung dung nhàn nhã, dạo tới dạo lui liền dẫn tôi vào gian trong, trước khi vào cửa còn cười cười hất cằm về phía móc treo phía trên, nói: “Trong phòng độ nóng cao, nếu thấy nóng, có thể mặc áo khoác ở đó.”

Còn cởi áo khoác? Cởi áo khoác mới được “...” phải không? Tôi có phải đồ ngốc hay không?

Đi tham quan văn phòng nhiều nhất cũng chỉ gần hai mươi phút, cởi áo khoác, không chừng phải tốn thêm nửa tiếng nữa—— vậy cũng không được, trong nhà còn rất nhiều trò chơi chờ tôi sủng hạnh, mà một khi cùng một chỗ với Trịnh Triết, cái khác không nói, ít nhất thời gian sẽ biến thiếu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, quan hệ giữa tôi cùng Trịnh Triết dường như ngay cả bạn tình tính là thân quen cũng không phải. Liên trực tiếp cho là chúng tôi cùng một chỗ như vậy, dường như có hơi cuồng vọng?

Tôi vẫn là cởi áo khoác treo lên mắc, theo Trịnh Triết đi vào.

Dường như cũng không có gì hấp dẫn. Hoàn toàn không có một chút củi khô bốc lửa đốt cháy kích tình, bày biện bên trong cũng không hề sắc dục.

Chỉ là một phòng để nghỉ ngơi bình thường, sofa dài rộng hơn thoải mái hơn một chút so với bên ngoài, cái bàn thì êm hơn một chút so với bên ngoài, còn có một giá sách, phía trên để đủ loại sách truyện, phần lớn là võ hiệp, tiểu thuyết trinh thám, sách khoa học, còn có một vài sách lịch sử cùng sách cổ, nhìn qua đều là sách anh thường đọc.

Có chút... kỳ lạ.

Loại hành vi tham quan giá sách kiểu này thật sự quá soi mói vào đời tư rồi. Dường như đang rình coi một bộ não khác. Đây không phải ý định của tôi, trên thực tế, đối với ý nguyện của cá nhân tôi mà nói, tôi không quá tình nguyện có bất kỳ quan hệ gì với Trịnh Triết.

Cũng không phải mấy lý do khoảng cách xa vời, chênh lệch địa vị quá lớn. Đó là nguyên nhân, nhưng tuyệt đối không phải nguyên nhân chủ yếu, không phải lý do khiến tôi đối với anh kính trọng nhưng không gần gũi*. Tôi không muốn dính líu quan hệ với Trịnh Triết, chủ yếu là vì anh khiến cho tôi cảm thấy không được tự nhiên.

(*Nguyên văn kính nhi viễn chi.)

Từ đầu đến cuối đều là như thế, cảm giác không được tự nhiên anh cho tôi vẫn không cách nào bỏ đi được, càng tiếp xúc thì càng mãnh liệt. Ở gian phòng bên chung cư cũ nát kia, tôi cho rằng anh có lẽ phải là ở nhà sang lái xe xịn; nhưng sau khi để cho tôi thấy anh ở một công ty mang tầm quốc tế này, lại cảm thấy... tôi không biết, nhưng nhà sang xe xịn cũng không tương xứng với anh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Trịnh Triết vang lên bên tai.

Tôi không chút nghĩ ngợi, thuận miệng đáp: “Nghĩ anh thích quyển sách nào nhất.”

Trịnh Triết liền cười: “Cậu tìm không thấy. Quyển sách tôi thích nhất không có trên giá sách.”

“Quý giá như vậy?” Tôi có chút ngạc nhiên, không nhận được muốn hỏi đó là sách gì, nhưng lời nói đến bên miệng lại mạnh mẽ nuốt xuống.

Loại thảo luận này đối với chúng tôi mà nói dường như vô cùng quen thuộc vô cùng ảm áp.

Nhưng nếu không thảo luận thì cũng không có việc gì làm.

Hai chúng tôi—— đương nhiên, chủ yếu là tôi—— ngây ngốc đứng trước giá sách năm sáu phút, vẫn là tôi bỏ cuộc trước, quay đầu sang chỗ khác, chống lại ánh mắt Trịnh Triết đang nhìn về phía tôi.

Không biết anh đã nhìn tôi bao lâu. Dưới ánh đèn trắng, cặp mắt kia như phản chiếu ánh sáng.

Giống như hai ngôi sao, quá mức xa xôi, như một giấc mộng ảm áp lại mỏng manh.

Tôi bỗng nhiên có chút không rõ sự việc sao lại đạt đến trình độ này, không rõ lúc sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Nơi nào đó có chút nóng bỏng mang theo mùi thơm thoang thoảng của rượu đỏ quét sạch đầu óc tôi, mà ánh mắt Trịnh Triết vĩnh viễn như một lời mời. Sự việc phát sinh lúc sau đều là thuận lý thành chương, liền giống như chúng tôi đã yêu quá sâu đậm, hết thấy đều nước chảy thành sông.

Môi của anh ngọt ngào.

Thân thể anh vẫn là mùi hương tôi quen thuộc đó.

17. Chương 17

Tôi cúi đầu xuống hôn môi anh, anh ngẩng đầu lên hôn trả lại tôi, thân thể vô thức hướng về phía tôi.

Thời điểm đấy ngã anh xuống sofa, tôi mới phát hiện anh thật sự gầy đến kinh người.

Áo sơ mi đã bị ném qua một bên, áo sơ mi gài trong quần của anh bị tôi kéo ra, tôi luồn tay vào vuốt ve lưng anh — anh nằm trong cánh tay tôi, xương sống nhô lên cần đến tay tôi đau nhức.

Lòng tôi ‘lộp bộp’, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lại khiến anh gầy thành như vậy.

“Sao vậy?” Trịnh Triết thở hổn hển hỏi tôi, bờ môi đỏ thẫm, trong mắt còn mang theo ẩm ướt.

Tôi không nói lời nào, cúi đầu xuống hôn hôn gò má anh, sau đó nhanh chóng lột xuống áo sơ mi trắng của anh. Anh tự tháo thắt lưng, lúc tôi cởi quần tây cho anh, anh cũng nhanh chóng cởi bỏ áo khoác đồng phục của tôi, thuận tiện cởi quần tôi, kéo khóa của tôi xuống.

Anh quả nhiên gầy đi nhiều. Tôi còn nhớ rõ ba năm trước thân thể anh mềm dẻo mà sung mãn, bả vai rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng cơ ngực cùng cơ bụng đã trải qua rèn luyện định kỳ, eo nhỏ không hề thừa, tuy rằng không trẻ, nhưng ngược lại vẫn có một thân thể xinh đẹp.

Anh hiện tại vẫn rất đẹp, chính là cơ bắp vô tung vô ảnh, eo nhỏ như sắp gãy, không còn cái loại xinh đẹp khỏe mạnh, có sức sống như trước đây, mà là xinh đẹp yếu ớt, có chút bệnh trạng.

“Anh làm sao vậy?” Tôi vô cùng kinh ngạc, cúi đầu hôn ngực anh, lúc dùng lưỡi liếm hôn, đầu lưỡi nhạy cảm có thể cảm nhận được xương sườn dưới làn da.

“... Ừm...” Tôi nghe thấy trong cổ họng anh phát ra tiếng rên nhỏ nhỏ không hề che dấu. Một tay anh đặt sau gáy tôi, một tay nhẹ nhàng vuốt ót tôi, bàn tay kia vẫn nhu hòa có lực, tôi một đường xuống, cuối cùng ngậm lấy dương vật nửa cương của anh.

Anh nhanh chóng phình ra trong miệng tôi, quy đầu lao ra khỏi bao quy đầu, hướng vào cổ họng tôi, ma sát niêm mạc mềm mại cùng yếu ớt của khoang miệng, Tôi thử dùng môi lưỡi lấy lòng anh, hút, liếm, đóng đưa đầu, mà Trịnh Triết đối với cái này cực kỳ hưởng thụ: Anh gần như là kinh ngạc hơi thở người dạy, sau đó gác một chân lên thành ghế, rên rỉ vuốt ve lưng tôi.

Chất lỏng liên tục không ngừng trào ra từ lối vào, chảy vào miệng tôi. Tôi đỡ eo anh để thuận tiện cho động tác, eo của anh trong tay tôi quả thật một tay có thể ôm hết, giống như vừa hơi dùng lực cũng sẽ bị bóp nát, khiến tôi kinh hôn bật vía, động tác cũng dùng sức hơn.

Cứ để cho anh bắn ra là được rồi. Tôi không nghĩ làm anh.

Người kia gầy như thế, giày vò anh lại khiến tôi có loại cảm giác mang tội.

Nhưng hành vi chỉ lo khẩu giao cho anh của tôi dường như khiến cho Trịnh Triết nhận ra điều gì, anh cố gắng cúi người, tay tìm kiếm nắm chặt dương vật của tôi.

Tôi đã sớm cứng. Lúc hôn anh tôi liền cứng. Trong giấc mộng hoang đường nhất tôi từng gặp phải cũng chưa từng xuất hiện tình cảnh tương tự, tôi đến lúc này vẫn có loại cảm giác không chân thật — cứ cong như vậy? Rất nghiêm túc? Tôi vì cái gì gần như không hề có gánh nặng trong lòng? Tôi là nói, tuy rằng tôi không cảm thấy đồng tính luyến ái là sai, nhưng đó là một quần thể ngoài rìa, đường rất khó đi, mà tôi không chắc chắn Trịnh Triết có thể cùng một chỗ với tôi hay không.

Trịnh Triết vuốt vuốt dương vật của tôi, sau đó nắm của chính anh, chậm rãi, nhưng kiên định rút ra khỏi miệng tôi.

Đạch, này cũng được sao. Đổi thành tôi, tôi tuyệt đối không có biện pháp cự tuyệt dứt khoát lưu loát như vậy.

Anh cúi đầu xuống nói bên tai tôi: “So với như vậy, tôi càng thích cậu làm tôi.”

... Kỳ thật tôi cũng thích làm anh hơn.

Nhưng tôi biết người phía dưới sẽ rất vất vả. Tôi chính là sợ làm hư anh.

Tôi đương nhiên không có khả năng thật sự nói như vậy, tôi không mở miệng, Trịnh Triết sẽ không để ý, lưng tựa sofa nghiêng đầu quan sát tôi. Trời ơi, chân của anh còn vắt trên thành ghế, động tác này lại khiến cho dương vật ướt nhẹp lộ ra ngoài không chút che giấu, ánh mắt tôi theo bản năng đảo xuống một vòng, thấy được hậu huyệt của anh.

... Nguy rồi. Trong lòng có chút ngứa.

Dường như cảm thấy phản ứng của tôi rất thú vị, anh cười một tiếng.

Sau đó anh thu lại cái chân gác trên thành ghế, lại nằm xuống, lưng biếng bày xong tư thế.

“Động đi, bảo bối.” Anh cười nói, đuôi lông mày nhướng lên, vừa ngả gối vừa phóng đàng, trong ánh mắt lấp lờ ý cười.

Tôi sửng sốt vài giây, ngạc nhiên với nụ cười sáng lạn chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt này, chẳng biết vì sao lại vui vẻ theo — sau đó tôi cuối đầu trao đổi với anh một nụ hôn.

Anh vẫn là kỹ xảo cao siêu, đầu lưỡi vĩnh viễn chuẩn xác gãi đến chỗ ngứa của tôi, hơn nữa bỏ quacho tôi chậm chạp cùng vùng về.

Tôi lại đưa tay đến sau lưng anh, vuốt ve lưng anh, từ sau cổ dọc theo cột sống, ngón tay theo từng lồi lõm của cột sống, vuốt ve từng cái nhô lên. Tôi không rõ tại sao phải làm như vậy, tôi chính là muốn như vậy, làm như thế, thay vì nói là tình dục hồi thúc, không bằng nói là hăm sâu vào một loại thương tiếc quá đi nào đó.

Từ bất kỳ phương diện nào nhìn qua anh đều là phía người có quyền lực cùng sức mạnh nhất giữa hai người chúng tôi, anh có quyền thế cùng tài phú của thế tục, nhưng tôi từ đầu đến cuối đều cảm thấy anh kỳ thật vô cùng mệt mỏi, hơn nữa không chịu nổi gánh nặng.

Lúc đầu anh đã động đến tôi, chính là anh ở trước mặt tôi bày ra cái loại buông lỏng cùng tín nhiệm kỳ quái này.

Tôi vuốt ve lưng anh, đồng thời cúi đầu xuống hôn yết hầu không ngừng lên xuống của anh. Anh dường như ở loại vuốt ve không bình thường này lấy được an ủi rất lớn, hốc mắt đỏ bừng, run rẩy khó nhận; tiếng thở dốc bị anh đè chặt trong cổ họng, nhưng thỉnh thoảng vẫn tràn ra, âm điệu trải qua đè nén là đáng yêu như vậy.

“Đi, đi vào.” Anh nói, giọng nói run rẩy khốc không thành tiếng.

“Dầu bôi trơn...”

“Đã làm xong.” Anh lưu loát cắt đứt tôi, không tự chủ dùng tới giọng điệu ra lệnh, “Nhanh làm tôi.”

... Tôi đương nhiên không có khả năng từ chối.

.....

Sói: H cuối rồi nhé, có muốn cũng k còn nữa đâu:>

18. Chương 18

Tình trạng thân thể của Trịnh Triết tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, tuy rằng đến cuối cùng rõ ràng có thể nhìn thấy anh là vì tôi mà mạnh mẽ chống đỡ, nhưng chúng tôi vẫn tới hai lần.

Sau đó anh ngủ luôn trên sofa rồi.

Cả người trần trụi. Thấm đẫm mồ hôi. Tóc dán trên mặt, cổ, lồng ngực, giữa hai chân đều mang dấu đỏ.

Lúc anh hô hấp, tiếng hít thở ngọt ngào gần như rên rỉ, tiếng thở mềm mại như lông vũ trong không gian yên tĩnh lại khuếch đại vô cùng lớn, giống như khinh khí cầu được buộc chung với mây, lung la lung lay mà mang tôi bay lên, bay lên, không ngừng lên cao.

Tôi ngồi trên sofa nhìn anh, không xác định bản thân trong một khoảnh khắc nào đó sinh ra ảo giác động tâm hay không.

Anh với tôi mà nói là một câu đố. Tôi đoán tôi với anh mà nói cũng thế.

Lần này việc vệ sinh không nhiều lắm, bởi vì trong phòng chuẩn bị bao—— lúc tôi lấy nó ra từ ngăn kéo Trịnh Triết có chút giật mình, này cũng là trợ lý hoặc là thư ký chuẩn bị cho anh, tôi đoán, kích thước của sofa này hiển nhiên đủ cho Trịnh Triết cùng một người phụ nữ không quá cao sổng vai nằm cùng một chỗ, bất kể người nào đều có lý do tin tưởng một người đàn ông trẻ trung khỏe mạnh có tiền có thể dễ dàng tìm đến một người phụ nữ.

Nhưng với tôi mà nói cái ghế sofa này vẫn có chút nhỏ, chiều dài chưa đủ, chân của tôi còn bị lòi ra ngoài.

Tôi cũng lười mặc đồ, tùy tiện phủ thêm áo khoác, sau đó lần lượt mở ra mấy cánh cửa trong phòng, liền tìm được phòng vệ sinh. Tôi vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cái loại bồn tắm xa hoa tự động siêu lớn giống như đối diện phòng trọ của tôi, nhưng trên thực tế, tôi chỉ nhìn thấy một bồn tắm đơn bình thường.

Tôi cân nhắc một chút, tìm ra một cái khăn tắm, thấm nước ấm, vắt khô, lau qua thân thể Trịnh Triết, đi tới đi lui lặp lại hành động này, thẳng đến khi vuốt ve anh lại có loại sau khi tắm xong, nhẹ nhàng khoan khoái mang theo bọt nước.

Có lẽ tôi còn chưa đủ thích người này. Nhưng tôi có thể chắc chắn, tôi thích thân thể anh.

Tôi thích bộ dạng anh dù thế nào cũng đè nén nơi cổ họng không chịu kêu ra tiếng, còn có tiếng cổ nén hoàn toàn không phù hợp với bộ dạng phóng đảng của anh. Hơn nữa cũng không chỉ có thân thể, tôi thích cái giọng khi anh nói chuyện với tôi, không chỉ là lúc làm tình; tôi còn thích anh dùng ánh mắt cười như không cười trêu chọc tôi, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra mấy hành vi khiến tôi lúng túng; tôi thậm chí thích anh nghĩ biện pháp khiến tôi làm ra những chuyện nằm trong dự kiến của anh, tôi là nói, tuy rằng anh tìm cách gia tăng cơ hội tiếp xúc của chúng tôi, nhưng anh cho tới bây giờ đều giao quyền chủ động vào trong tay tôi.

Không có từ ngữ nào ngoài yêu để có thể giải thích tất cả những thứ này.

Duy trì loại tình yêu được điều khắc tinh tế* như vậy không khỏi quá mức cực khổ.

(*Nguyên văn tình điều tế trác: cẩn thận dụng tâm.)

Tôi bế Trịnh Triết đến giường ngủ trong phòng nghỉ, sau khi lật tung ngăn kéo tìm được áo ngủ đã có dấu vết sử dụng qua cùng đồ lót chưa bóc tem. Quần áo chưa qua tẩy rửa sẽ khiến cho da nhạy cảm bị ngứa, Trịnh Triết—— vẫn là rất nhạy cảm—— tôi chỉ mặc vào đồ ngủ cho anh, sau đó đắp chăn.

Tình cảnh này thật sự quen thuộc.

Dường như chúng tôi mỗi một lần gặp nhau đều có các khâu này.

Mặc dù tôi thật sự có thời gian chung đụng với rất nhiều người, số lần còn vượt xa Trịnh Triết, nhưng tôi đều bình thần như nước, không hề phập phồng khi ở chung với những người khác ngoại trừ anh khi.

Không, không chỉ là tính tiếp xúc, thậm chí cũng bao gồm tứ chi tiếp xúc đơn thuần. Sau khi cha mẹ qua đời, tôi chưa bao giờ cùng ai ngoại trừ anh lại có thể ôm nhau thân mật như vậy, chưa bao giờ cùng ai ngoại trừ anh gần gũi như thế.

Ngay cả chị tôi cũng chưa từng.

Trên thực tế, quan hệ giữa tôi và chị từ nhỏ đã không tốt.

Chị so với tôi có quá nhiều điểm ưu tú—— rất nhiều, dường như một ngọn núi cao không thể vượt qua. Chúng tôi cùng một trường tiểu học, cùng một trường trung học, cùng một trường cấp ba, không cùng đại học bởi vì tôi không thi đậu trường đại học mà chị tôi thi, nhưng tôi hoàn toàn có lý do để tin tưởng, nếu

như chúng tôi cùng học một trường đại học, dãi ngộ nhận được so với khi học cùng tiểu học, trung học, cấp ba cũng không kém là bao.

Ai ai cũng biết chị tôi, ai ai cũng đều nhiều hoặc ít tỏ vẻ tiếc nuối với tôi: Thành tích, tính cách, mỗi một phương diện.

Nhưng chuyện này cũng không phải là nguyên nhân mà quan hệ giữa chị em tôi không được tốt. Quan hệ chúng tôi không tốt, là bởi vì chị tôi quá mức ưu tú mang đến một loạt hậu quả, nói ngắn gọn, chị bị làm hư rồi, cảm thấy tất cả mọi người đều phải thích chị ấy, nhất là tôi.

Nhưng kỳ thật chúng tôi không quá mức thân thuộc. Chị lớn hơn tôi bảy tuổi, lúc tôi học năm nhất chị cũng đã trọ tại trường, hàng năm chỉ có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè chúng tôi mới có thể ở cùng một chỗ, hơn nữa thời gian ở chung thường thường sẽ vì chị ấy phải tham gia các hoạt động mà không ngừng giảm bớt.

Tôi không thích chị ấy. Trước giờ vẫn như thế.

Chị ấy can thiệp vào cuộc sống của tôi, để ý bạn bè tôi, khoa tay múa chân đối với cách xử sự của tôi, yêu cầu tôi thay đổi tính cách. Chị cũng không phải có ý xấu, tôi đoán chừng mỗi một người chị gái có trách nhiệm đều là như vậy, lo lắng đứa em trai hướng nội của mình sẽ bị khi dễ gì gì đó. Tôi biết chị ấy hy vọng tôi giống như chị được người hoan nghênh, nhưng nếu chị ấy thật sự hiểu rõ tôi, liền sẽ biết tôi từ nhỏ đã không thích tiếp xúc với người khác.

Hơn nữa kỳ quái là, bình thường tôi đối với bên ngoài càng là biểu hiện lãnh đạm, bạn học xung quanh lại càng tràn ngập tò mò với tôi.

Tôi chán ghét ánh mắt của người khác nhìn tôi. Tôi chán ghét bị yêu thích quá nhiều. Tôi chán ghét nhiệt tình đột nhiên mà tới.

Có đôi khi tôi sẽ vì tính cách cổ quái của mình mà chán ghét chính mình.

Bước ngoặt để cải thiện quan hệ giữa tôi cùng chị là khi cha mẹ mất.

19. Chương 19

Vào tôi mười bốn tuổi lúc trước, cha mẹ cùng mất chỉ là một loại tăng cấp trong phim ảnh cùng trò chơi.

Nhân vật chính hoặc là nhân vật phản diện, chung quy sẽ có một người, có bi thảm lúc nhỏ hoặc là nhận lấy đả kích nghiêm trọng, bởi vậy mà sinh ra lột xác, từ đó về sau rực rỡ hẳn lên*.

(* hoán nhiên nhất tâm: mang nghĩa như được thay một diện mạo mới, rực rỡ, sáng bừng hẳn lên.)

Nhưng tôi cũng không vì đó mà cam chịu cũng như hăng hái vươn lên. Tôi chỉ im lặng, giấu mọi thứ trong lòng, trở thành một tử trạch đắm chìm vào những thứ không có thực*.

(* nhị thứ nguyên: nói chung mấy thứ anime, manga, game. 2D)

Từ sau khi bọn họ mất, tôi dần dần rất khó để tâm vào những chuyện trong hiện thực.

Chị tôi gần như hoàn toàn tan vỡ trước bi kịch này, ôm tôi khóc đến ngất đi.

Sau đó trong thời gian trọn vẹn một năm, chị ăn nuốt không trôi, nôn nóng bất an, mất ngủ nghiêm trọng, sinh ra ảo giác hơn nữa có hành vi tự mình hại mình mức độ thấp, thời điểm nghiêm trọng nhất, một khi rời khỏi tầm mắt tôi quá hai tiếng, chị sẽ rơi vào cảm xúc cuồng loạn*, cho đến khi nhìn thấy tôi mới thôi.

(*Nguyên văn hysterical, mắc bệnh thần kinh khi gặp phải đả kích tâm lý cực mạnh.)

Tôi rất ngạc nhiên đối với biểu hiện yểu ớt của chị, nhưng dù sao chị là chị của tôi. Tôi không quá thích chị ấy, nhưng cũng tuyệt đối không ghét chị — thực tế mà nói, chị thật sự là loại người tự tin, sáng sủa,

hoạt bát, ai cũng có thể trở thành bạn, tôi dám nói nếu như chúng tôi không có quan hệ người thân, quan hệ của chúng tôi sẽ tốt hơn nhiều.

Tất cả điều tôi không thích ở chị ấy đều đến từ việc chị ấy tự cho là đúng cùng quá mức để ý, nhưng tình huống khi đó bất đồng.

Chị là chị của tôi, chị ấy cần tôi.

Thời điểm tôi mười bốn tuổi lớp tám*, mà chị là đại học năm ba**, chuẩn bị cho kỳ thi, chính là thời điểm mấu chốt. Tôi không có lựa chọn nào khác, mang theo chị làm thủ tục chuyển trường. Thành tích của tôi kỳ thật chưa tính là chênh lệch, thực tế lúc cha mẹ vẫn còn, trên cơ bản vẫn luôn giữ vững ở top 50, chỉ có điều không thể nào so sánh được với tình huống nhiều năm liên tục đứng nhất không lay chuyển của chị tôi.

(* sơ nhị. Đại tam.)

Nói tóm lại, tôi chuyển đến trường cấp hai trực thuộc cấp ba* mà chị tôi đã từng học, bởi vì trường cấp ba cùng đại học mà chị tôi đang học ở cùng một thành phố.

(* cao trung đích phụ chúc sơ trung:D.)

Tôi học ngoại trú, ở cùng với chị tôi trong một ngôi nhà, lúc cần thiết tôi sẽ làm một cái giường đơn giản ở trong phòng ngủ của chị, chờ đến lúc chị bình tĩnh khỏi cơn ác mộng.

Cải thiện quan hệ dựa vào mức độ lệ thuộc trước mắt này giống như một chuyện đương nhiên, nhưng tôi phải nói, “Cải thiện quan hệ” vẫn luôn là suy nghĩ đơn phương của chị tôi.

Cảm giác của tôi đối với chị vẫn luôn không đổi. Tôi vẫn không quá thích chị ấy, nhưng cũng không ghét chị chút nào. Tình cảm của tôi đối với tuyệt đại đa số người đều ở trong phạm vi này, nhưng khác ở trình độ gần “ưa thích” hơn hoặc là gần “không cảm xúc” hơn. Quan hệ giữa tôi và cha mẹ rất tốt, nhất là cha, hai chúng tôi gần như không có gì giấu nhau.

Bọn họ là một bộ phận quan trọng nhất để tạo thành cuộc đời tôi. Bọn họ là cha mẹ tôi, là người bạn của tôi, là thầy tôi, là anh trai cùng chị gái tôi.

Loại không khí hài hòa cùng ngang hàng này khiến tôi cảm thấy quá mức thoải mái dễ chịu, thế cho nên tôi hoàn toàn chẳng muốn để ý đến người khác.

Kể cả chị gái ruột thịt của tôi.

Những người ngoài cha và mẹ vẫn luôn là dạng thiếu cái này đủ cái kia, hoặc là chưa đủ khoan dung, hoặc là chưa đủ cơ trí, hoặc là chưa đủ hiểu tôi, hoặc là muốn đạt được sự chú ý của tôi một cách thái quá. Tuyệt đại đa số đều đủ cả bốn dạng, chị tôi chỉ có hai dạng cuối cùng, hơn nữa chị còn là chị ruột tôi, cho nên chị thật ra đã có thể xem như “người tôi thích nhất ngoại trừ cha mẹ tôi.”

Chỉ là lớn chị ấy hơn tôi bảy tuổi, cho nên luôn cảm thấy mình là một trưởng bối; mà qua trận bi kịch này rồi cuộc khiến cho chị ấy ý thức được, tôi là một nửa người lớn rồi.

Thậm chí tôi là nơi để chị dựa vào.

Sau đó quan hệ của chúng tôi liền thật sự tốt hơn. Nói cải thiện quan hệ với chị, không bằng nói chị rất cuộc đã tìm ra phương thức tốt nhất để ở chung với tôi, cũng có thể lý giải đại đa số phản ứng của tôi, hiểu tôi rồi cuộc là vui hay buồn, rồi cuộc là không kiên nhẫn hay vẫn cảm thấy hứng thú—— “Thật ra rất rõ ràng, em không che giấu bản thân tốt lắm”. Về sau chị ấy nói, “Chỉ có điều phương thức biểu đạt cảm xúc của em không giống như người bình thường. Rất nhỏ bé, không dữ dội, hơn nữa có rất ít những vật hoặc người khiến em cảm thấy hứng thú, cho nên rất khó lý giải được em.”

Trong nhận thức của chị ấy tôi quả thật chính là... khó mà nói, tâm lãnh đạm? Tính lãnh đạm? tóm lại là ý tứ đó.

Kỳ thật tôi cảm thấy khá tốt. Nhưng tôi không phải không thừa nhận, lúc cha mẹ còn sống, tôi đã không quá quan tâm người khác, sau khi bọn họ rời đi, giống như liên hệ giữa tôi và thế giới này bị chặt đứt, tôi càng trở nên không thích ở chung với người khác.

Tâm lý chướng ngại của chị tôi tới một cách mãnh liệt, nhưng biến mất cùng khôi phục lại thật nhanh. Một năm sau chị gần như hoàn toàn bình thường, học tập, thực tập, tham gia công tác, đầu vào đầy, gần như ưu tú hết như biểu hiện trước đây của chị.

Ngoại trừ chị bỗng nhiên sinh ra ý muốn bảo vệ mãnh liệt cùng quan tâm có chút thái quá đối với tôi.

Ánh mắt chị nhìn tôi lúc nào cũng ngập tràn bi thương cùng lo lắng. Chị tận lực tạo niềm vui cho tôi, tặng tôi những thứ có liên quan đến việc yêu thích 2D của tôi, hy vọng tôi có thể tìm được thứ yêu thích giống như trong thế giới ảo, bạn bè trong hiện thực, gia nhập vào vòng giao thiệp nào đó.

Này cũng có tác dụng. Ít nhất tìm được bạn bè thật sự. Nhưng mà đối với cái sau, hiệu quả quá mức nhỏ bé.

Tôi biết chị ấy nghĩ gì. Tất cả những người quen biết chúng tôi đều nghĩ như vậy.

Suy sụp cùng khỏi bệnh của chị tôi là bình thường, mà bình tĩnh cùng ổn thỏa của tôi rất không bình thường.

Trong trận tử vong này, chính thức đạt đến đả kích cực lớn, thế cho nên chưa gượng dậy nổi, không phải chị, mà là tôi.

Tôi biết chị tôi lén lút hỏi thăm qua, tôi cũng biết có lẽ tôi thật sự có vấn đề.

Tôi không thể làm quen bạn bè. Nói nặng một chút, tôi không có biện pháp dung nhập vào xã hội, lúc nhiều người tôi gần như không mở miệng nói chuyện. Đương nhiên đây là vì tôi vốn đã không phải người nhiệt tình, tôi chính là thích ở một mình, đọc manga, chơi game, khán giả thầm lặng* của đám người cùng sở thích trên mạng.

(*Nguyên văn im lặng k nói lời nào nghe người khác nói chuyện chơi game.)

Lúc đầu chị tôi còn ý định chỉnh sửa, chị cho là tôi đang trốn tránh sự thật.

Nhưng chẳng lẽ tôi không có quyền đắm chìm vào bi thương sao? Lại nói, cha mẹ, ông bà ngoại, ông bà nội, tài sản bọn họ để lại đủ để tôi cùng chị ở tại thành phố này mua nhà cùng xe cho riêng mình, lưng không công nợ người mà nói tôi hoàn toàn có thể dưới tình huống rời xa đám người dựa vào internet nuôi sống chính mình. Tôi cũng nghĩ không ra phần đầu cố gắng với tôi mà nói có ý nghĩa gì.

Tôi không có ý định kết hôn, không có con, sẽ không nuôi thú cưng, không muốn ra ngoài giao tiếp, mấu chốt nhất chính là tôi cảm thấy như vậy rất tốt.

Nếu là trước đây mỗi một lần như vậy, chị của tôi vĩnh viễn không lay chuyển được tôi.

Mà Trịnh Triết xuất hiện dường như phá vỡ hiện trạng.

Chị tôi quả thật mừng rỡ như điên đối với sự xuất hiện của anh.

20. Chương 20

Tôi ngồi bên ngoài chờ Trịnh Triết tỉnh lại.

Anh ngủ rất sâu.

Anh bao giờ cũng ngủ rất ngon, một khi ngủ, cho dù tôi di chuyển thế nào anh cũng sẽ không tỉnh. Có đôi khi tôi nhìn khuôn mặt say ngủ của anh, sẽ có một loại cảm giác hoang đường——tôi thậm chí nói không ra loại hoang đường cổ quái này từ đâu mà đến, mà này chính là loại hoang đường nhất.

Với tôi mà nói anh là siêu hiện thực. Tôi là nói, từ sau khi anh đến, nhân sinh u ám của tôi dường như bỗng nhiên dính vào sắc màu.

Tôi vẫn không xác định được tôi rốt cuộc xem anh là gì, xác định vị trí của anh với tôi mà nói tương đối khó khăn—— chúng tôi không phải bạn bè, không phải người thân, không phải bạn đời, có lẽ miễn cưỡng có thể gần mức người yêu, nhưng phương thức ở chung của chúng tôi không giống như những đôi tình nhân bình thường.

Anh vẫn ngủ, trên gương mặt lộ ra vẻ trầm tĩnh an ổn. Nhưng thời điểm tôi nhìn anh vẫn luôn nhin không được tăng thêm một tầng lọc kính* cho anh, vì vậy trên người anh liền có loại gọi cảm không gì sánh được, như là ánh sáng bên trong một bức tranh.

(*Cái kiểu người thân trong mắt a là nhất í, hôm bữa đã giải thích.)

Mà tôi không dám nói mong mỗi tiếp xúc với anh không liên quan tới tình yêu.

Điều hòa lại khiến cho trong phòng vô cùng ấm áp, tôi im lặng ngồi đó, trong không gian cực yên tĩnh nghe thấy tiếng vận chuyển của điều hòa, gần như nghĩ lầm đó là một cơn mưa lớn.

Trịnh Triết tỉnh lại vào buổi tối.

“Hiện tại mấy giờ rồi?” Anh thấp giọng hỏi, một tay tìm kiếm bên người. Tôi đoán là anh đang tìm điện thoại, thừa dịp anh ngủ tôi đã gấp đồ anh trên đầu giường, điện thoại liền đặt trên quần áo.

“Sáu giờ tối.” Tôi nói, cầm di động đưa cho anh.

Mà anh không nhận, mà là nhẹ nhàng nắm cổ tay tôi, sau đó mới như là phát giác chính mình cầm lệch chỗ rồi, đưa đến bàn tay cầm di động của tôi, cách di động phủ ngón tay lên bàn tay tôi.

“Tôi nghĩ cậu đi rồi a.” Anh ngậm cười nói.

Tôi không nói gì.

Trịnh Triết dường như cũng không nghĩ lấy được câu trả lời. Anh vén chăn rời giường, bắt đầu thả nhiên cởi đồ ngủ, xem bộ dạng là muốn thay quần áo. Tôi lập tức cảm thấy có chút đứng ngồi không yên, hơn nữa loại lúng túng khi anh cởi đồ này, thời điểm hơi cúi người muốn cởi quần đặt đến đỉnh điểm.

“Đúng rồi.” Trịnh Triết bỗng nhiên ngắt đầu nói, “Lúc này trợ lý của tôi có lẽ đã mua đồ tới đây, phiền cậu lấy vào. Cô ấy liền ở ngoài cửa, không có lệnh tôi sẽ không được vào.”

Tôi như được đại xá nhanh chóng ra khỏi phòng, xuyên qua phòng làm việc lớn mà trống trải, mở cửa.

Ngoài cửa quả nhiên đứng một cô gái trẻ tuổi, trong tay cầm một túi giữ ấm.

Cô đối với sự xuất hiện của tôi cũng không giống như giật mình, hoặc là nói quá mức giật mình, không đợi tôi nói gì liền đưa túi giữ ấm trong tay cho tôi, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi, bước chân vội vàng, hay còn được gọi là chạy trời chết. Tôi rất không hiểu, nhưng vẫn cầm túi giữ ấm vào bên trong.

Trịnh Triết đã mặc xong quần áo. Áo sơ mi âu phục thắt lưng quần tây, tôi cố gắng không nghĩ tới có mặc quần lót hay không, hơn nữa ném đi tất cả suy nghĩ tươi đẹp vành tai tóc mai chạm nhau, có trời mới biết cái này khó thể nào, mấy giờ trước chúng tôi mới ân ái trên cái ghế sofa ngoài kia —— nhưng tốt xấu gì tôi cũng đã làm được.

Tôi đặt túi giữ ấm ở cái bàn gần cửa sổ rồi mở ra, lấy mấy hộp giữ ấm từ bên trong ra, gỡ từng nắp xuống rồi đặt lên bàn.

Trong lúc này Trịnh Triết đã đi tới.

Anh ở phía sau ôm lấy eo tôi, dán mặt sau lưng tôi.

Hô hấp ướt át của anh xuyên qua áo sơ mi mỏng manh của tôi, xuyên qua da thịt, chậm rãi tiến vào xương sống của tôi.

Tôi không xác định có phải anh đang cách một tầng áo sơ mi hôn lưng tôi hay không.

Tôi cũng không dám nghĩ quá sâu.

Nhưng anh cũng không có ý định duy trì tư thế này, sau khi nhẹ nhàng chạm vào lưng tôi liền rời đi, ngồi sát bên tôi, cầm đĩa lên như không có việc gì bắt đầu ăn.

Không thể không nói phần đồ ăn cùng bộ đồ ăn bên trong hộp giữ ấm chuẩn bị cho hai người. Thật sự. Gia hỏa này trừ ngủ trong chốc lát kia trên cơ bản không rời khỏi tầm mắt của tôi, cho dù lúc tôi đi lấy quần áo cũng nhớ để ý đến anh, cho nên anh tuyệt đối không thể an bài mọi thứ lúc sau, tôi chỉ có thể suy đoán anh đây là trước lúc tôi đến đã làm xong hết thủy tính toán.

Anh đang nghĩ gì? Anh là đang theo đuổi tôi sao? Anh rốt cuộc có ý kiến gì với tôi hay không?

Tôi suy nghĩ hỗn loạn, ăn một bữa không biết mùi vị thế nào.

Sau đó anh nói: “Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Một lần đưa này liền đưa chính anh vào phòng trọ của tôi.

...??

Này hết thủy là phát sinh thế nào? Tôi là ai? Tôi đang ở đâu?

Trịnh Triết ở đây tôi còn chơi game thế nào a?

Đây chính là game tôi vừa lấy được, nói chính xác là game chị tôi lấy cho tôi, còn chưa chính thức đưa rathị trường. Đường nhiên, đây là game sinh tồn tôi thích nhất, hay nhất ở chỗ đây là một game thể giớimở, không chủ tuyến không qua màn, chỉ cần lựa chọn ba nhân vật sau đó làm cách để cho ba người này sống sót——bởi vì trong game sẽ dính đến không ít kiến thức chữa bệnh cùng kiến trúc, tôi từ lúc bắt đầu chơi đã truyền tin tức đi, chị tôi sau khi nhận được thông tin từ tôi, vì thế đặc biệt nghiên cứu ra thuật ngữ chuyên nghiệp.

Cho dù chị tôi tỏ vẻ nếu như tôi nguyện ý chờ, chị có thể lấy tới phiên bản Hán hóa, bởi vì những game xuất sắc thế này tóm lại phải Hán hóa xong mới đưa ra thị trường trong nước, nhưng chờ đợi mà nói bằng hiệu của tôi chẳng phải bị đập nát rồi sao? Với tư cách luôn luôn là người đầu tiên phát động chiến lược, hơn nữa luôn luôn có những chi tiết che giấu người chơi, hiểu rõ trò chơi vốn là thứ vô cùng quan trọng, không chừng bên trong sẽ có ám chỉ gì đó.

Lúc đầu tôi phát động công lược trò chơi cũng chỉ là chơi cho vui mà thôi, nhưng về sau ID này dần dần được phong thần, tôi tuy rằng không quan tâm, nhưng cảm thấy vẫn là không nên phụ lòng người chờ mong.

Nếu chơi không được cũng không khỏi quá ghen khuất đi?

Tôi có chút bận tâm, cũng may Trịnh Triết không quấy rầy tôi. Anh thoải mái nhàn nhã đặt laptop trên bàn sách của tôi, bắt đầu xử lý công việc của mình.

21. Chương 21

Chị tôi gọi điện tới đây báo cho tôi biết chuyện thực tập chị đã sắp xếp xong xuôi, đến lúc đó trực tiếp đóng dấu cho tôi, thuận tiện hỏi tôi gần đây có phát sinh chuyện gì hay không.

Tôi nói cho chị biết: “Trịnh Triết đến ở nhà em rồi.”

“Ừ.” Chị bình tĩnh đến quá phận, còn có chút thở phào nhẹ nhõm, “Vậy được, dù sao em sống tốt là chị an tâm rồi——chuyện của hai đứa, chị cũng không còn gì để nói. Chỉ là cẩn thận một chút, không nên tùy tiện bị cậu ấy mang chạy.”

Tôi nói: “Nói rõ một chút.”

“Em cũng biết chị đem cấp trên của chị tới tay rồi.” Chị chậm rãi, lần đầu nhắc tới vấn đề này, “Anh ấy gây dựng công ty không dựa vào trong nhà, cũng chính là quan hệ nhiều, mọi người đều cho chút mặt mũi, cho dù là tuổi trẻ tài cao——nhưng còn kém xa Trịnh Triết. Em biết Trịnh Triết là khổng chế cổ phần lớn

nhất của Tân Sinh đi? Công ty này trước khi cậu ấy đầu tư cái gì cũng không có, ngay cả nhân viên kỹ thuật cốt lõi nhất cũng là do cậu ấy dẫn đến, chỉ dùng thời gian không đến mười năm, liền phát triển đến quy mô bây giờ.”

Tôi không nói gì.

“—— Hoàn toàn là do bản thân cậu ấy, vẫn là dưới tình huống cậu ấy cãi nhau cùng người nhà mà trở mặt.” Chị tôi trầm mặc một hồi, “Ba năm trước. Cậu ấy và trong nhà xích mích. Chuyện này truyền ra khiến dư luận xôn xao, nghe nói Trịnh Triết come out rồi, khiến lão gia tử trong nhà giận đến không xong, nhưng mà Trịnh Triết có bản lĩnh, bọn họ cũng không can thiệp được, hơn nữa Trịnh Triết còn có em trai, cho nên vẫn cứ căng thẳng như vậy.”

Ba năm.

Ba năm trước, tôi gặp Trịnh Triết.

“Em biết rồi.” Tôi nói, “Chị có định kết hôn với người hiện tại không?”

“Không biết. Quá nhiều người dòm ngó anh ấy, nếu kết hôn, về sau không biết chừng có bao nhiêu sốt ruột.”

“Ừm được.” Tôi nói rồi cúp máy.

Trong nhà có thêm một người là có thể nghiệm gì?

Sinh hoạt không có gì khác biệt, nhưng là hoàn toàn không giống trước kia.

Trịnh Triết rất ít ra ngoài, trong một ngày đa số thời gian đều an tĩnh ngồi ở phòng sách xử lý chuyện của mình, mà làm việc và nghỉ ngơi của tôi không có bất kỳ thay đổi, hằng ngày vẫn là chơi game là chủ, rèn luyện làm phụ.

Chỉ là mỗi khi đến thời gian nghỉ trong game tôi đứng lên hoạt động thân thể, hoặc là ngẩng đầu lên trong thời gian chờ đợi, đều có thể nhìn thấy sống lưng thẳng tắp cùng sườn mặt nhu hòa dưới ánh đèn của anh.

Thời điểm anh trầm tư không làm gì, chỉ ngồi đó giống như ngẩn người, nhưng ngón tay sau khi nhất thời bất động lại di chuyển nhanh như gió có thể chứng minh mạch suy nghĩ của anh vẫn không bị cắt đứt. Anh không thường sử dụng con chuột, so ra càng thiên vị chuột cảm ứng hơn, dùng ngón cái trượt và ấn. Lúc anh làm việc thích uống nước, uống rất nhiều lần, mỗi lần một ngụm nhỏ. Lúc anh nhàn rỗi sẽ đọc đồng sách của tôi, hơn nữa lúc đọc sẽ lộ ra nụ cười.

Sau khi trong phòng thêm một người, khắp nơi đều lây dính hô hấp cùng thói quen của anh.

Sáng sớm tỉnh lại có thể cảm nhận được độ lõm bên cạnh, có đôi khi chúng tôi sẽ dán sát vào nhau, có đôi khi anh trực tiếp nép vào ngực tôi; góc độ tôi vén chăn lên không thể quá lớn, bởi vì gió lạnh sẽ khiến Trịnh Triết phát ra tiếng nỉ non bất mãn; trên bồn rửa mặt để ly cùng bàn chải của anh, khăn mặt của anh vắt ngay bên cạnh khăn mặt của tôi, có đôi khi tôi có thể một bên đánh răng một bên nhìn chằm chằm vào đồ vật của anh mà xuất thần; lúc tôi nấu bữa sáng phải nhiều thêm một phần, lúc đứng ngoài ban công đuổi người thì Trịnh Triết rời giường đi ngang qua tôi đến phòng vệ sinh, mà tôi lúc nào cũng không tự chủ được để ý tiếng súc miệng của anh.

Anh là dùng kem đánh răng vị bạc hà.

Dòng chữ in bên trên tôi đọc không hiểu, nhưng tôi biết đó là vị bạc hà, khả năng còn có chút đắng.

Bởi vì bình thường khi Trịnh Triết đi ra tôi đã chạy xong rồi, làm một chút động tác đơn giản để thả lỏng, mà Trịnh Triết sẽ đứng một bên nhìn trong chốc lát, tại thời điểm tôi chấm dứt thì cho tôi một nụ hôn.

Sau khi có anh cuộc sống của tôi gần như không có gì thay đổi.

Nhưng so với trước kia là hoàn toàn khác nhau.

Mỗi một ngày, vào bữa sáng cùng trước khi chơi game, tôi biết tôi đang chờ nụ hôn của anh.

Này dĩ nhiên không phải nói những chuyện khác là không quan trọng, tôi là nói bữa sáng cùng game. Anh không phải một sự vật quá thú vị, anh cũng không trở thành trọng tâm của tôi, trên thực tế chúng tôi kỳ

thật rất ít trao đổi, bởi vì — cái này rất kỳ quái — chúng tôi lúc nào cũng kịp thời để ý đến thông điệp phát ra từ đối phương không cần một tiếng động.

Nhưng thỉnh thoảng tôi sẽ cảm thấy... nếu cuộc đời tôi là một trò chơi, vậy Trịnh Triết chính là mảnh vụn* của tôi.

(* Kiểu như sửa lỗi trong game ak.)

Anh bổ sung lấp đầy* cho từng bộ phận của tôi, chưa hoàn mỹ đến tình trạng “một nửa hình tròn khác*”, để được hoàn hảo như vậy mà nói vẫn là rất đáng sợ a, cho nên hiện tại đã rất hoàn mỹ rồi.

(*Nguyên văn nghiêm ti hợp phùng: khép kín, kín kẽ.)

(**Mỗi người từ nhỏ là một nửa hình tròn, chỉ có thể chậm rãi lẫn, nhưng sẽ có một ngày sẽ gặp được một nửa hình tròn có thể cùng bạn tạo thành một hình tròn hoàn chỉnh.)

Thế cho nên sau nửa tháng chúng tôi ở cùng một chỗ, tôi mới nhận ra rằng đã qua nửa tháng.

Không có xung đột. Không cãi nhau. Không có ý kiến bất đồng dẫn đến không vui. Trong nửa tháng này làm năm lần, bốn lần đầu là anh chủ động, một lần cuối cùng là tôi chủ động. Ba lần không mang bao, hai lần có. Ở phòng khách, tại phòng bếp, trong phòng ngủ, tại phòng tắm chật hẹp, tại ban công đêm khuya.

Không bật đèn, không kéo rèm, dán vào cửa sổ sát đất.

Hai lần anh khóc, ba lần không.

Lần thứ nhất tôi uống rượu trên người anh.

Lần thứ năm tôi cảm thấy chúng tôi đã yêu rất nhiều năm rồi.

Mỗi một phút một giây còn lại, tôi đều cảm thấy tâm động mãnh liệt.

Tôi xác định tôi đã yêu anh.

Nhưng tôi bắt đầu không xác định anh có yêu tôi hay không.

22. Chương 22

Trước kia khi mà tôi chơi game chiến lược, cảm thấy một số hành vi cùng tâm tình của nhân vật vừa giả vờ giả vịt* lại vừa đáng thương, nhưng đến phiên tôi, mới phát giác trò chơi thật sự là lấy tài liệu từ hiện thực, cho dù có chút phóng đại.

(* kiểu tình: ông ọ, giả vừa giả vịt, sỉ diện.)

Tình yêu mang đến rất nhiều cảm xúc tích cực, nhưng tình yêu lại quá mức ích kỷ, đồng thời thúc đẩy sản sinh ra ghen ghét, hoài nghi cùng ác nghiệt.

Cũng may lúc này, trong lòng tôi vẫn chỉ có một chút hoài nghi nhàn nhạt.

Có lẽ tất cả mọi người tại thời điểm nhìn vào sự khác biệt to lớn giữa mình và người yêu đều sẽ có suy nghĩ, dù cho trong lòng bạn vô cùng chắc chắn tình cảm của hai người, vẫn sẽ nhin không đượcnghĩ: Anh ấy thật sự yêu mình sao? Anh ấy yêu mình chỗ nào?

Trịnh Triết thật sự yêu tôi sao? Anh rốt cuộc yêu tôi cái gì?

Tôi dựa cửa phòng bếp, nhìn anh chuẩn bị cơm trưa của chúng tôi. Anh hầm canh giò heo, hấp cơm ngũ cốc (*), tay vẫn còn bày biện một bàn đồ kho (*), lúc này đang trở khoai tây sợi với ớt xanh— khác biệt với thói quen một món của tôi, anh thì càng thích làm nhiều đồ ăn, để ăn kịp thời gian, mỗi món ăn cũng không nhiều.

Anh đeo tạp dề màu lam nhạt, áo trong bằng vải bông cũng không ôm sát người, nhưng dây buộc của tạp dề vẫn bao quanh vòng eo tinh tế của anh. Gia hỏa này trong nửa tháng qua đã tăng không ít thịt, nhưng vẫn gầy vô cùng, quả thật là một tay có thể ôm trọn.

Tôi một bên nhìn anh nấu cơm, một bên lo lắng có nên khiến anh ăn nhiều thực phẩm giàu calo hay không, sau đó lại cho anh rèn luyện mỗi ngày, tranh thủ có thể khôi phục lại hình thể lúc trước khi lần đầu tiên tôi chạm đến thân thể anh. Khi đó anh cũng hơi gầy, nhưng ít nhất cơ bắp trơn láng, vô cùng khỏe mạnh.

Lúc ăn cơm bỗng nhiên Trịnh Triết hỏi: “Bạn tôi đưa cho hai thẻ tập thể hình, buổi chiều cùng đi?”

Tôi nhìn anh, không tin loại chuyện trùng hợp này không có bút tích của anh.

Nhưng không sao cả.

Anh chính là người như vậy.

“Được.” Tôi đồng ý.

Sau đó anh lại hỏi: “Cậu có biết lái xe không?”

... Tôi biết lái xe không... vấn đề này... khụ, tôi không tin anh không biết. Lại nói người luôn tuân theo luật pháp như tôi đây, không có khả năng không có bằng lái.

“Có.” Tôi đáp.

Trịnh Triết liền nở nụ cười: “Vậy buổi chiều cậu lái xe đi, để nhớ đường.”

Tôi thì thế nào cũng được.

Đậu trong gara chính là một xe Audi màu trắng bạc mới tinh, hộp số tự động, trên gương chiếu hậu treo một dây kết Trung Quốc (*) màu đỏ. Tôi ngồi lên xe, lòng nghi ngờ này có phải là bố trí của Trịnh Triết không—— cho dù nghĩ thế nào, nhìn bộ dạng anh cũng không giống như người thích dây kết Trung Quốc. Tôi cho là thẩm mỹ của anh sẽ thiên hướng treo một miếng ngọc trang trí, hoặc là trực tiếp không treo gì.

Nhưng anh không nói gì, tôi cái gì cũng không hỏi, chỉ dựa theo chỉ thị của anh lên xe.

Với tôi mà nói ra cửa là một chuyện khiến người phiền chán nhưng lại cần thiết phải đi làm, hơn nữa thật lòng mà nói, tôi cũng rất khó nói bản thân thật sự không thích ra ngoài chút nào. Tôi kỳ thật còn rất thích một mình an tĩnh đi dạo trong chốc lát, nơi tôi muốn đến phải đủ an tĩnh, hẻo lánh ít ai lui tới, hoặc là nhiều người nhưng không có mấy người chú ý đến tôi, ra ngoài như vậy với tôi mà nói cũng là một chuyện vui vẻ.

Trịnh Triết hẳn là biết rõ. Anh vẫn luôn am hiểu thỏa mãn tâm lý của tôi. Cho nên tôi cũng không cảm thấy đi ra ngoài cùng anh là một chuyện cần phải suy xét cẩn thận.

Ai mà biết được? Hoặc là tôi chỉ không ngại cùng anh ra ngoài mà thôi.

Tôi dưới sự chỉ dẫn của anh lái xe vào bãi, bên trong đậu đầy xe, không ít cái đều là xe sang hạng nhất—— tôi biết rất nhiều xe thể thao, nhất là xe thể thao vô cùng xuất sắc, đương nhiên, không phải xuất phát từ sở thích của bản thân, mà là vì game đua xe—— đây có lẽ là nơi tụ tập của người có tiền, câu lạc bộ tập thể hình hội phí vô cùng đắt đỏ trong truyền thuyết.

Trịnh Triết vẫn ngồi bên cạnh tôi, bộ dạng vô cùng an tĩnh. Tôi dừng xe nhưng không vội vã ra ngoài, xoa xoa tay lái, đột nhiên hỏi anh: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi đã quá lâu không ra mặt rồi.” Anh thản nhiên nói, “Ra ngoài gặp người.”

Lời nói lấp lửng, nhưng chúng tôi đều biết rõ: Thuận tiện để tôi cũng gặp mặt người.

Có trời mới biết tôi chán ghét nơi như vậy. Tôi không thích bị nhìn chằm chằm quá nhiều cùng hỏi đi hỏi lại một vấn đề. Trình độ nào đó mà nói thiếu khuyết hào hứng xã giao của tôi là xuất phát từ loại thiên tính thích sống một mình, thậm chí không quan hệ với việc đã trải qua bị kịch, nhiều nhất chính là bị kịch làm tăng thêm khuyh hướng này mà thôi.

Tôi nhất thời có chút không thể lý giải vì cái gì Trịnh Triết nôn nóng như vậy, bởi vì anh là loại người bình tĩnh và am hiểu thiết kế, tôi cho rằng dù có một ngày chúng tôi thật sự có thể đi đến bước này, anh cũng

sẽ cẩn thận sắp đặt thiết kế, cẩn thận an bài, hơn nữa sẽ bắt động thanh sắc làm tốt bước đệm, để cho tôi chuẩn bị tâm lý.

Mà không phải giống như hôm nay, đột nhiên nói cho tôi biết, muốn dẫn tôi đến nơi anh hay lui tới.

Phản ứng đầu tiên của tôi là kháng cự, nhưng đối diện với ánh mắt Trịnh Triết, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Có trời mới biết. Anh cho tới bây giờ đều không dám ở trước mặt tôi kiên định biểu đạt ý nguyện của mình như thế này. Phần lớn thời gian, chính mình còn chưa kịp phản ứng, anh cũng đã xử lý thỏa đáng tất cả những chuyện sẽ khiến tôi không vui, cam đoan sẽ không lộ ra mảy may ở trước mặt tôi.

Kể cả cảm xúc của bản thân anh.

Tôi thật sự nhìn không hiểu anh, mặc dù phần lớn thời gian, tôi cho tới bây giờ đều chưa từng thử làm như vậy.

“Đi thôi.” Tôi nói.

Tạm thời thử một lần cũng được.

23. Chương 23

Tôi hạ quyết tâm, nhưng Trịnh Triết ngược lại vươn tay, ngăn trở động tác mở cửa của tôi.

Tay của anh bởi vì dùng lực mà hơi phát run, gân xanh lộ ra, nhưng lúc đặt trên người tôi, dường như tất cả sức lực vốn có đều không biết tại sao lại tiêu tán, mềm nhẹ giống như một cái áo bằng tơ lụa.

Tôi dừng lại, quay đầu nhìn anh.

“... Trở về thôi.” Trịnh Triết khẽ nói.

Anh không né tránh đối mặt với tôi, ánh mắt ôn nhu lộ ra một tia thô bạo dù thế nào cũng không che giấu được. Loại cảm xúc quái dị này tựa như tro tàn lưu lại sau thiêu đốt, xám trắng, nóng hổi, dễ dàng khiến cho rừng rậm bốc cháy.

Tôi nói: “Tôi không xuống xe, anh nói cho rõ ràng.”

“... Là tôi sai, cậu không muốn đi cũng không cần đi.”

“Tôi không nói không muốn đi.”

Anh càng run đến lợi hại, ánh mắt nhìn tôi của anh có một khoảnh khắc khiến tôi cảm thấy khóe mắt anh đã muốn nứt ra. Nhưng giọng điệu anh vẫn là nhẹ nhàng, bộ dạng ôn nhu dễ dàng tôi.

“Chúng ta không đi.” Anh chỉ cứ lặp đi lặp lại câu đó.

Gia hỏa này e rằng vẫn chưa biết về mặt mình là cái dạng gì.

Nôn nóng, sợ hãi, phẫn nộ, các loại cảm xúc lần lượt hiện lên trên mặt anh, anh hoàn toàn không cách nào điều khiển được. Mặt nạ hoàn mỹ vô khuyết rốt cuộc tan vỡ, lỗ thủng là một Trịnh Triết chẳng phải ôn hòa lễ độ, gần như có chút điên cuồng.

Nhưng tôi nhìn đến rồi lại không cảm thấy vui vẻ.

Như là một ngày nào đó sau cơn mưa nhật được một ốc sên lấm lem bùn đất, lỗ thủng trên vỏ lộ ra mềm mại yếu ớt bên trong. Bạn không khỏi lo lắng nó phải sống sót bằng cách nào, bởi vì cho dù thời điểm vỏ nó hoàn hảo không chút tổn hại, phá hủy nó cũng chỉ là một ý niệm trong đầu.

(*Chỗ này ý bảo ốc sên dù thế nào cũng yếu ớt, k cần vỏ thùng cũng đã có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào, đấng này vỏ còn bị thùng một lỗ. Tại chỗ này mị đọc mấy lần mới hiểu nên nói ra cho mấy nàng nào k biết:D)

Yếu ớt đến khiến cho người đau lòng.

Trong khoảnh khắc này tôi rút cuộc nhận ra Trịnh Triết từ trước đến nay cho tôi một loại cảm giác lạ lẫm*. Anh là kẻ mạnh, không chút nghi ngờ, nhưng thái độ cùng tư thái khi đối mặt với tôi chung quy sẽ lộ ra lo sợ không yên tại bên rìa sinh mệnh, như là dân chúng thấp cổ bé họng ở thời thế loạn lạc, hàng đêm đều vì không biết sẽ có đạo tặc tới hay không mà không được yên giấc.

(*Nguyên văn vi hòa cảm: ám chỉ sự không thích ứng, hài hòa, dung nhập với sự vật sự việc xung quang, sinh ra một cảm giác xa cách.)

Tôi chưa từng nghĩ gia hỏa này là người tốt, thương nhân có thể thành công giống anh không thể dùng từ “rất xấu” để định nghĩa.

Nhưng cho đến giờ phút này tôi mới ý thức được anh nguy hiểm đến cỡ nào: Ai cũng không biết một người đối diện với sợ hãi có thể làm ra loại chuyện cực đoan gì, huống chi người bị tra tấn bị sợ hãi còn là kẻ có tiền có quyền.

Không thể nói trong một tích tắc tôi không sinh ra sợ hãi cùng kinh dị với điều này —— tôi che dấu rất khá, nhưng trong lòng tôi biết rõ —— nhưng rất nhanh, đau cùng yêu sẽ che lấp phần sợ hãi này, chuyển nó thành một loại xót xa không thể diễn tả bằng lời.

Tôi bỗng nhiên muốn hôn anh, tôi cũng làm như vậy.

Anh ném đến liền cả người cứng ngắc, nhưng đầu lưỡi trong cứng ngắc vẫn như cũ dịu dàng ngoan ngoãn hướng về phía tôi biểu hiện ra anh thuận theo cùng mềm mại. Bàn tay run rẩy của anh dần an tĩnh lại, tôi rời khỏi môi anh, lại hôn một cái lên trán anh, nói: “Đi thôi.”

Nếu như bởi vì anh muốn đến chúng tôi mới đến, anh muốn đi, chúng tôi đương nhiên cũng có thể lập tức rời đi.

Tôi cài dây an toàn, chuyển xuất phát, chuẩn bị rời đi. Nếu như không phải một chiếc xe Ferrari màu vàng đang lái vào chỗ trống bên trái tôi mà nói, tôi cùng Trịnh Triết có lẽ thật sự trở về.

Có lẽ thật sự tồn tại một loại “dự cảm” nào đó, chiếc xe kia dừng lại một cái, tôi liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Tôi nhìn Trịnh Triết, anh miễn cưỡng nở nụ cười: “Được rồi,” anh nói, “Đến cũng đã đến, vừa vặn làm quen mấy người bạn của tôi.”

“Theo đuổi anh?” Tôi hỏi. Chiếc xe kia không có miếng dán, chỗ ghế lái rõ ràng là một cô gái tóc dài phấp phới.

“Ừm.” Trịnh Triết đáp.

... Chút chuyện nhỏ này không đến mức khiến anh không khống chế được thành như vậy đi. Tôi nghĩ, xuống xe, liền chạm mặt cô gái đang xuống khỏi xe thể thao màu vàng.

Đồ thể thao, tóc đuôi ngựa, dây cột tóc màu đỏ cùng giày thể thao màu đỏ, tư thế đi bộ cho một loại cảm giác nhẹ nhàng linh hoạt, liếc mắt nhìn qua, đập vào mắt tất cả đều là tuổi trẻ sáng láng tràn đầy sức sống. Phần sáng ngời này khiến cho người ta không đoán được tuổi của cô, nói là hơn hai mươi tuổi cũng được, nói là ba mươi cũng không có gì không đúng.

Cô thấy xuống xe không phải người trong dự đoán, không khỏi sửng sốt một chút, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi, chân liền không tự chủ được ngừng lại.

“Anh là...” Cô chớp mắt mấy cái, vẫn cười, hốc mắt đột nhiên liền đỏ lên.

“Vương Kinh Tuyên.” Trịnh Triết không biết khi nào đã đi đến đằng sau tôi, tại trước khi tôi trả lời, “Bạn của tôi.”

Cô không để ý đến Trịnh Triết, đứng tại chỗ, cẩn thận nhìn tôi trong chốc lát, nói: “Người bạn này thật sự là đẹp trai ngay người.”

Tôi tại cô nước mắt chực rơi bảo trì một loại trầm mặc đáng quý nhất.

“Thật đáng ghét.” Cô yếu ớt nói, “Thật sự thích nam liền có bản lĩnh sớm một chút nha, come out thể này khiến người ta nhất thời không kịp chuẩn bị, lại nói bản thân là gay lại không mang theo đàn ông ra ngoài, hại bọn em đều nghĩ anh là vì không kết hôn mới tung ra lời nói dối này... nhưng mà cũng thôi, đẹp mắt như vậy, đổi thành em cũng không nỡ mang ra cho đám người kia trêu chọc.”

Sau đó không chờ chúng tôi kịp phản ứng, xoay đầu một cái, theo bước chân có loại nhảy nhót lúc cô đến, hất đuôi ngựa một cái liền rời đi.

Lòng thầm nói em gái này thật sự khiến người ưa thích a... nhưng đáng tiếc sau việc vừa rồi chỉ sợ không có biện pháp nói chuyện một cách hòa hảo rồi.

Bên cạnh tôi, Trịnh Triết cười khẽ một tiếng, lại khôi phục không nhanh không chậm trước sau như một.

“Cô ấy gọi là Lâm Tân Di.” Anh nói. “Thật có lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi.”

“Tôi không phải xin lỗi chuyện này.” Anh thấp giọng nói.

“Còn chuyện gì sao?”

“Ừ...” Anh nói, “Còn một vài chuyện chưa xảy ra.”

Lòng thầm nói anh thật sự là nghĩ nhiều, sau chuyện này tôi cùng cô ấy còn có thể gặp mặt —— cũng đừng nói đến là tiếp xúc thân thiện —— có khả năng sao?

Nhưng Trịnh Triết chỉ mỉm cười.

Nếu như tôi tò mò sẽ khiến cho anh bị tổn thương, như vậy không biết hàm nghĩa của nụ cười này cũng không sao cả.

24. Chương 24

Tôi thật sự không có ý định miệt mài theo đuổi bí mật của Trịnh Triết.

Nhưng cho dù trước đó chỉ có một lần kinh nghiệm yêu đương thất bại, tôi cũng biết giữa những người yêu nhau sẽ không có quá nhiều bí mật.

Đây là nguyên nhân thật sự để theo Trịnh Triết ra ngoài, tôi cũng hiểu quá rõ Trịnh Triết rồi —— tôi có thể tưởng tượng sức hấp dẫn của anh đối với nữ giới, nhưng chỉ có tận mắt thấy mới thể có vẻ trực quan.

Tôi cũng không cảm thấy ghen ghét. Giờ phút này tràn ngập trong lòng tôi, là chút ngạc nhiên vi diệu. Tôi phát hiện tôi không thể liên hệ Trịnh Triết với phụ nữ, trong mắt tôi bọn họ không có tí xíu hòa hợp nào, cho dù tôi biết phần lớn trong mắt của người khác thật sự không hòa hợp với Trịnh Triết phải là tôi.

Chỉ mong hình tượng của tôi trong mắt người khác không phải là “dã nam nhân* khiến Trịnh Triết mê đến thần hồn điên đảo”, nếu là vậy, hy vọng bọn họ đừng biểu hiện ra ở trước mặt tôi.

(* dã nam nhân: nghĩa xấu, thường để mắng người. Tư tưởng hành vi k tuân theo quy tắc đàn ông.)

Tôi thật sự không am hiểu đối phó với tình cảnh lúng túng.

Một đường không nói gì, bình tĩnh cùng trầm mặc của tôi lại khiến cho Trịnh Triết rất không được tự nhiên, trong quá trình cùng đến đi vào thang máy lại chờ thang máy dừng lại, anh vẫn luôn lén lút quan sát phản ứng của tôi.

CÓ chút đáng yêu. Anh vẫn luôn đáng yêu như thế.

Sau đó tôi không không chế được mà nghĩ— nếu như tôi một mực suy đoán cùng phỏng đoán tình cảm của anh đối với tôi, có phải anh cũng giống vậy không? Một bên vững tin không thể nghi ngờ đối với phán đoán của mình, một bên vì không chiếm được đáp án mà thấp thỏm bất an.

Tôi không nghĩ ra đáp án của vấn đề này, lại theo Trịnh Triết ra khỏi thang máy.

Anh dẫn tôi đi vào một phòng trống bày đầy máy tập thể hình.

Này không cùng một dạng với tưởng tượng của tôi, tôi còn tưởng rằng tôi sẽ thấy một phòng tập mọi người có thể trò chuyện giao tiếp, sẽ phát sinh một số cảnh tượng ví dụ như một loạt máy chạy bộ bày một chỗ, sau đó các nhĩ thể tổ một bên chạy một bên nói chuyện phiếm... được rồi là tôi nghĩ nhiều.

Bọn họ có thể sẽ ở một bên đánh golf một bên nói chuyện phiếm, nhưng tuyệt đối sẽ không một bên chạy bộ một bên nói chuyện phiếm.

Tuy rằng tôi thật sự cảm thấy cảnh tượng kia rất thú vị. Mọi người thở hồng hộc, có thể còn có sắc mặt đỏ bừng, nói chuyện đứt quãng trong lúc thở hổn hển.

Nơi này nhìn qua chính là một nơi nghiêm túc, cho nên nơi xã giao hẳn là chỗ khác.

Ví dụ như một sân golf.

Nhưng mà tôi không biết đánh golf, cho nên Trịnh Triết nhất định sẽ không để cho tôi gặp mặt bạn bè của anh tại sân golf.

Tôi cứ mang theo mơ hồ hiếu kỳ cùng chờ mong như vậy mà mở đầu luyện tập thân thể bằng chạy bộ, một bên chạy một bên cân nhắc Trịnh Triết sẽ bày ra trò gì để cho tôi gặp bạn anh. Chờ lát nữa tập mệt lại cùng đi ăn cơm nói chuyện phiếm? Không không không, tôi không thích bầu không khí quá nhiệt tình, nhất là trong đám người lạ lẫm, nhưng lúc nhiều người lại vô cùng yên tĩnh cũng khiến tôi cảm thấy không khỏe, cho nên tôi từ trước đến nay mỗi lần tự tập đều là tránh còn không kịp. Trịnh Triết sẽ không lấy ra chiêu hồ đồ thế này.

Nhưng trừ cái đó ra tôi cũng không tìm ra tình cảnh thích hợp rồi. Dù sao tôi đã nhiều năm không nhận thức bạn mới, bạn học cùng lớp không tính mà nói, đã rất nhiều năm không có người xa lạ rảo bước vào cuộc sống của tôi.

Từ sau khi cha mẹ tôi qua đời.

Ngoại trừ Trịnh Triết.

Bởi vì trong mọi người chỉ có anh áp dụng thủ đoạn kịch liệt.

Rồi lại dây dưa đến cùng. Còn không biết xấu hổ.

Tệ nhất chính là tôi thật sự cảm thấy anh thực khiến người yêu thích.

Sau khi chạy gần hai mươi phút, có người gõ cửa, sau đó không đợi tôi cùng Trịnh Triết làm ra phản ứng gì, liền đẩy cửa đi vào.

Là một người thanh niên trẻ tuổi, nhìn qua cùng tuổi với tôi, mặc áo sơ mi trắng cùng quần thể thao đen, một mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, vừa đi vừa nhìn chúng tôi cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Tôi xuống khỏi máy chạy, mà cậu ta dùng một loại thái độ cung kính nhưng không nịnh nọt mà chào hỏi Trịnh Triết, hàn huyên vài câu, sau đó đến trước mặt tôi, cười híp mắt tự giới thiệu: “Tôi họ Diệp, Lý Diệp. Trịnh tổng chỉ nói cậu không thích nói chuyện, nhiều hơn nữa thì không nói, về sau có chuyện lông gà vổ tôi gì cứ việc tìm tôi, sẽ giải quyết.”

Cậu ta giơ điện thoại về phía tôi: “Phương thức liên lạc gửi qua cho cậu, cứ như vậy a.”

Sau khi nói xong không chút dây dưa dài dòng xoay người rời đi.

Tôi từ đầu tới cuối không nói câu nào yên lặng lấy điện thoại ra, quản lý thông minh đã căn cứ tin nhắn tự động cậu ta gửi tới tạo ra người liên hệ vào danh bạ, tôi chỉ cần mở ra ứng dụng mạng xã hội, sau đó xác nhận lời mời kết bạn tốt của cậu ta.

Thông báo xác minh tự động tạo ra ghi chú.

Ừ, với không đầy ba phút, tôi đã gặp xong một người.

— Người sau cơ bản đều là một dạng này.

Người tới như nước, mỗi người đều là tư thái ôn hòa cười tươi như hoa, tựa như quét thẻ báo danh, sau khi nói mấy câu liền đi. Tôi trong một buổi chiều chính là dùng loại phương thức này làm quen mười mấy người, nữ có nam có, đa số là nam, hơn nữa đa số đều là bạn cùng lứa tuổi.

Trong danh bạ có nhiều người, mạng xã hội thêm nhiều bạn tốt, trừ cái đó ra tôi ngay cả mặt mũi của bọn họ cũng không thể phân rõ.

Người trong thế giới thật (* tam thứ nguyên) nếu như không phải tướng mạo đặc sắc, tôi đều phải tốn thời gian rất lâu mới có thể nhớ kỹ. Tôi phân biệt người phần nhiều là dựa vào hành vi cử chỉ cùng thói quen nhỏ lúc nhắc tay nhắc chân của bọn họ, cho nên những người lần lượt xuất hiện trước mặt tôi chưa đến ba phút này, một người tôi cũng không nhớ rõ.

May mà tư liệu bọn họ gửi cho tôi đều rất kỹ càng, trong danh bạ bao gồm thân phận cùng ảnh chụp của bọn họ.

... Tôi cảm thấy dường như có chỗ không đúng, nhưng lại không xác định được không đúng chỗ nào.

Trong mỉm cười chân thành của Trịnh Triết, hành trình như đùa này cứ kết thúc như vậy.

Tôi lái xe cùng anh về nhà trọ, nhưng sau khi tôi dừng xe, anh rồi lại không có ý tứ cùng tôi lên lầu.

Anh nói: “Thật có lỗi, có một chút việc nhất định phải quay về xử lý.”

Tôi có chút giật mình. Tôi giật mình không phải vì tôi cảm thấy giật mình bởi lời anh nói..

“Được.” Tôi nói.

Nhưng tôi không đi.

Trịnh Triết cũng không.

Hai kẻ ngồi đứng im tại chỗ, ai cũng không chịu quay người trước.

Chúng tôi đều không nói lời nào.

Tại loại giằng co chỉ xuất hiện trong phim thần tượng trên màn ảnh này, hết thấy lùi bước đều có vẻ giả vờ giả vệt. Rõ ràng tình cảm đã nước chảy thành sông, biên kịch chung quy lại dựng ra một hiểu lầm rách nát, nhân vật chính dù thế nào cũng chưa đủ thẳng thắn thành khẩn, còn có một nguyên nhân, dù sao chính là vì khiến cho tình tiết đủ trầm bổng nhấp nhô, quanh đi quẩn lại phân ly tụ tán, không kiếm được lợi nhuận từ nước mắt cũng không bằng lòng bỏ qua.

Ai dám nói lời yêu trước. Tục ngữ nói người yêu trước người đó thua.

“Tôi yêu anh.” Tôi nói.

Những lời này tôi vẫn là nói ra miệng.

Người yêu trước người đó thua.

Tôi cảm thấy tôi không cần phải thắng đến đủ đẹp.

25. Chương 25

Tôi vốn tưởng rằng sau khi nói ra những lời này bản thân sẽ cảm thấy thấp thỏm hoặc là thẹn thùng, nhưng vậy mà không có.

Không chỉ không có, rồi lại rất bình tĩnh. Thật giống như tôi đã vùi giấu bí mật này tận sâu ở đáy lòng thật lâu, giữ lại nó không còn là chuyện khiến tôi cảm thấy an tâm, mà là một loại không thẳng thắn, không dứt khoát mang tới gánh nặng.

Nói ra những lời này khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Triết rồi lại sững sờ tại chỗ.

Lúc anh giật mình khuôn mặt từ ngoài nhìn vào không có bất kỳ cảm xúc, vẫn là đoan chính cao ngất, bình thản ung dung như trước, không chút phản ứng. Tôi cho rằng chuyện cứ như vậy, tôi vốn cũng không cảm thấy Trịnh Triết sẽ nhiệt tình đáp lại, nhìn anh đứng im chỗ đó, tôi không nói gì, gặt đầu với anh, quay người liền định trở về.

Số đông thuê trọ trong khu chung cư cũ kỹ này vẫn là sinh viên, hai chúng tôi im lặng đối mặt đã hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò, tôi đoán mọi người có lẽ có thể đoán ra được quan hệ của tôi và Trịnh Triết.

Này cũng không thể không có người nhận ra.

Nhưng nói yêu đương bị người vây xem thật sự xấu hổ.

Tôi cảm thấy thấy tôi vĩnh viễn không thể lý giải tâm tình của thế giới phô bày ân ái của những đôi tình nhân. Thể hiện cảm xúc riêng tư nhất trước mặt nhiều người như vậy, vì cái gì bọn họ sẽ không xấu hổ?

Vở kịch này tôi không muốn diễn lại lần nữa, nhưng tôi mới xoay người đi, còn chưa cất bước, chợt nghe cửa xe sau lưng nặng nề đóng lại. Tôi quay đầu lại, đã bị Trịnh Triết thành linh ôm vào ngực—anh thấp hơn tôi, hai tay giống như gân trâu siết chặt lấy tôi, nắm chặt tay tôi, gần như khiến tôi đau đớn.

Tôi giống như bị khóa lại không thể động đậy.

Này kỳ thật còn khá tốt, chân chính khiến tôi lúng túng chính là xung quanh đột nhiên vang lên mấy lời xì xào bàn tán.

Trong một khoảnh khắc tất cả những lời đồn đại vô căn cứ có khả năng sẽ phát sinh đều dạo một vòng quanh đầu tôi, tôi thử tưởng tượng sinh hoạt ngày sau vừa ra khỏi cửa liền bị nhìn bằng ánh mắt kính ngưỡng... Cũng được a, tôi ăn mặc luôn không bình thường, khiến người chú ý cũng là chuyện thường xảy ra, về vấn đề tính hướng của tôi cũng đã bị tranh luận thật lâu, hiện tại cùng lắm chỉ là xác định mà thôi.

Trường học này cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất bầu không khí cởi mở.

Tôi không tránh ra khỏi cái ôm này, mà là nâng tay lên vòng lấy Trịnh Triết.

“Chờ tôi.” Anh run rẩy nói bên tai tôi, “Tôi sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ừm.” Tôi đáp.

Anh liền buông lỏng, tựa đầu lên vai tôi, còn nói: “Chờ tôi trở lại, cái gì nên nói đều nói cho cậu được không.”

“Ừm.” Tôi đáp.

Anh rút cuộc buông tay, ngồi lên xe. Trước khi đi anh còn quay đầu nhìn tôi, cũng không phải là lưu luyến không chịu đi, chỉ có điều mím môi mím cười, nhìn qua ngược lại có chút ngượng ngùng.

... Chắc. Đáng yêu.

Tôi tâm tình vui sướng trở về phòng trọ, từ trong đồng game chị tôi đưa tôi lấy ra một cái, chơi một trận đã nghiền.

Sau đó tùy tiện chọn mấy bộ quần áo, mang theo đồ rửa mặt, mua vé máy bay ngày gần nhất đến thành phố mà chị tôi đang làm việc.

Cơ hội gặp mặt của tôi và chị ấy cũng không nhiều, chị dù sao vẫn có quá nhiều việc phải làm, đi công tác khắp nơi, khảo sát, thỉnh thoảng xuất ngoại đi hoặc hoặc là trao đổi với công ty hợp tác. Chị có lẽ chính là một người phụ nữ hiện đại điển hình, tỉnh táo, lão luyện, lý trí áp đảo tình cảm.

Theo lý thuyết tôi không có quyền xen vào sinh hoạt của chị ấy, tôi cũng không cho rằng chị ấy xử lý không tốt đời sống tình cảm. Nhưng thời điểm chị ấy nói “ngày tháng sau khi kết hôn sẽ rất phiền”, giọng nói khá là nản lòng thoái chí.

Chị ấy là một người nặng tình, mạnh mẽ nhưng lại vô cùng mềm yếu.

Tôi vĩnh viễn không quên được lúc trước sau khi cha mẹ qua đời chị ấy dường như đã gần đến độ bị thần kinh. Quả thật, sinh lý tử biệt đều là một chuyện bình thường trong cuộc sống, nhưng sinh lý tử biệt vội vàng chưa kịp chuẩn bị đối với chị mà nói là vô cùng khó để thừa nhận, chị liền sụp đổ.

Trong một đoạn thời gian rất dài tôi đều tin rằng chị đã ra khỏi bóng ma, thẳng đến một cuộc điện thoại tôi phát hiện chị vẫn do dự không quyết đoán.

Chị ấy là chị tôi, tôi biết chị là kiểu người gì, chị xác thực không cho rằng hôn nhân là lựa chọn tất nhiên trong cuộc sống, nhưng chị lại theo khuynh hướng có thể có một đoạn thời gian tiếp xúc lâu dài giữ vững quan hệ, trong mỗi quan hệ này hai bên đều phải trung thành với nhau.

Nếu như không phù hợp với mong muốn, chị sẽ trực tiếp chia tay.

Chị vì cái gì không trực tiếp chia tay? Bởi vì bạn trai là cấp trên? Nhưng chị có lai lịch cũng có người quen, tạm thời rời khỏi cương vị đi ăn máng khác đối với chị ấy mà nói không phải việc gì khó.,

Tôi không nghĩ ra, tôi đang đợi cuộc điện thoại thứ hai từ chị. Từ kinh nghiệm mà nói, khi chị quyết định không gặt tôi, muốn nói cho tôi chuyện gì đó, liền sẽ nói hết cho tôi từng chút từng chút không giữ lại chút nào.

Lần này không. Tôi chờ hơn một tháng, đợi không thấy điện thoại của chị.

Chuyện có chút không đúng rồi.

Sau khi máy bay hạ cánh tôi dùng tốc độ nhanh nhất đến căn hộ của chị. Bảo vệ trực tiếp cho đi, chị cũng cho tôi chìa khóa, cho nên tôi cũng không báo trước cho chị tôi, liền đi thẳng vào nhà, liền tìm được căn phòng chị để lại cho tôi.

Tôi chưa tới chỗ này, nhưng căn phòng này giống như hình dung trong điện thoại của chị, phong cách Normcore*, một cái giường nhỏ kê trong góc, mà thiết bị có liên quan đến chơi game chiếm vị trí chính.

(*Nguyên văn tính lãnh đạm phong: phong cách tự do, xuề xòa, đơn giản.)

Màn hình siêu lớn, sóng vai với laptop, cần điều khiển rải rác dưới đất, trên giá sách bày đầy đĩa đĩa game. Tôi nhìn sơ qua chúng, những thứ này đều là đĩa tôi gửi trả về, toàn bộ đã mở bao, mặt bìa nửa cũ nửa mới, không nhiễm một hạt bụi.

Không biết bao lâu chị ấy mới về, tôi tiện tay rút ra một xấp, mỗi thứ chơi một chút.

Thời gian lưu lại trong máy chủ chơi game là mười một giờ đêm hôm qua, mỗi một đĩa tôi đều là người giữ vị trí kỷ lục cao nhất, mà trong mỗi đĩa, thành tích của chị tôi đều xếp hạng thứ hai.

Khi còn bé chúng tôi thường xuyên cùng nhau chơi game online, dùng hai chữ bỏ đi trên bàn phím là ID, chị là Q, tôi là W. Q lúc nào cũng lợi hại hơn W, mỗi một lần thua tôi đều rất không vui.

Khi đó chị liền thích tôi không vui, cũng không dỗ dành tôi, chưa bao giờ nhường tôi dù chỉ một ván

26. Chương 26

Chị tôi về đến nhà đã là hơn mười giờ đêm, tôi ngồi trong phòng khách, nghe tiếng chị ấy dùng chìa khóa mở cửa, không biết có phải bởi vì nghĩ nhiều quá hay không, cảm thấy tay chị ấy không có chút lực nào.

Có lẽ là quá mệt mỏi, tôi đoán.

Đèn trong phòng sáng, chị tôi dường như có chút giật mình, nhưng sau khi nhìn thấy tôi lập tức cười rộ lên: “Bảo bảo tới đây lâu chưa? Ăn cơm tối chưa? trong nhà chỉ còn rau, bằng không thì gọi giao hàng đến?”

Tôi nói: “Em đã gọi giao hàng rồi, không đói.”

Chị tôi đứng trước cửa, dùng chân gẩy rớt giày, “cộp cộp” hai tiếng, cứng rắn nện xuống sàn nhà bằng gỗ. Chị cũng không dừng lại giày, cởi giày xong liền một đường nhỏ chạy tới, thân mật ngồi vào cạnh tôi.

“Muốn chị chơi cùng không?” Chị đưa tay sờ sờ trán tôi, bàn tay kia lạnh lạnh, “Gần nhất không vội, có thể xin nghỉ mấy ngày.”

Ngồi gần sát, tôi mới để ý thấy trên người chị có mùi thơm nhàn nhạt.

Chị trang điểm cực nhẹ, hoặc là nói không trang điểm*? Mùi thơm này hơn phân nửa là xuất phát từ mỹ phẩm. Mái tóc xoắn nhuộm màu nâu được vén gọn về sau tai, trên vành tai còn có một đôi bông tai kim cương nhỏ. Chị còn sơn móng tay, màu hồng nhạt, dưới ánh đèn mỗi một ngón của hai bàn tay kia đều đang phản quang.

(*Nguyên văn tổ nhan trang: tổ nhan là chỉ khuôn mặt k chút son phấn.)

Tôi không tin chị ấy gần nhất không vội, nhưng cũng không từ chối đề nghị của chị ấy.

“Ngày mai là đủ rồi.” Tôi nói, “Xin phép một ngày thôi.”

Chị tôi cười hì hì đồng ý, lại hỏi tôi: “Sao em lại rảnh rỗi tới đây? Không bên cạnh bạn trai?”

“Em một đứa không có nghề ngỗng gì, lúc nào cũng rảnh. Trịnh Triết anh ấy có việc ra ngoài.”

“Ồ.” Chị tôi như có điều suy nghĩ giữa mặt nhìn tôi một chốc, bỗng nhiên vô cùng phấn khởi mà đề nghị, “Chúng ta ra ngoài ăn xiên nướng đi! Thật vất vả em mới đến đây, bình thường chị chỉ có thể ăn một mình, hiện tại hai người ăn xiên nướng, có thể ăn đến hai ba giờ mới về.”

Tôi không có lý do từ chối.

Sau khi chị tôi đi thay đồ xong liền lái xe dẫn đường, quẹo trái quẹo phải đưa tôi tới một hẻm nhỏ. Chúng tôi xuống xe, còn chưa tới gần, hương vị cay nồng cùng cái nóng hừng hực theo tiếng âm ỉ truyền đến đây, đi thêm mấy bước, liền nhìn thấy bàn thấp ghế đẩu san sát nhau của sạp hàng, mọi người cũng chen chen chúc chúc cùng nhau ăn uống, sa té tràn lan khắp nơi.

Chị dắt tôi ngồi vào một bàn trống phía ngoài, sau đó một mình hào hứng đi lựa xiên nướng, chị vừa đi, cả người tôi liền có chút không ổn.

Vừa âm ỉ vừa nóng.

Bàn ghế ở đây vốn đã thấp, tôi lại cao, sau khi ngồi xuống cả người đều bị bó tay bó chân, may mà mình còn dịch ghế về phía sau, ít nhất chân còn duỗi được.

Nhưng mà tôi cũng quen rồi. Chỗ ăn cơm bên ngoài lúc nào cũng vừa nhỏ vừa kín, khiến tôi bó tay bó chân.

Lúc chị tôi trở về bưng một khay thịt đầy, phía sau còn có hai bác gái, một người bưng một nồi nước nhúng*, một người ôm một thùng bia. Chồng lại ánh mắt kinh ngạc của tôi, chị tôi tiêu sái đặt khay xuống: “Bia đều là của chị, em không thể uống, lúc về em lái xe.”

(*Nguyên văn)

Tôi muốn nói là có thể nhờ người chở dùm, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Cho nồi sôi, chị tôi không đầu không đuôi cho nguyên một khay xiên nướng vào nồi, đầu tre lung tung lộn xộn, không phân rõ xiên nào là xiên nào. Chị khui một lon bia, còn chưa ăn gì, rót hết một lon vào bụng.

Nhìn qua căn bản không giống như đang uống bia, giống như là chị ấy khát nước hơn, cho nên uống để làm trơn cổ họng.

Tôi còn chưa mở miệng, chị cũng không nói. Chúng tôi cùng chờ đến khi nồi nước sôi, sau đó mỗi người cầm một xiên tre để vào bát, dùng đũa tuốt thịt xuống, đầy cả một bát, sau khi ăn xong lại tới một bát.

Chị tôi ăn vừa nhanh vừa yên tĩnh, hơn nữa sẽ không để ớt dính vào môi. Cái trước tôi cũng có thể làm được, cái sau, tôi đoán chị là do dùng son lâu rồi liền thành thói quen.

Chị vừa ăn vừa uống bia, tôi một bên ăn một bên nhìn chị uống.

Trong lúc đó chị đi wc hai lần, sau đó còn gọi thêm một thùng bia nữa.

Một thùng mười hai lon, hai thùng hai mươi tư lon. Chị lúc trước cũng là cái dạng nát bia thể này, nhưng ở trong trí nhớ của tôi chị chưa uống hết hai thùng là đã có thể khóc thành đờ ngực.

Hiện tại uống hết hai thùng chị vậy mà còn muốn gọi thêm thùng thứ ba.

Người ăn xung quanh liên tục nhìn về phía hai chúng tôi, xì xào bàn tán, có cô gái trẻ tuổi cố ý cao giọng nói: “Này thì tính là gì? Không muốn chia tay liền có thể uống thành như vậy? yêu đương là người tình ta nguyện, ăn vạ người ta đúng không!”

Chị tôi bật cười ra tiếng, cuối cùng đưa mắt nhìn tôi nói: “Người soái chính là chiếm ưu thế, em xem chị muốn chết rồi, người ta còn cảm thấy chị là quần lấy em không buông.”

Tôi cảm thấy lời chị nói có hàm ý sâu xa. (*Nguyên văn ý hữu sở chi: ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác.)

Có lẽ lời chị muốn nói thật sự là “Có tiền chính là chiếm ưu thế”.

Tôi không biết trả lời thế nào.

“Chị vốn là muốn uống say quên hết sự đời, đến lúc đó liền thần kinh* lôi kéo em khóc, sau đó em sẽ đưa chị về ở bên giường trông chị một đêm.” Chị nói, giọng điệu rõ ràng, ánh mắt tỉnh táo, “Đáng tiếc làm việc vài năm tửu lượng rồi lại luyện được, lúc muốn say lại say không nổi.”

(*Nguyên văn , hiết tư để lý, hysterical, mắc bệnh thần kinh khi gặp phải đả kích tâm lý cực mạnh)

Tôi nói: “Chị có thể khóc.”

“Này quá mất mặt.”

Tôi thầm nghĩ ở trước mặt tôi còn có mặt mũi để ném? Năm đó chị uống nhiều đến thiếu chút nữa chết đuối trong đồng nôn, em ngay cả quần áo như chó chết gọi rửa cho chị, xong còn đeo bao tay trùm khăn tắm cởi đồ lót cho chị, tới tới lui lui đổi bốn năm lần mới thu thập chị xong ném vào trong chăn, ngày hôm sau cũng không thấy chị cảm thấy mất mặt.

Chị không để ý đến tôi, ngơ ngác nhìn nồi nước sôi mà xuất thần.

“Lúc cha mẹ mất chị thật ra rất hận bọn họ.” Chị còn nói, “Thật sự, đặc biệt đặc biệt hận.”

27. Chương 27

Nhân chi thường tình. Tôi nghĩ.

Tôi không nói gì, nhưng chị tôi dường như biết rõ tôi muốn nói cái gì: “Đừng nói là em cho rằng cái hận kia. Là bởi vì em.”

“Chị lúc ấy đã hai mươi mốt, năm ba, trường là một trường tốt, thành tích cũng tốt, dù thế nào cũng có thể nuôi sống chính mình. Nhưng em lúc ấy mới mười bốn tuổi, chị phải vừa làm cha làm mẹ quản em ít nhất bốn năm, đó là ít nhất a. Khả năng lớn hơn là chị phải trông em cho đến khi em tốt nghiệp đại học, em tìm được việc làm, chị kết hôn sinh con, chuyện cha mẹ phải làm cũng là dựa vào chị. Chị cảm thấy đặc biệt tức giận. Chị là chị em không phải mẹ em, đáng ra không thuộc quyền quản lý của chị.”

Tôi nói: “Chị có thể bỏ qua. Vốn đã không thuộc quyền quản lý của chị.”

“Thối lắm.” Chị nói tiếp, “Em nói không thuộc quyền quản lý của chị liền không thuộc quyền quản lý của chị? Chị có thể mặc kệ em trai mình?”

Tôi thầm nghĩ chính chị tự nói như thế vì sao đến lượt tôi nói lại thành thối lắm.

“Chị đặc biệt không thích em. Lúc em sinh ra chị vừa mới đến trường, được đứng đầu cũng vậy làm lớp trưởng cũng thế, làm cái gì cũng không bằng một cái đánh rắm của em. Hơn nữa em càng lớn càng không nghe lời, em trai em gái nhà người ta đều giống như cái đuôi đi theo anh trai chị gái, mang ra ngoài làm chân chạy vặt còn có mặt mũi, nhưng mà em sẽ không, em căn bản không nghe lời chị.” Chị bắt đầu phàn nàn, “Hơn nữa cha mẹ nói sau khi sinh em trai vẫn yêu thương chị như trước đều là gạt người, lúc em nhỏ bọn họ thiên vị em, lúc sau khi em lớn lên bọn họ vẫn là thích em nhất. Chị có một thời gian rất dài đều cảm thấy bọn họ trọng nam khinh nữ.”

“Bọn họ quan tâm em hơn là bởi vì mọi thứ của chị đều tốt hơn em, tính cách lại sáng sủa, không liên quan tới giới tính...” Trong lúc nói tôi cũng có chút khiếp sợ, “Chị đối với em rất tốt, em không biết chị lại nghĩ nhiều như vậy.”

“Kỳ thật vẫn tốt. Tuy rằng em không nghe lời, nhưng mà em soái a, còn có thật nhiều người hâm mộ chị có em trai như em. Chị giận là một chuyện, nói cho cùng em cũng không có gì sai.” Chị nói, “Chị giận nhất là khi bọn họ ra đi. Tất cả mọi chuyện đều cùng ập tới. Chị phải xử lý hậu sự, phải thi cử, bạn trai chị biết cha mẹ qua đời chị còn có một người em trai, lập tức chia tay với chị — thứ hèn nhất không biết xấu hổ — chị còn trẻ đại mới thương tâm vì anh ta. Chị bận rộn muốn chết. Sau khi hết bận vừa được nghỉ ngơi, chị về nhà chăm sóc em, nhưng em một câu cũng không nói với chị, mỗi ngày cơm nước xong xuôi đều về phòng chơi game. Chị cũng không cách nào nói chuyện với em, những người biết chuyện đều chỉ biết nói mấy lời an ủi khách sáo nhạt nhẽo. Chị vừa nghĩ đến về sau còn phải quản em liền đặc biệt tuyệt vọng. Chị mỗi ngày học tập, nhưng là một chữ cũng không vào.”

Đoạn độc thoại nội tâm này thật sự đụng đến trái tim, tôi nghe chị nói liên hồi, trong lòng vừa khó chịu, lại nhẹn không được nghĩ đến tựa game chiến lược “nghẹn thấu tim”* đã chơi không ít lần.

(* [tâm kết ngành.]

Loại ghen “Rõ ràng chị ưu tú hơn nhưng cha mẹ lại quan tâm em trai tôi” này đã sớm nát đường cái* rồi. (*Nguyên văn } hình như để chỉ quá mức phổ biến} hay sao í.)

Công ty trò chơi hơi có chút truy cầu cũng sẽ cực kỳ thận trọng khi sử dụng nó, tối đa tạo nó thành một mảnh lối nhỏ, sẽ không dùng nó để thiết lập nhân vật chính, bởi vì người chơi vĩnh viễn theo đuổi kích thích mới, thiết định lối thời như thế này sẽ chỉ khiến bọn họ sinh lòng phiền chán.

Tôi chính là một trong số người sinh chán ghét. Hoặc là nói tôi chính là do chơi quá nhiều game rồi, cho nên đặc biệt để ý tới những cái mới. Nếu tôi ở trong một trò chơi nghe đến loại phân tích tâm lý tương tự, khả năng lớn nhất chính là không chút do dự ném đĩa game này vào lãnh cung, cho dù lồng tiếng game có cỡ nào êm tai, tạo hình nhân vật có cỡ nào đẹp.

Nhưng giờ phút nói chuyện không phải là nhân vật trong game, không phải NPC cố sức xây dựng tính cách khuyết thiết để dễ dàng cho người chơi công lực kia.

Giờ phút này người nói chuyện là chị của tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy bị thương rồi. Thật là kỳ quái. Tôi đã rất nhiều năm không cảm nhận qua bị thương thật sự thế này, nhất thời lại khiến tôi không chút phòng bị đối với sự xuất hiện của nó. Tôi cảm thấy hô hấp rối loạn, trái tim nặng trĩu, hốc mắt cay cay, tôi còn cảm thấy chân tay luống cuống. Tôi thầm nghĩ nói gì đó để khuấy động không khí, nhưng lại giật mình nhận ra không có lời nào để nói.

Trước kia bất cứ lúc nào không có lời gì để nói đều không khiến tôi đau lòng giống như giờ phút này.

Chị vì sao lại dám ở trước mặt tôi thẳng thắn coi lòng như vậy? Đúng rồi, chị uống bia, nhưng đây không phải lý do, hai thùng bia cần bản không đủ khiến chị say, chính chị cũng nói. Hơn nữa một người sau khi uống ánh mắt cũng không tỉnh táo như vậy. Nhưng lại không thể nói chính xác, tôi kỳ thật không nhớ rõ bộ dạng uống say của chị là như thế nào nữa, thời điểm tôi thấy được bộ dạng say xỉn của chị, hơn phân nửa đều là say đến bất tỉnh nhân sự. Không chừng chị say chính là như thế, ánh mắt tỉnh táo, ăn nói rõ ràng, nói chuyện hợp lý.

Tôi nhớ game của tôi. Game không cần suy nghĩ quá nhiều, dù là tùy tiện chọn một hạng mục, tóm lại có một kết cục đã được định trước. Nhưng sự thật không phải. Thực tế là một đồng lộn xộn, là một nồi xiên tre đan vào nhau, người muốn ăn rau, sau khi nhìn chuẩn vớt lên rồi lại là thịt heo.

Tôi nhớ Trịnh Triết. Trịnh Triết rất am hiểu cách xử lý chuyện này. Trên mặt anh viết bốn chữ “bày mưu tính kế”. Có anh ở đây tất cả lĩnh vực tôi không am hiểu đều là không gì làm không được. Không gì làm không được là tôi đoán. Nhưng cho tới giờ anh quả thật đều là như vậy. Cho nên anh chính là không gì làm không được.

Chị im lặng nhìn tôi, mà tôi không hề nói gì.

Vị trí của chúng tôi chọn rất tệ, chúng tôi không nên ngồi đối diện. Nếu như chúng tôi kề vai ngồi cùng một chỗ, lúc này bầu không khí cũng không đến nỗi căng co không một tiếng động như thế này.

Sau đó chị tôi bỗng nhiên nở nụ cười, rồi lại thở dài.

“Đừng nghĩ bảo bảo... như em cũng rất tốt.” Chị khẽ nói, “Em cũng không làm gì sai, lúc ấy chúng ta đều không tốt. Em chính là người như vậy, sẽ không an ủi, cũng sẽ không tìm kiếm an ủi.”

Chị đứng lên đi ra ngoài, lưng thẳng, bước chân ổn đến không tưởng.

Chị thật sự không uống say.

28. Chương 28

Tôi trước khi đi ngủ bỏ ra thời gian thật dài suy nghĩ về đoạn tình cảm này của chị tôi.

Chị rất ít khi nhắc đến chuyện tình cảm với tôi, tôi có hỏi qua một lần, tôi không nghe ra được cảm xúc trong câu trả lời của chị, nhưng hẳn là có lúc chị ấy nản lòng thoái chí. Tôi không rõ giữa bọn họ xảy ra vấn đề gì, chị tôi nhìn qua rất thương tâm, trong thương tâm ấy lại không ít phần nộ.

Chia tay cũng là chuyện không thể tránh khỏi, chẳng qua là không biết chị tôi sẽ phác tác lúc nào.

Ngày hôm sau tôi dậy rất sớm, nấu một nồi cháo trắng. Gạo là gạo thơm, nước là nước trong, cho dù không thêm cái gì, cháo sau khi nấu xong vẫn thơm vô cùng.

Nhà chị tôi ngoại trừ salad chính là bánh mì sữa, tôi tìm cả buổi cũng không tìm ra dưa muối, chỉ có mấy lọ Laoganma* đã ăn được một nửa, liền lấy một lọ ra ăn với cơm.

(* Laoganma: một thương hiệu gia vị nổi tiếng bên Trung Quốc, các sản phẩm chính có sa tế, tàu xì, dầu ớt.)

Mặt trời đã lên cao, chị tôi mới chậm rãi từ trong phòng ngủ đi ra, ánh mắt đờ đẫn mà đánh răng rửa mặt, sau đó đầu cũng không chải ngồi trước bàn húp cháo.

Nhìn qua thuận mắt hơn nhiều. Tôi thì càng quen bộ dạng chật vật của chị hơn.

“Bên này không có cảnh trí tự nhiên cùng danh thắng gì, chỉ đoán em cũng không thích đi.” Chị một bên húp cháo một bên an bài hành trình, “Chị có mấy địa chỉ anime shop*, đợi lát nữa dẫn em đi xem.”

(*)

Tôi nói: “Không phải mỗi lần chị không vui đều thích đi mua sắm à.”

“Chị chia tay với sếp còn không từ chức sao? Không tìm được công việc mới sẽ không có thu nhập, mỗi tháng còn phải trả các khoản vay, chờ chị tìm được việc rồi lại đi phá sản.” Chị nói xong, dùng thìa múc một muỗng laoganma lớn, giống như đang ăn một muỗng kem.

Tôi nói: “Chị muốn đi, nhưng mà không có tiền?”

“Đây là khăn định a.”

Tôi nói: “Trịnh Triết có tiền.”

Chị ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi im lặng móc bóp từ túi quần, mở ra, cho chị tôi nhìn hai hàng thẻ được xếp đặt chỉnh tề trong bóp.

Đến từ những ngân hàng khác nhau, đủ các loại màu sắc, trước khi nhận ngay cả tôi đều chưa thấy qua mấy loại thẻ này. Bản thân chỉ có một thẻ ngân hàng nông nghiệp, hơn nữa đã nhiều năm chưa dùng đến — từ khi ngân hàng trực tuyến xuất hiện, tôi cũng chưa một lần xài qua thẻ ngân hàng.

Chị tôi giật lấy bóp tiền, lần lượt rút ra mấy thẻ kia, lật qua lật lại mà nhìn, một bên nhìn một bên chắc chắn cảm thán: “Khá lắm, mấy cái thẻ này cộng lại ước chừng cũng có mấy trăm vạn rồi a... còn may không phải là thẻ đen*, bằng không thì phải dọa chết người.”

(* black card: thẻ cho giới siêu giàu.)

Tôi dở khóc dở cười: “Anh ấy là có thẻ đen, nhưng mà cho em làm gì? Bình thường em cũng không nhiều chỗ phải tiêu tiền, cần bản không cần.”

“Không phải có loại tượng sáp* quý báu vài chục vạn sao?” Chị nói, “Mua mua mua.”

(* mấy cái tượng anime ak.)

Tôi nói: “Tượng sáp có một hai cái là được rồi, em không có chấp niệm với việc gom đủ tượng sáp. Chị vẫn còn muốn không đi tiêu tiền?”

Chị tôi động tâm mà nắm chặt thẻ, còn có chút rụt rè: “Vậy nếu bạn trai* em có ý kiến thì làm sao giờ?”

(*Nguyên văn nam phiêu.)

Tôi ăn ngay nói thật: “Anh ấy không có ý kiến. Anh ấy hẳn là còn vui vẻ vì em xài tiền.”

Chị vỗ bàn đứng lên: “Đi!”

Chị không dẫn tôi đến trung tâm thương mại, mà là quẹo tới quẹo lui dẫn tôi tới một con phố dài yên tĩnh, lướt nhìn qua, trong tủ kính của cả một con đường treo đều là sườn xám. Tôi mơ hồ biết được một chút, nghe nói dù cho không phải tên tuổi nổi tiếng, sườn xám thủ công hơi có chút tinh xảo cũng đã có giá trị không nhỏ, một bộ hơn mười vạn cũng còn là rẻ.

Chị tôi tám phần đã tới không ít lần, dẫn tôi đến thẳng một cửa tiệm ở cuối dãy. Trong tiệm đã ngồi một người đàn ông trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, trọc đầu, áo vải bố giống như hòa thượng, dưới chân còn mang một đôi giày ngư dân*. Cách ăn mặc này thật sự là quá dữ.

(* ngư phu hải: kiểu giày rơm, đế giày hoặc gót giày dùng vỏ bện thành, thân giày dùng vải bố chế thành.)

“Lão Đào! Mấy bộ lần trước còn giữ không?” Chị tôi không giấu được hưng phấn, “Lấy sổ ra đây, tôi muốn mua đủ hai mươi bộ!~”

“Hai mươi bộ làm không tới.” Lão Đào nói, nhìn chị ấy, “Tối đa hai bộ, làm trước cho cô, mấy người khác còn phải xếp hàng.”

“Vậy cứ chọn trước để đó, chậm rãi làm.” Chị tôi cười đến vô cùng sáng lạn, kéo tôi một cái, “Em của tôi. Đợi lát nữa quẹt thẻ của cậu ấy.”

Đó là thẻ của Trịnh Triết.

Được rồi, cũng không khác gì của tôi. Tùy tiện đi.

Lão Đào nhìn tôi, gật đầu: “Tiểu tử cốt tướng (*cốt cách tướng mạo) xinh đẹp. Tuổi nếu lớn hơn một chút mới dễ nhìn.”

Chị tôi lườm ông ấy một cái: “Nói mò. Trẻ tuổi có cái đẹp của trẻ tuổi, thành thực có cái đẹp của thành thực, nào có kiểu nói càng dễ nhìn.”

Lão Đào cười cười, không đáp lại.

Mặt tiền của cửa hàng không lớn, không có chỗ nghỉ, chị tôi hưng phấn mà bắt đầu đầu mở ra album để chọn kiểu, tôi đứng một bên chơi game, trên màn hình bỗng nhiên nhảy ra một tin nhắn.

“Có ở đó không?” Tên người gửi tin là Lý Diệp.

Tôi nhớ ra rồi, là cái người nói với tôi có chuyện gì cứ tìm đến anh ta, việc nhỏ gì bao tất.

Tôi trả lời: “Có.”

“Xe của Tần Chiêu Húc đang chạy về phía hai người, khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến.”

“Tôi không biết Tần Chiêu Húc.”

Bên kia nhắn lại một dãy ba chấm, sau đó nói cho tôi biết: “Tần Chiêu Húc là bạn trai hiện tại của chị cậu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, chị tôi vẫn còn đang tranh luận gì đó với Lão Đào, nhưng thoát nhìn chỉ là chị đơn phương đưa ra ý kiến. Tôi cúi đầu xuống, nghĩ một chốc, chậm rãi đánh chữ: “Hiện tại là bạn trai cũ rồi. Anh ta rất cao to? Có dẫn người theo hay không?”

Lý Diệp: “Không cao bằng cậu không nặng bằng cậu không dẫn theo người không học qua võ, tám phần đánh không lại cậu.”

Vậy được, tôi yên tâm, trả về cho anh ta một câu “Cảm ơn”.

Tôi và chị đều có thiếu hụt về nhân cách ở một trình độ nhất định, nhưng khiếm khuyết nhân cách không nhất định là một chuyện xấu. Tôi chơi rất nhiều game, trong game có sách giáo khoa phong cách bệnh kiều cùng miệng chê nhưng thân thể lại thành thật, nếu muốn đạt được tình yêu của những nhân vật kia, bí quyết duy nhất chính là tiếp nhận cô ấy hoặc là khuyết điểm của anh ấy.

Nhiều khi, chính là những thiếu hụt về nhân cách này, lại giúp chúng ta chọn ra những người tiến vào nhân sinh của chúng ta.

Tôi nghĩ tôi chọn đúng rồi, nhưng chị tôi chọn sai.

Không sao.

Đó là một thế giới tốt đến cỡ nào, sai lầm dù nhỏ thì phạm cũng đã phạm, nghiêm trọng đến đâu cùng lắm chỉ là bắt đầu lại.

Chị ấy vĩnh viễn có cơ hội sửa.

29. Chương 29

Hai mươi phút sau Tần Chiêu Húc đã tới hiện trường.

Đây là lần thứ hai trong cuộc sống hiện thực nhìn thấy người mặc âu phục ba lớp.

Anh ta cao chừng mét tám mấy, tướng mạo xem như cũng ổn—— có thể tính là đẹp mắt, cho dù kém xa nhân vật trong trò chơi. Âu phục màu đen cùng khuôn mặt cho thấy anh ta là một người thành thực đáng

tin, tư thế bước đi của anh ta cũng mạnh mẽ rắn rỏi, nhìn qua ngược lại không giống như là hoa hoa công tử.

Có lẽ anh ta thật sự không phải. Ít nhất không phải chủ động trên chộc. Tôi nghiêng về phía anh ta là loại người phong độ cực tốt, sẽ không thẳng thắn dứt khoát từ chối tình cảm của phụ nữ.

Này càng đáng sợ.

Anh ta sải bước đến gần, tôi lui ra sau vài bước, ý định để cho anh ta cùng chị tôi đủ không gian để giải quyết vấn đề. Lão Đào không chú ý đến Tần Chiêu Húc, nhưng cá nhân tôi cho rằng có thể bỏ qua ông ấy, chỉ cần phối hợp với trang phục thần kỳ của ông ấy là có thể đẩy ông ra khỏi phạm vi của chị tôi và Tần Chiêu Húc.

Nhưng tôi không nghĩ đến câu đầu tiên anh ta nói với chị tôi lại là: “Cậu ta là ai?”

Tiếp đó anh ta lại hỏi một câu: “Vì sao từ chức?”

Chị tôi nhìn album, cũng không ngẩng đầu lên, vô cùng lãnh đạm: “Bởi vì tối hôm qua tôi gửi tin nhắn chia tay với anh. Làm việc ở công ty với bạn trai cũ không phải là phong cách của tôi.”

... Chị ấy vì cái gì không trả lời anh ta tôi là ai trước a? Đánh nhau cũng đừng tìm tôi đỡ đạn a!

Nhưng đã chậm. Tần Chiêu Húc đã quay đầu ánh mắt sáng quắc nhìn tôi chăm chăm, nhìn đến mức cả người tôi đều không thoải mái, da gà cứ nổi lên từng đám. Anh ta ngược lại vẫn rất bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nhìn tôi một chốc, cũng không nói ra lời ác độc, nhưng lại nhìn thấy được tức giận không nhẹ.

“Đừng nhìn, đó là em trai tôi.” Chị tôi nói, lơ đãng lật ra một trang mới, “Nghe nói tâm tình tôi không tốt theo tôi đi dạo phố.”

Tần Chiêu Húc chất vấn chị ấy: “Em trai kiểu gì, liên hệ gần đến như vậy!”

“Anh có phải bị ngốc không?” Chị tôi một chút cũng không khách khí, “Đương nhiên là em trai ruột!”

Tần Chiêu Húc biểu tình trống rỗng, bầu không khí thay đổi, lúng túng trong không khí đã có khuynh hướng kết dính.

“... Em không nói em còn có một em trai.” Giọng Tần Chiêu Húc chuyển mềm, trả lại tôi một dáng cười ôn hòa.

Chị tôi vẫn nhìn album: “Không cần thiết.”

Sau đó chị vẫy tay với tôi, tôi lòng tràn đầy không tình nguyện đi qua, nhận album từ tay chị. Chị làm lơ Tần Chiêu Húc vẫn đang nhìn chị chăm chăm, chọn một cái trong sổ kia, vẻ mặt ôn hòa nói với tôi: “Chọn mấy cái này. Nói cho lão Đào, thuận tiện quẹt thẻ a.”

Ánh mắt Tần Chiêu Húc chuyển đến trên người tôi.

Tôi nói tôi không thích chị tôi, đây là sự thật. Chị luôn là như vậy, lúc vừa mất hứng liền tạo phiền toái cho tôi, hoặc là sai tôi đi làm một số việc mà tôi không thích. Tại thời điểm chị thật sự mất hứng tôi sẽ đi làm, chị ấy biết, chị liền thích tôi nuông chiều chị ấy.

Có lầm hay không. Tôi là em trai chị ấy, không phải bạn trai chị, không có nghĩa vụ thỏa mãn trái tim thiếu nữ tràn lan của chị.

Trước khi cha mẹ sinh chị đáng lẽ phải sinh cho chị một người anh trai.

Thân là trung tâm trong tầm mắt của hai người khiến cả người tôi đều không được tự nhiên, điều này lại khiến cho nụ cười của chị ấy càng khoan khoái dễ chịu, vì vậy Tần Chiêu Húc nhìn tôi càng gắt gao.

Nếu tôi yếu ớt một chút là có thể té xỉu để trốn tránh hiện trường rồi. Đáng chết. Tôi vì cái gì còn phải ở lại chỗ này? Người yêu nào chia tay chỉ cần không đánh lên thì chẳng khác gì đang tán tỉnh, chỉ có điều loại tán tỉnh này tương đối nguy hiểm, nào không tốt liền thật sự chia tay—— tôi đã sớm biết này là một chân lý.

Hừ. Tầm thường. Chị của tôi nói đến yêu đương cũng là tầm thường như vậy.

Tôi nhìn chị tôi chăm chăm, lòng tự nhủ chị có bản lĩnh nào chia tay thì có bản lĩnh chia tay thật sự đi. Chị nhìn lại tôi, nụ cười càng thân thiết, trong mắt lộ ra một loại khí thế đập nổi chìm thuyền*. (* phá phủ trầm chu: quuyền đánh đến cùng.)

Chị không hiểu, Tần Chiêu Húc không ở đây có lẽ chị sẽ nói vậy với tôi. Chị luôn hiểu rõ tôi, thật giống như tôi chơi game chơi đến khiến mình choáng váng.

Không phải tôi không hiểu. Tôi đã quá hiểu. Chị tôi tuy rằng lấy công việc xem như trò chơi, cũng sẽ nghiêm túc chơi một trò chơi, nhưng trên thực tế chị ấy không chút để ý đối với trò chơi đó. Chị chỉ biết là một trò chơi xuất sắc cần phải có đoàn đội vài trăm người dốc sức chế tác trong gần cả năm trời, nhưng lại không biết những trò chơi được gọi là thần kia không thua gì một bộ tâm lý học.

Chỉ có số ít trò chơi có một kết cục thật sự. Người chơi đến cuối cùng lấy được là hy vọng, mộng tưởng, nhưng kết cục chân chính giấu bên trong manh mối nhỏ bé không đáng kể cùng nói không rõ ràng, có đôi khi người chơi sẽ cảm thấy không thích hợp, bọn họ sẽ bắt đầu lại, tra xét ngọn nguồn (* tầm căn cứu để), cẩn thận loại trừ, có đôi khi bọn họ sẽ tìm được trứng màu*, mà trứng màu cho thấy chính là giả dối, phản bội cùng thống khổ.

(*chỉ các chi tiết nhỏ thú vị trong điện ảnh nếu không cẩn thận tìm kiếm sẽ bị xem nhẹ, có thể là đoạn video ngắn xuất hiện sau khi nội dung vở kịch kết thúc hoặc sau film credit.)

Này mới là đúng. Chơi đến cuối cùng người sẽ phát hiện trò chơi bạn điều khiển cùng lựa chọn bạn làm ra chính là nhân sinh. Nếu như bạn quá so đo, quá chuyên chú, lấy được sẽ chỉ là bi kịch.

Bạn cho rằng cái này là manh mối rồi? Không không không, chế tác mới sẽ không thỏa mãn khi chỉ cho người chơi chút áp lực nhỏ bé này. Bọn họ sẽ thiết kế tỉ mỉ từng chi tiết nhỏ, bạn có thể lặp lại trò chơi nhiều lần, mỗi một lần đều tùy chọn khác nhau, từng tổ hợp bất đồng đều cho bạn thấy một bí mật nào đó, chờ đến khi bạn chơi đến hơn trăm lượt, mới có thể chấp vá ra chân tướng.

Lặp lại nhiều lần lại khiến bạn hiểu từng chi tiết đến từng cốt lõi, bạn rốt cuộc có thể đồng cảm* đối với vận mệnh của từng nhân vật trong trò chơi, cố gắng, yêu và hy vọng của nhân vật sẽ là cố gắng, yêu và hy vọng của bạn. Trò chơi này ở trong lòng bạn không hề đại biểu cho giả dối, phản bội cùng thống khổ. Nó thậm chí không thể tính là một bi kịch.

(* cảm đồng thân thụ: Cảm nhận rõ như đích thân mình đã trải qua.)

Nó là cuộc sống,. Nó là tuyệt vọng. Nó là điểm cuối của nhân sinh. Nó là n phương của tuyệt vọng.

Không phải tôi không hiểu. Tôi đã hiểu quá rõ. Yêu của người yêu thường ăn mòn theo thời gian cùng chung đụng, yêu của bạn bè sẽ thua bởi thời gian cùng gia đình của riêng mỗi người, yêu của người thân là thứ có hy vọng nhất, dài lâu không đổi rồi lại càng lúc càng sâu sắc, nhưng cái chết rồi cũng khiến bọn họ chia lìa—— yêu càng sâu ngược lại sẽ khiến bạn bị đả kích càng nhiều.

Người người đều biết cách quên đi, tôi dường như bị khiếm khuyết loại năng lực này. Hơn nhiều năm rồi, tôi thủy chung sợ hãi ở trên đường nhìn phải một bóng lưng quen thuộc, nghe được âm thanh quen thuộc. Dù chỉ là một chút tương tự, cánh cổng ký ức sẽ không bị khổng chế mở ra, tựa như biển khiến tôi trầm mê cùng hít thở không thông.

Có lẽ trong bản tính của tôi có chứa đựng điên cuồng. Trong ngày ngày đêm đêm giày vò bản thân của chị tôi kia, tôi ngồi bên giường chị, tùy ý tưởng tượng bản thân theo cha mẹ rời đi.

Tôi cho rằng đó là một bí mật.

Nhưng hiện tại tôi đột nhiên nhận ra, trước khi Trịnh Triết xuất hiện, chị tôi giấu đi cảm xúc của chị, giấu bạn trai của chị ấy, hao tâm tổn trí tạo thành biểu hiện giả dối rằng chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau, đơn giản bỏ mặc không quan tâm đến những khủng hoảng trong tình yêu... có lẽ cũng giống như tôi nhìn thấy tận mắt rồi lại giữ im lặng đối với tâm tư của chị ấy, chị cũng trầm mặc bao dung tôi.

Chúng tôi nhìn nhau, trong lúc này nụ cười của chị đối với tôi quả thật rực rỡ như một bông hoa, Tần Chiêu Húc nhìn tôi nhìn đến càng gắt gao, đã nhanh thiêu tôi thành mây khói.

Lòng tự trọng không cho phép cúi đầu. Hừ. Tôi lo lắng cái quỷ. Rốt cuộc là ai chơi ai.

Tôi nhận album, không nói một lời đến bên cạnh lão Đào đang xem trò vui.

Tôi quả nhiên không thích chị của tôi.

30. Chương 30

Lão Đào có lẽ là người bình thản ung dung nhất trong số bốn người ở đây, mắt thấy tôi đi qua, ông cười híp mắt ra hiệu tôi theo ông đi vào phòng trong..

Tôi cầu còn không được mà theo sát ông rời khỏi hiện trường, quẹt thẻ trả tiền xong, lão Đào đeo kính cận thận nhìn mấy bản vẽ một chốc, bỗng nhiên nói với tôi: “Trong đây có mấy bộ chị cậu chọn cho cậu a.”

Điều đó không có khả năng!! Chị của tôi không hề có khuynh hướng muốn tôi mặc đồ nữ a!!! Hơn nữa sườn xám không xứng với tôi!!!!

“—— Cậu muốn mặc gì? Đường trang (*) hay là kiểu Tôn Trung Sơn (*)?” lão Đào bồi thêm một câu.

... Nói chuyện chớ nên thử mạnh được không nào.

“Ông xem đó mà làm thôi.” Tôi nói.

Sau đó tôi cùng lão Đào mắt to trừng mắt nhỏ cả buổi, ông dùng ánh mắt ý bảo tôi rút ra khỏi tầm mắt của ông, tôi giả bộ như nhìn không hiểu, không chịu dời bước.

Nói đùa gì vậy, đi ra ngoài làm bóng đèn nghìn vôn sao? Tôi còn chưa có kiểu rảnh rồi chiếu sáng người khác thế này. Lại nói bọn họ nếu như nói đến kích động, ôm ôm áp áp xô xô đẩy đẩy, tôi là ngăn cản hay là không ngăn cản? Nếu bọn họ xô xô đẩy đẩy ôm ôm áp áp xong liền hôn, tôi là nhìn hay là không nhìn?

Chỉ mới tưởng tượng sẽ có bao nhiêu lúng túng khi đứng nhìn tại thời điểm đó, cả người tôi đều cảm thấy không xong, nếu như thật sự xảy ra——

Không. Tuyệt đối sẽ không phát sinh loại chuyện này. Tôi không cho phép.

Đầu óc vừa chuyển, tôi hỏi lão Đào: “Chỗ này của ông có cửa sau không?”

Lão Đào nói: “Đi vào trong vài bước nữa, bên cạnh toa lét có một cửa nhỏ thông tới một con đường khác... này này này, cậu định ném chị cậu ở chỗ này?”

Tôi cũng không quay đầu lại: “Chị ấy biết chỗ ông có cửa sau không?”

“Cô ấy đến biết bao nhiêu lần rồi, đương nhiên biết rõ.”

“Vậy khẳng định chị ấy biết rõ tôi sẽ từ cửa sau đi trước.”

Tôi đẩy cửa gỗ ra, đập vào mắt là một hẻm nhỏ tương đối âm u. Trong hẻm trống không, xi măng xám trắng chỗ còn chỗ mất, mấy tòa cao tầng chung quanh đổ bóng xuống đây, che hẻm nhỏ trong bầu không khí râm mát. Nếu như không phải một con mèo béo đang nằm ngủ trên bức tường gạch thấp đằng kia, tôi gần như cho rằng mình đã bước vào một cảnh trong phim kinh dị.

Tôi vô thức thả nhẹ động tác đóng cửa gỗ, e sợ quấy rầy phần yên tĩnh này.

Kỳ quái là, trong không gian yên tĩnh này, tôi ngược lại cảm thấy trấn định.

Hoặc là không bằng nói đã bắt được một loại dự cảm quái dị nào đó.

Lại tới nữa, loại dự cảm này. Nó chỉ xuất hiện sau khi tôi gặp Trịnh Triết, hơn nữa chỉ có hiệu lực đối với Trịnh Triết, thật giống như tính mạng của tôi bởi vì nhân vật chính không tầm thường như vậy mở ra một loại công năng không tầm thường. Loại tâm linh cảm ứng quái dị này quả thật như một lời tiên đoán.

Có đôi khi tôi sẽ hoài nghi không chừng trên thế giới này thật sự có “kiếp trước kiếp này”, mà tôi cùng Trịnh Triết chẳng qua là đời này nói lại tiền duyên. Bằng không thì căn bản nói không ra, hết thấy đều là

trùng hợp, cho dù là thời điểm anh xuất hiện hay là ăn ý quái dị giữa chúng tôi, thậm chí “yêu” cũng không thể dùng ăn ý vốn có đủ để làm lý do thuyết phục, chỉ có thời gian, hoặc là nói cho dù có yêu, cũng phải cộng thêm thời gian, mới có thể khiến hai người luyện đến cảnh giới như thế: Khoảng cách không nhiều hơn một phân, lại càng không thiếu một ly.

Tiếng còi xe bên trái đánh thức tôi, tôi không nghĩ nữa, trực tiếp quẹo trái ra khỏi hẻm nhỏ.

Một chiếc xe MPV* màu đen đậu ở đầu đường, tôi đi qua mở cửa xe chỗ tài xế, Trịnh Triết ngồi trên ghế lái mỉm cười nhìn tôi: “Đồ ăn tàu?”

(* thương vụ xa: dòng xe đa dụng, có thể chuyển đổi giữa chỗ người và chỗ hàng hóa bằng cách gập hàng ghế sau lên xuống.)

“Ừm.” Tôi nói, lúc ngồi vào trong xe lại có chút hưng phấn giống như được về nhà.

Tôi tránh đi ánh mắt của Trịnh Triết, cúi đầu mượn động tác cài dây an toàn che giấu phần nháy nhót mang tới lúng túng này đi, lúc ngẩng đầu lại phát hiện Trịnh Triết căn bản không nhìn tôi. Chiếc xe vững vàng chạy đi, chúng tôi nhập vào dòng xe cộ, lúc chạy lúc ngừng, không gì khác với những chiếc xe xung quanh.

Tôi dần trầm tĩnh lại, thuận miệng hỏi Trịnh Triết: “Mấy ngày hôm trước anh đi đâu vậy?”

“Trong nhà xảy ra chút vấn đề.” Anh hơi hột nói, “Cha mẹ tôi cùng họ hàng đều đã nói xong rồi, chủ yếu là em trai tôi, tôi phải đi một chuyến mới có thể giải quyết.”

Tôi có chút muốn cười: “Em trai anh? Là cái người cùng với anh khi chúng ta gặp mặt lần đầu kia?”

(*Hình như là cái người mà a Triết đuổi theo chương đầu ak.)

“Đúng vậy.” Trịnh Triết thở dài, “Thời kỳ phản nghịch của tiểu hài tử đã đến, một chút cũng không dễ cho tôi bớt lo.”

Tôi đang muốn nói cứ mặc kệ cho gia trưởng quản, nhưng nhớ tới chị tôi đã từng nói Trịnh Triết xích mích cùng người nhà, lại cảm thấy không quá phù hợp.

Tuy rằng lúc anh nhắc tới người nhà hoàn toàn không có cảm xúc gì.

“Cha mẹ tôi không quản được a.” Trịnh Triết nói, anh quay đầu nhìn tôi một cái, lộ ra nụ cười lạnh lẽo, “Tình huống của nhà tôi khác xa nhà cậu, quan hệ trưởng bối cùng văn bối không thân mật, thủ đoạn giáo dục của bọn họ càng có khuynh hướng giáo dục của thời xưa, hơn nữa tứ chi tiếp xúc cũng rất ít. Bọn họ là dùng ôm cùng hôn xem là khen thưởng, quy định vô cùng rõ ràng.”

Tôi nghĩ thầm thật sự không phải bình thường... có bệnh.

Trách không được bản thân Trịnh Triết cũng có bệnh, hơn nữa thân thiết lên liền dính người muốn chết, đồ cũng dễ không được.

Tôi nói: “Em trai anh... có khỏe không?”

“Mê game không kiềm chế* được.” Trịnh Triết chắc một tiếng, “Chơi game cũng được đi, cũng không phải nuôi không nổi, mấu chốt là nó còn không ăn được, nạp tiền** cũng vô dụng.”

(*Nguyên văn tự bạch: tự thoát khỏi.)

(** khắc kim: thấy nói là một kiểu nạp tiền game.)

Tôi nhất thời không biết nên trả lời thế nào, ngay cả Trịnh Triết cũng có phê bình kín đáo, chắc hẳn nhóc kia nạp không ít a.

“Cậu ấy hiện tại đang học đại học hay là chờ sắp xếp việc làm?” Tôi vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đại học năm ba, cũng không học, trong nhà an bài hết cho nó rồi, tốt nghiệp liền vào hệ thống.” Trịnh Triết có một chút hả hê không dễ nhìn ra, “Tôi vừa đi, gánh nặng liền đổ hết xuống người nó.”

Tôi nói: “Ừm.”

Trịnh Triết dừng một chút, bỗng nhiên lại nói với tôi: “Tiệm cơm phải đi ngang qua chỗ trọ của nó, dẫn nó đi ăn một bữa cơm?”

Tôi đáp: “... Ừ.”

31. Chương 31

Trịnh Triết chạy xe đến một giao lộ thì dừng lại, em trai của anh đã chờ ở đó, trên người là trang phục trẻ trung thoải mái*, cúi đầu hai tay loay hoay với điện thoại. Tôi nhớ rất rõ, dọc đường đi Trịnh Triết không hề gọi một cuộc điện thoại nào, anh là trước khi hỏi tôi liên báo cho em trai của anh rồi?

(*Nguyên văn nhật hàn phạm: kiểu trang phục thoải mái dễ chịu, sáng sủa, cá tính.)

Được lắm, thật đúng là phong cách của anh.

Nhưng bị vào trông mấy lần, tôi dần dần cũng thành thói quen.

“Nó gọi là Trịnh Sưởng.” Trịnh Triết nói, “Đời đời thoải mái vui vẻ.”

(* Sưởng: khoan khoái thoải mái, cùng nghĩa với từ sướng.)

Tôi nghĩ thâm cái tên này là sau khi anh come out thì đặt à... Trịnh Sưởng, bình thường*?

(*Phiên âm của Trịnh Sưởng zhèng chǎng gần giống như phiên âm của bình thường zhèngcháng.)

“Nó chưa ra đời đã được đặt cái tên này.” Trịnh Triết khụ một tiếng, “Không phải giống như cái cậu đang nghĩ.”

Trong lúc nói chuyện Trịnh Sưởng đã ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt dừng trên người tôi thật lâu, nhìn biểu tình cũng không biết trong lòng cậu ta đang nghĩ gì. Trịnh Triết ngoài miệng ghét bỏ em trai của anh đến không xong, lúc này lại nở nụ cười, ra hiệu Trịnh Sưởng mau lên xe.

Trịnh Sưởng cất di động vào, chậm rãi đi tới, đặt mông ngồi xuống chỗ phía sau.

Tôi không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực nhìn tôi chằm chằm của cậu ta.

Trịnh Triết giống như cái gì cũng không nhận ra, nhẹ nhàng bẻ lái rời khỏi giao lộ. Tôi nhìn lướt qua gương chiếu hậu, Trịnh Sưởng hai tay khoanh trước ngực, cả người vùi vào trong ghế, trần ngập hoài nghi cùng cảnh giác quan sát tôi, trong ánh mắt ngược lại không có ác ý gì— đương nhiên, cũng chẳng được mấy phần thân thiện.

Tôi vốn cảm thấy tôi không cần phải quan tâm cái nhìn của tiểu thí hài* này, nhưng trên thực tế tôi không thể không để tâm cái nhìn của cậu ta. Chỉ bằng vào sự coi trọng của Trịnh Triết đối với cậu ta, tôi không thể không để ý cậu ta.

(*Nguyên văn tiểu thí hài: dùng để tỏ vẻ coi thường, chỉ người ngây thơ, chưa chín chắn, chưa hiểu chuyện.)

Ở cùng với thiếu niên thời kỳ trung nhị* là một khảo nghiệm khó khăn.

(*Cái tôi quá lớn, coi mình là trung tâm, đc xem là bệnh tuổi dậy thì.)

Tôi còn chưa trung nhị, tôi tại cái tuổi đáng ra phải trung nhị, cái chết của cha mẹ cùng chuyện của chị tôi liên giầy vò tôi đến tinh thần và thể chất suy kiệt*, ngày đêm làm liên tục không ngừng nghỉ, không rảnh để nghĩ đến cái gì khác. Tôi chạm không đến phương thức tư duy của Trịnh Triết, nhưng bình thường tôi cũng không sờ đến suy nghĩ của người khác... nghĩ như vậy, khó khăn khi cùng anh ở chung dường như liền biến thấp?

(*Nguyên văn tâm lực giao tụy: tinh thần cùng thể lực cực độ mệt nhọc.)

Được rồi, cứ chờ xem.

Trịnh Triết đưa chúng tôi đến một nơi giống như là một biệt thự hoa viên, cành lá cao lớn bao phủ biệt thự, chính là mùa tốt nghiệp*, mùi thơm của hoa chi tử (*) như ẩn như hiện, khiến lòng người nhẹ nhàng khoan khoái.

(*Nguyên văn tốt nghiệp quý, ý là hoa này nở đúng mùa tốt nghiệp đó hả.)

Nhưng nơi này không giống như là trồng hoa chi tử. Nếu như thường thức của tôi không sai, hoa chi tử là cây bụi, mà chung quanh biệt thự không có cây nhỏ, liếc mắt nhìn qua tất cả đều là cây gỗ cao to cùng bãi cỏ xanh mướt, nơi vòi phun nước khúc xạ ra một tầng cầu vồng nhàn nhạt.

Mùi thơm của hoa chi tử hình như là truyền tới từ nơi khác.

Trịnh Triết đi phía trước, mùi thơm của chi tử không phải truyền tới từ người anh. Tôi quay đầu lại nhìn, Trịnh Sưởng cả lơ cả phất cái đầu chơi game, cũng không ngẩng đầu đi theo chúng tôi, chân vẩy mà không vấp cái nào.

Túi của cái quần jean rộng thùng thình mà cậu đang mặc hơi mở, bên mép lộ ra một đám cánh hoa màu trắng, mùi thơm chính là truyền ra từ quần của cậu.

Tôi đột nhiên cảm thấy thảng thốt không nhỏ hơn tôi là mấy cũng có chút đáng yêu.

Sẽ vụng trộm hái một đóa chi tử để trong túi quần, loại người này nghĩ thế nào cũng sẽ không quá khó để ở chung.

Trong lúc suy tư, đám người chúng tôi đã vào phòng, Trịnh Triết ngồi bên cạnh tôi, Trịnh Sưởng ngồi đối diện. Lúc này cậu ta không thể lại tiếp tục cúi đầu chơi game không quan tâm đến tôi nữa rồi, không cam không nguyện, lẽ mà lẽ mề để di động qua một bên, ngẩng đầu liếc tôi một cái: “Anh.”

Tôi không chút nghĩ ngợi cho cậu một khuôn mặt tươi cười.

Trịnh Sưởng ngược lại là bị tôi dọa, ngơ ngác nhìn tôi trong chốc lát, mặt đỏ lên, cúi gầm mặt, hiện ra dáng vẻ đứng ngồi không yên.

Lúc này có thể nhìn ra giáo dưỡng tốt đẹp trên người cậu ta rồi, cho dù dưới tình huống bất an, cậu ta vẫn ngồi ở tư thế đoan chính, thẳng lưng, nhưng lại không có loại lạnh lẽo cùng cứng nhắc giờ giờ phút phút không thể thả lỏng của người quân nhân đã trải qua huấn luyện, cả người vô cùng thả lỏng, cũng không khiến người khác chú ý.

Trịnh Triết mở miệng, hỏi Trịnh Sưởng: “Em gần đây đang chơi game gì?”

“... Không có gì, chỉ là một game đối chiến bình thường thôi.” Trịnh Sưởng tùy tiện trả lời.

“Chơi game thì không sao.” Trịnh Triết ôn hòa nhã nhặn, “Nhưng em mỗi ngày quảng tiền vào game, dù quảng cũng chỉ có thua. Thệt gà* không cần thiết phải chơi game.”

(*Nguyên văn chỉ người mới, tay mơ.)

“Vâng, đúng, em cũng chơi không ra sao” Trịnh Sưởng ngoan ngoãn đáp lại, nhưng cho dù vậy tôi cũng có thể nhìn ra, cậu ta hoàn toàn đem lời Trịnh Triết để trong lòng.

Tôi bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

Câu nói tiếp theo của Trịnh Triết đã minh chứng cho dự cảm này, anh quay đầu sang nói với tôi: “Đánh với em tôi mấy ván.”

Tôi không chút nghĩ ngợi chuyển từ chối: “Tôi không am hiểu đối chiến, bình thường tôi chỉ chơi offline——” Trịnh Triết cười như không cười, cũng không đáp lại, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của anh không biết thế nào lại sửa lời: “—— Nhưng vẫn có thể chơi a, đánh hai ván đi.”

Trịnh Sưởng không nói lời nào nhìn tôi cùng Trịnh Triết một cái, trên mặt hiện lên một loại vui vẻ kỳ dị.

Tôi yên lặng tải game Trịnh Sưởng đang chơi, còn chưa kịp lập nick mới, Trịnh Sưởng đã cho tôi một ID cũ của cậu ta. Sau khi đăng nhập tôi cũng không vội vã đánh với cậu, trước hết đánh hai trận với đối thủ lặp

trình sẵn trong hệ thống, tìm hiểu về kỹ năng cùng thời gian hồi chiêu*, thuận tiện mở ra kho vũ khí của nhân vật.

(*Nguyên văn CDR (thời gian Cooldown): số lần giới hạn mà người chơi có thể sử dụng kỹ năng, ví dụ sau khi sử dụng kỹ năng A (thời gian nghỉ của kỹ năng A là 30 giây), tức thì trong suốt 30s sau khi sử dụng kỹ năng A, không cách nào sử dụng kỹ năng A đc nữa.)

Kho vũ khí hàng bày la liệt, tất cả vừa nhìn liền biết đều là dùng tiền để mua. Võ trang từ đầu tới chân dù thế nào thì thành tích cũng sẽ không quá kém đi, tôi mang theo suy nghĩ như thế kiểm tra thành tích đối chiến của ID này... thiếu chút nữa bị dọa khóc.

Cậu là như thế nào cầm một món đồ tốt thế này mà còn bị ăn thành cái dạng đây? Ai đời đánh địa chủ trên tay cầm ba quả boom mà còn có thể thua? Cậu ta là đang đánh loạn hay vẫn là đánh loạn?

Tôi ôm theo lòng ngưỡng mộ vô hình đánh hai ván đối chiến với Trịnh Sưởng, sau đó tôi phát hiện cậu ta thật sự là đang đánh loạn.

Di chuyển của nhân vật thì không cần nói, hẳn không phải đứng tại chỗ không dời thì chính là dần dần ngậy ngốc đi vòng vèo; kỹ năng càng là rối tinh rối mù, thả kỹ năng căn bản không tính mức thương tổn cùng thời gian hồi chiêu. Tôi tranh thủ giữa trận liếc nhìn Trịnh Sưởng một cái, cậu nhỏ ngồi đến tay không run, vẻ mặt chăm chú, nhìn qua ngược lại giống như một đồ vật ——

Nhưng cậu là đồ ăn thật a. Không phải đồ ăn chân tay luống cuống, là đồ ăn dốt đặt cán mai.

Bình thường cậu nhưng thật ra có thể dựa vào một thân trang bị đối đầu chính diện với người khác, nhưng đáng tiếc lần này đối chiến với cậu lại chính là tôi.

...

Lúc ăn cơm Trịnh Sưởng bần thần cả người.

Tôi có chút không đành lòng, một trò chơi mà thôi, đến mức đó sao? Tôi chơi game không qua màn, chưa bao giờ sẽ uể oải, chỉ có hào hứng tăng vọt mà chuẩn bị chiến suốt đêm.

Hơn nữa Trịnh Sưởng bị ăn thành cái dạng đó... tôi cũng hiểu được cậu vẫn là đừng chơi game nữa thì tốt hơn.

32. Chương 32

Lúc ăn cơm bầu không khí rất hài hòa cũng rất quỷ dị, ba người ở đây, Trịnh Triết ngồi bên cạnh tôi mặt mang ý cười, không biết đang nghĩ gì, Trịnh Sưởng ngồi đối diện tôi sắc mặt hoảng hốt, vẻ mặt ảm đạm, chỉ có mình tôi đang chăm chú ăn cơm.

Đồ ăn đều rất ngon, khẩu vị của tôi tương đối nhạt, đồ ăn trên bàn lấy tươi sống làm chủ, tôi thích nhất là món canh vịt tiềm*. Tôi ăn nhiều hai bát, chỉ nghe thấy Trịnh Triết nhẹ giọng hỏi tôi: “Thích cái này? Tôi cho người đúng giờ giao đến nhà?” Ngày một chốc, lại từ tốn thêm một câu, “Tôi làm cậu cũng không thích đến như vậy.”

(* search thấy cái hình giống chó k bít món j, hihihi)

Tôi nhìn anh một cái, không đáp lại.

Loại lời này không phải phong cách của Trịnh Triết.

Với lại Trịnh Triết chưa hầm canh cho tôi bao giờ. Anh ngay cả cơm cũng chưa từng nấu qua, căn bản không xuống bếp, đều là tôi dẫn ra ngoài ăn, hoặc là mua về.

Trịnh Sưởng không có hứng thú với đồ ăn trên bàn, nhưng vừa nghe Trịnh Triết nói, mắt trần có thể thấy được cậu run một cái, quăng tôi ánh mắt nửa hoảng sợ nửa kính nể.

Tôi dường như đã có chút rõ ràng, đây là đang diễn trước mặt Trịnh Sưởng. Nhưng diễn cái gì? Diễn anh nấu cơm?

Sau đó lại không nói gì, Trịnh Triết mỉm cười tỏ vẻ bên ngoài có người quen, anh muốn ra ngoài chào hỏi, sau đó thản nhiên đứng dậy, để lại tôi cùng Trịnh Sưởng ở lại trong phòng.

Ánh mắt Trịnh Sưởng chớp động chớp động, nhìn qua không giống như là đặc biệt ổn trọng. Quả nhiên, Trịnh Triết chân trước vừa bước ra ngoài, cậu liền vui vẻ vòng qua bàn ngồi xuống bên cạnh tôi, thấp giọng hỏi tôi: “Anh thật sự ăn cơm anh hai làm?”

Tôi không biết nên nói gì, mơ hồ không rõ mà lên tiếng: “Ừm.”

Trịnh Sưởng chắc lưỡi lắc đầu: “Thật sự là em trai ruột so ra kém em trai tình, em cũng chưa từng ăn cơm của anh hai nấu.”

Em trai tình...? Từ này là chiếu theo anh trai tình*?

(* Tình ca ca: một loại xưng hô vs người bạn có quan hệ rất tốt, mà cũng để chỉ quan hệ yêu đương lun í.)

Thật xin lỗi, em trai tình cũng chưa từng ăn cơm của anh hai cậu.

Tôi không đáp lại, Trịnh Sưởng cũng không để ý, rất tự nhiên mà tiếp tục nói chuyện với tôi: “Trước kia em vẫn cho rằng anh hai em chính là nhân vật trong vạn bụi hoa, mảnh lá không dính vào người, kết quả anh ấy thật sự ở trong vạn bụi hoa, quay đầu liền treo cổ trên ngọn cây nhà anh rồi, thật sự là nghiệt duyên mà.”

Tôi không nghe hiểu ý của Trịnh Sưởng: “Nghiệt duyên?”

“Đúng vậy, nghiệt duyên của anh. Đối với anh em mà nói là lên bờ hồi tâm rồi, đối với anh mà nói còn không phải là nghiệt duyên sao.” Trịnh Sưởng rung đùi đắc ý, “Em vừa nhìn liền biết anh chính là loại người vô cùng tốt tính, đặc biệt đáng hoàng, nhất định là anh hai em dùng thủ đoạn nào đó mới tóm anh vào tay. Người như anh hai em đây nhưng rất xấu xa, để em nói với anh, những người đắc tội anh em, ảnh một người cũng không nường tay.”

Tôi nói: “Em cũng bị chính?”

“Này cũng không phải, anh em nắm được thóp của em, em không nghe lời mà nói, không tìm phiền toái, mới có tiền tiêu vặt a.” Trịnh Sưởng phiền muộn nói, “Tiền tiêu vặt anh em cho mới là nhất, cha mẹ chỉ cho một chút, ăn cơm cũng không đủ.”

Tôi không muốn biết cậu ấy có bao nhiêu tiền tiêu vặt. Tôi cảm thấy gia hỏa này quá mức tự nhiên rồi.

Cậu chỉ phiền muộn trong chốc lát, lấy lại tinh thần, lại ghé sát vào tôi hỏi: “Người anh em, anh chơi game rất lợi hại a, game thủ chuyên nghiệp?”

“Nghịch dư thôi.” Tôi phủ nhận.

Tuy rằng không ít công ty game sẽ liên hệ tôi cho closed beta* của game mới, hy vọng thời điểm xác định và đánh giá tôi có thể nói tốt mấy câu cho bọn họ, hơn nữa thanh toán một số tiền nhất định để làm thù lao, nhưng đây chỉ là đãi ngộ của những người có thâm niên, không thể xem như game thủ chuyên nghiệp.

(* Close beta là phiên bản thử nghiệm cho 1 nhóm nhỏ người sử dụng, thử nghiệm chưa chính thức.)

Cũng có studio liên hệ với tôi, hy vọng tôi có thể gia nhập, dù sao thương hiệu ID của tôi vẫn dùng rất tốt a, hơn nữa rất nhiều game Offline có yêu cầu rất cao với thao tác, đòi hỏi cao hơn nhiều so với loại hình game online nhiều người, một vài studio thậm chí tỏ vẻ có thể lập ra một tổ đội cho tôi làm chủ... Tôi cảm thấy được đây là cho ăn bánh, triệt để từ chối.

Trò chơi với tôi mà nói chỉ là một trò chơi. Nó không thể trở thành một thứ dựa vào để sinh tồn. Ít nhất với tôi mà nói là không được.

Tôi có nhu cầu rất thấp với vật chất, cũng không cần mua phòng ở, chị tôi vẫn thường xuyên phụ cấp cuộc sống của tôi—— không nhận sẽ khiến chị ấy khổ sở, hơn nữa có nhận hay không kỳ thật không có ảnh hưởng lớn lắm đối với tôi—— không cần phải biến game thành công việc.

Trịnh Sưởng nói: “Anh không giống như tưởng tượng của em.”

Này không kỳ quái.

Tôi không nói gì.

Trịnh Sưởng thoát nhìn nghiêm túc một chút, cậu còn rất trẻ, nhưng lúc vẻ mặt trầm ổn rồi lại không giống học sinh chút nào: “Người anh hai sẽ thích hẳn là loại người hào quang bắn ra bốn phía, có mị lực vô cùng cường thịnh, giống như... Captain America, hoặc là siêu nhân vậy. Em nghĩ không ra anh hai sẽ thích một người phàm.”

Lời này tôi không có cách nào đáp lại. Tự bản thân cũng không hiểu Trịnh Triết vì cái gì lại thích tôi.

Một số người sẽ cảm thấy thích là một chuyện không có lý do, này rất đúng, nhưng thích không lý do chẳng qua là động tâm trong chốc lát, mà thích lâu dài nhất định sẽ có một lý do. Tôi còn chưa tìm được lý do này, tôi có dự cảm, có lẽ tôi cả đời cũng tìm không ra lý do kia.

Trịnh Triết am hiểu giữ kín bí mật, từng biểu lộ của anh đều nói rõ cái này. Anh dễ dàng nắm người khác trong tay, loại tư thái nâng nhẹ như nặng, nâng nặng như nhẹ* này, tựa như người nhạc sĩ chỉ huy một khúc ca vĩ đại.

(*Nguyên văn , cử khinh nhược trọng, cử trọng nhược khinh: nâng vật nhẹ như nâng vật nặng-ví von năng lực mạnh, có thể thoải mái đảm nhiệm công tác nặng nề hoặc xử lý vấn đề khó khăn, nâng vật nặng như nâng vật nhẹ- cẩn thận tỉ mỉ.)

Những lời này cũng không có cách nào nói với người ngoài, tôi cũng không có thói quen nói chuyện với người khác. Cho dù thế nào, tôi xác định tôi thích Trịnh Triết, tôi yêu anh, tựa như anh cũng yêu tôi.

Trịnh Sưởng nhìn tôi, nói tiếp: “Em không ghét anh, tuy rằng lúc anh chơi game với em tuyệt không nường tay. Em cảm thấy anh rất làm cho người khác yêu thích, tuy rằng em cũng không quá thích anh. Dù sao anh cũng không cần em hoặc là cha mẹ em thích. Anh chỉ cần anh em thích là đủ rồi.”

Tôi không biết lúc nào cậu ta mới nói xong. Tôi muốn tiếp tục dùng bữa rồi.

33. Chương 33

Tôi cảm thấy thái độ của cậu ta có hơi trẻ con, nhưng ngẫm lại, thái độ của cậu chưa hẳn tạo thành ảnh hưởng đối với Trịnh Triết, có thể bản thân cậu đã biết rõ, cho nên mới ngạo mạn như vậy. Có thể là biểu hiện không kiên nhẫn của tôi quá mức rõ ràng, Trịnh Sưởng cười cười, dãn tới vỗ vỗ vai tôi.

Đây có lẽ là phương thức thể hiện thân mật của cậu, nhưng tôi không quen tứ chi tiếp xúc thân mật như vậy. Tôi không quen bắt luận tứ chi tiếp xúc nào đến từ người xa lạ, bọn họ chủ động đụng vào sẽ khiến tôi vô cùng khẩn trương.

Nếu như Trịnh Sưởng muốn tỏ vẻ thân thiết, tôi chỉ có thể nói, động tác này sẽ đưa đến hiệu quả trái ngược.

Lông tơ cả người tôi sẽ nổi lên a.

Có lẽ cậu ta cũng nhận ra, giang hai tay ra với tôi: “Thả lỏng một chút, anh hai —— em gọi như vậy được không? Thả lỏng, anh cứng ngắc giống như hòn đá vậy.”

Cậu chậm rãi đứng dậy, trở về vị trí của mình, không nói gì nữa, cúi đầu hai tay nắm điện thoại lại bắt đầu chơi game.

Một lát sau Trịnh Triết quay lại, cười dịu dàng mà bảo chúng tôi đi theo.

Tôi không khỏi có chút hoài nghi Trịnh Triết biết rõ trong phòng xảy ra cái gì, hoặc là Trịnh Sưởng tựa như anh trai cậu ấy, hiểu được thời gian cùng chừng mực để nắm bắt một cuộc đàm thoại.

Cho dù thế nào, tôi rất may mắn không cần tiếp tục một mình cùng một chỗ với Trịnh Sưởng. Tôi không ghét cậu ta, cậu và Trịnh Triết có một loại tương đồng khó có thể diễn tả bằng lời, cho nên tôi rất thích cậu; nhưng mà cậu ta khiến tôi cảm thấy không được tự nhiên, tất cả những điểm khác nhau giữa cậu và Trịnh Triết, cũng khiến cho tôi cảm thấy rất không được tự nhiên.

Điều khác biệt nhất giữa cậu và Trịnh Triết đó là cậu không yêu tôi, mà tôi cũng không yêu cậu.

Cuối cùng chúng tôi đưa Trịnh Sưởng trở lại trường. Sau khi cậu xuống xe đứng ở trên vỉa hè, tư thái bất cần giờ tay chào tạm biệt chúng tôi, ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào màn hình điện thoại.

“Anh không cần lo lắng Trịnh Sưởng say mê chơi game.” Sau đó tôi nói với Trịnh Triết, “Cậu ấy không cố chấp đối với trò chơi. Cậu ấy cần một thứ để giết thời gian, vừa vặn chọn trúng game, không hơn.”

Trịnh Triết nở nụ cười nhạt: “Ý của cha mẹ tôi là, thời gian của nó vô cùng quý giá, không thể tùy tiện bỏ lỡ.”

Anh đưa mắt dõi theo bóng lưng của Trịnh Sưởng, tôi không rõ lắm có phải anh đang cảm thấy áy náy đối với việc em trai phải gánh vác trách nhiệm đáng ra anh phải chịu hay không.

Nhưng tôi đoán. Mọi người rất khó để không cảm thấy áy náy đối với người thân nhất của mình.

Chúng tôi về nhà, dọc đường đi tôi hỏi anh: “Trong phòng ăn có camera?”

Anh lái xe, cũng không quay đầu lại: “Ừ.”

Tôi nghĩ một lát, cảm thấy không còn lời nào để nói.

Cho nên anh dẫn tôi đi gặp em trai mình, rốt cuộc là có ý gì?

“Cậu và nó chơi được. Dù sao Trịnh Sưởng còn trẻ, tâm địa gian xảo không có bao nhiêu, chuyện nó không làm tốt cậu có thể làm tốt, nó sẽ rất thích cậu. Nhưng mà cậu thắng nó quá lưu loát, nó không có ý tứ thừa nhận” Trịnh Triết nói, “Kỳ thật nó rất sùng bái cậu.”

Tôi không dám gạt bừa, nhưng cũng xác thật không cảm nhận được bài xích từ trên người Trịnh Sưởng.

“Cậu ấy nói anh thích Captain America cùng siêu nhân, nó nói thật chứ?” Tôi nhin không được chỏi, “Captain America cùng siêu nhân.... hai người này đúng là chuẩn mực của đạo đức a.” Ý trong lời nói quả là không hợp phong cách của mình.

Lúc này chính là đang dừng đèn đỏ, anh dừng lại, trầm ngâm một chốc, hỏi tôi: “Cậu nói như vậy, tôi có thể hiểu thành cậu không thích đội trưởng Mỹ cùng siêu nhân?”

“Không có, tôi cũng thích bọn họ.” Tôi nói, “Nhưng mà tôi thích nhất là Iron Man.”

Trịnh Triết quay đầu nhìn tôi, nở nụ cười.

“Đi thôi, về nhà.” Anh nói, không có bất kỳ bình luận nào với lời nói của tôi.

Xe chậm rãi lăn bánh, tôi nhìn cảnh sắc biến hóa ngoài cửa xe, đột nhiên hỏi anh: “Anh có muốn gặp chị tôi không?”

Anh cười nói: “Tôi rất hân hạnh.”

Bộ dạng không chút bất ngờ.

— A.

Tôi nghĩ, tôi đã hiểu anh dẫn tôi đến gặp em trai là có ý gì rồi.

34. Chương 34: Phiên Ngoại: Một Giấc Mơ

Mặc dù bất động thanh sắc mà nhắc nhở tôi chuyện muốn gặp chị tôi, Trịnh Triết rồi lại không có ý tứ muốn an bài chuyện này.

Tôi cũng hiểu được nếu là tôi an bài thì phù hợp hơn, nhưng trong lòng hoàn toàn không có chương trình. Tôi cũng không có kinh nghiệm trong chuyện này, rồi lại nói chị tôi vẫn còn nháo chia tay với bạn trai chị ấy, mỗi ngày đều thích dạy dỗ, có đôi khi tôi nghe chị ấy buột miệng nói, tôi đều cảm thấy người gì kia đáng thương.

“Tần Chiêu Húc.” Trịnh Triết một bên nhìn tài liệu, một bên nhắc nhở tôi, “Anh rể của cậu gọi là Tần Chiêu Húc.”

“Anh ta còn chưa nhất định là anh rể tôi, nói không chừng ngày nào đó chị tôi thấy huấn luyện quá phiền toái liền thật sự chặt đứt với anh ta.” Tôi phản bác.

“Tình cảm của bọn họ rất tốt, giữa hai người bọn họ rất khó xảy ra vấn đề gì. Vấn đề lớn nhất khi bọn họ kết hôn là đến từ bên ngoài a.” Trịnh Triết phân tích cho tôi, “Xuất thân bất đồng, ánh mắt của người khác cũng bất đồng. Bọn họ kết hôn chính là cô bé lọ lem biến phương hoàng đế điển hình, sau khi kết hôn những chuyện lo lắng sốt ruột là phiền toái nhất, cũng là khó giải quyết nhất. Nhà mẹ đẻ không có lực lượng, mọi người sẽ nắm vào điểm đau của chị ấy.”

Tôi nghe không hiểu lắm, nhưng lại dường như hiểu được một chút.

“Chị cậu sau khi xác định chuyện tôi và cậu, mới hạ quyết tâm chia tay với Tần Chiêu Húc.” Trịnh Triết nở nụ cười, hơi có chút bộ dạng tán thưởng, “Chị của cậu rất biết làm người.”

“... Chị ấy không thích anh.” Tôi nói.

Chị tôi vốn không muốn chia tay với Tần Chiêu Húc lắm, chị thương tâm khổ sở không phải giả. Dựa theo cách nói của Trịnh Triết, chị của tôi biết rõ anh cùng với tôi, Trịnh Triết có thể trở thành hậu thuẫn của chị ấy, thái độ của chị đối với Trịnh Triết không nên vì diệu như vậy.

Đúng, chị chưa từng nói qua những lời bảo tôi chia tay với Trịnh Triết hoặc là Trịnh Triết không hợp với tôi, nhưng chị cũng chưa từng tỏ vẻ chị ấy thích Trịnh Triết. Chị chỉ quan tâm đến cảm xúc mà Trịnh Triết mang đến cho tôi, không quan tâm bản thân Trịnh Triết, thậm chí ngay lúc tôi nghĩ lại này, đều có thể phát hiện thái độ của chị vẫn luôn mập mờ không rõ.

Chị vui mừng có người ngoài chị ấy đi vào cuộc sống của tôi, nhưng người kia đến cùng là ai kỳ thật không sao cả. Chị thậm chí không quá ưa thích Trịnh Triết, chị cảm thấy Trịnh Triết sẽ thương tổn tôi.

Trịnh Triết nói: “Chị không thích tôi, nhưng chị ấy rất thương cậu. Tình cảm của chị ấy đối với cậu rất giống như một người mẹ đối với đứa con của mình, vô cùng có ý muốn bảo hộ, nhưng cũng vô cùng không muốn xa rời.”

Tôi yên lặng gật đầu.

Trịnh Triết nhìn tôi, bỗng nhiên cười rộ lên: “Cậu chỉ gật đầu, cậu không biết rằng chị ấy rút cuộc yêu cậu đến bao nhiêu. Hai chị em các cậu quá giống nhau, đều cố chấp, cái tôi* cũng lớn. Nhưng mà chị cậu có thể nguy trang đến vô cùng tốt, nói thể diện làm thể diện, mà cậu làm không được.”

(*Nguyên văn tự ngữ: cái tôi của bản thân, Hiểu rất rõ bản thân, là một người, 1 cá thể. k bị người khác ảnh hưởng, làm chuyện mình thích mặc kệ lời người khác (điều kiện tiên quyết là k làm tổn thương người khác, k xâm phạm đến lợi ích của người khác), tự mình thỏa mãn dục vọng của mình. Đây trái ngược vs từ ích kỷ.)

Tôi nói: “Anh say?”

Anh nói: “Tôi không uống rượu.”

Tôi nói: “Bình thường anh sẽ không nói những lời như vậy.”

Anh nói: “Bình thường cậu cũng sẽ không nói những lời như vậy.”

Tôi nói: “Bình thường tôi không nói lời nào.”

“Đúng vậy.” Trịnh Triết khẽ nói, “Cậu bao giờ cũng không nói lời nào.”

Anh lặng lặng nhìn tôi, ánh mắt có chút u buồn.

Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy cảm xúc biến hóa rõ ràng như thế này ở trên mặt anh, u buồn của anh dường như xuất phát từ một sự chán nản nào đó.

Anh cũng có chuyện không làm được sao? Trên đời này có bao nhiêu chuyện có tiền vẫn không làm được được sao? Trong đó lại có bao nhiêu chuyện có tiền làm không được lại khiến anh nhìn không thấu?

Tôi muốn hỏi, nhưng lại không hỏi ra miệng.

Tôi không phải hoảng sợ, không phải cảm thấy đây là một vấn đề không liên quan đến tôi, càng không phải bởi vì tôi không muốn nhận được một đáp án. Tôi nhìn Trịnh Triết, đa số thời gian, đều cảm thấy tôi đang nhìn một điều bí ẩn.

Nhưng một chốc này, vận mệnh an bài*, dự cảm kỳ dị bao phủ lấy tôi —— tôi cảm thấy được giờ phút này vô thức mà anh để lộ ra từ đâu mà tới.

(*Nguyên văn.Minh minh chi trung Ý nói những việc mà người thường không thể đoán trước và không thể lí giải. Nó là 1 cách gọi của vận mệnh, hay nói cách khác việc đó xảy ra là đã được định trước trong số mệnh con người. Tuy nhiên vận mệnh có thể nắm được và thay đổi được.)

Là yêu mà không được.

Là yêu tôi mà không được.

Tôi cùng anh đối mặt trong chốc lát, chẳng biết tại sao tôi cảm thấy anh khóc, cho dù trên thực tế anh không có.

“... Đừng khóc.” Tôi nói.

Tôi dùng một tay phủ lên mặt anh, lau khô mắt anh, sau đó tới gần, hôn một cái lên môi anh.

Đêm hôm ấy tôi ngủ rất an ổn, dường như cả đêm làm một giấc mộng kỳ quái. Buổi sáng lúc thức dậy đầu óc tôi còn chút mơ màng, nhìn Trịnh Triết nhắm mắt nằm bên cạnh, cảm thấy giống như đã cùng anh qua một đời.

Tôi kéo rèm cửa sổ, ánh mặt trời sáng ngời soi sáng khuôn mặt anh.

Ngoài cửa sổ, mấy cụ già tập thể dục buổi sáng đang nhàn nhã về nhà, mấy đứa nhỏ phải đi học đeo cặp sách chạy vội, bọn họ đan xen vào nhau, chim chóc đậu trên cột điện lao người xuống, lại bay vút lên, để lại một tràng tiếng chiêm chíp.

Những chuyện này đều vốn bình thường, tôi rồi lại cảm thấy dường như cách một thế hệ.

Nhưng tôi còn có sở cầu gì hay sao? Nếu như nhân thế hòa bình, hết thấy bình an.

Mà tôi đang cùng Trịnh Triết qua cả đời này.

35. Chương 35: Phiên Ngoại 2. Trịnh Triết

Mạt thế đã đến vào thời điểm mọi người hoàn toàn không ngờ tới.

Dường như trong vòng một đêm, hơn phân nửa nhân loại đều biến thành xác sống, khắp nơi trên phố đều là thân thể hư thối đi tới đi lui. Tốc độ của bọn chúng không nhanh, nhưng số lượng rất lớn, tương đối nhạy cảm đối ánh sáng, âm thanh cùng mùi của nhân loại, phàm là có người nào đó lạc đàn, bọn chúng sẽ giống

như những con bọ trường phình lúc nhúc, mang theo tanh hôi cùng dịch nhờn bao quanh, tới gần, phân chia người đáng thương đến tan tác rải rác, nội tạng cùng máu loãng bắn ra bốn phía.

Khác với những giả thiết đã từng xuất hiện trong phim truyện cùng trò chơi, những xác sống này không ăn thịt người.

Chúng chỉ là không biết mệt mỏi truy đuổi tất cả những thứ sống mà chúng thấy, đuổi không kịp liền tản ra, lang thang chẳng có mục đích; đuổi kịp liền một loạt cùng lên, phá tan thân thể nhân loại thành từng mảnh. Chúng cũng sẽ không biến nhân loại bình thường thành xác sống, trên thực tế, chúng căn bản sẽ không để cho bất kỳ nhân loại đã bắt được còn sống sót.

Nhược điểm của xác sống ngược lại đều giống như tưởng tượng của con người chính là phần đầu, chỉ cần đánh vào đầu bọn chúng, chặt bỏ đầu bọn chúng, chúng sẽ mất khả năng hành động.

Tất cả những kiến thức này, đều là Trịnh Triết tổng kết được trong mấy ngày chạy trốn này.

Thời điểm tận thế xảy ra bọn họ đang vui chơi trong một sơn trang cách xa thành thị, đêm trước một ngày tất cả bọn họ đều uống say, giang tay giang chân nằm ngủ trên sofa cùng dưới thảm, Trịnh Triết là nhân sĩ tỉnh táo duy nhất trong đám người này, cho nhân viên phục vụ đưa đám người nhị đại vào từng phòng riêng.

Quyết định này vô cùng sáng suốt, rất nhiều phục vụ viên hóa xác sống không thể phá cửa phòng làm tổn thương đến bọn họ, trong phòng lại có điện thoại để bọn họ liên lạc với nhau. Đám người nhị đại lần lượt tỉnh lại, thông qua mắt mèo trên cửa nhận ra tình huống đã xảy ra, sau khi kêu cha gọi mẹ, mọi người thống kê nhân số, lập ra lộ tuyến, từ sự dẫn dắt của những người thân thủ tốt chạy đến bãi đỗ xe, lấy ra hai chiếc chạy khỏi sơn trang.

Bọn họ quyết định đến nội thành —— đương nhiên phải đi nội thành, đi mới có thể tìm cha tìm mẹ tìm người. Vệ tinh hướng dẫn còn có thể dùng, bọn họ đi theo hướng dẫn lái một đường, kinh hồn bạt vía, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hiện trường kinh khủng.

Đi được ra ngoài chỉ có bảy, trên xe của Trịnh Triết ngồi ba người, anh, Lâm Tân Di, còn có một người là bảo tiêu, vận khí tốt không bị hóa xác sống, thời điểm giới thiệu mình chỉ nói hán họ Triệu.

Trên xe khác ngồi bốn người đàn ông, trưởng bối của bọn họ không hợp với Trịnh Triết, cho nên quan hệ giữa Trịnh Triết với bọn họ chẳng qua là tình cảm xã giao, sinh tử trước mắt Trịnh Triết cũng không cam tâm tình nguyện ngồi cùng một xe với bọn họ, cho nên mọi người tạm thời an bài như vậy.

Bất đồng lần đầu xuất hiện rất nhanh, hệ thống hướng dẫn phải đi qua một con đường cao tốc, Trịnh Triết không muốn đi cao tốc, bởi vì đường cao tốc quá nhiều người, người càng nhiều, xác sống cũng càng nhiều, nói không chừng trên cao tốc đã bị chặn như nêm; bốn người đàn ông khác rồi lại cảm thấy cao tốc là con đường gần nhất, muốn đi đường vòng mà nói phải tiêu tốn thời gian quá dài, thời gian càng dài, càng dễ dàng xảy ra sự cố, so sánh với nhau còn không bằng đi cao tốc.

Kết quả thảo luận là mỗi người mỗi ngã, Trịnh Triết đi đường vòng, bọn họ đi đường cao tốc.

Trước khi đi Trịnh Triết hỏi ý kiến của Lâm Tân Di cùng Triệu bảo tiêu, Triệu bảo tiêu tích chữ như vàng: “Tôi đi với anh.”

Lâm Tân Di do dự trong chốc lát, nói: “Em cảm thấy cùng với anh an tâm hơn một chút.”

Sau khi nói xong mặt của cô đỏ lên, hiển nhiên là có chút ngượng ngùng. Lời này trong lúc bình thường thì không có gì, người của hai nhà bọn họ luôn thân cận, trưởng bối hai bên đều có ý kết thân, ngay tại lúc này, lời của cô giống như mang theo một loại trách nhiệm sinh tử nặng nề.

Trịnh Triết rồi lại không có tâm tư nghĩ những thứ này, anh sau khi nhận được đồng ý của bọn họ liền chọn một đường vòng đi nội thành.

Nhưng đường này so với anh tưởng tượng càng khó đi.

Trên đường xe chặn ngang dọc, lúc này cũng không phải lúc quan tâm đến phép tắc giao thông, lộ trình ít xe bọn họ liền cưỡng ép thông qua, nhưng số lượng xe hơi nhiều một chút, con đường liền bị lấp đến cực

kỳ chật chội, cũng như nhìn lại hơn mười chiếc xe kể cả xe buýt dài hơn trăm mét, bọn họ không thể không nhiều lần đường vòng, thậm chí vì tránh né xác sống, còn vòng đến một ngoại thành khác.

Con đường bình thường đi một hai tiếng, bọn họ rời đi hai ngày. Cũng may thời điểm từ sơn trang đi ra bọn họ dừng trong cốp xe không ít thức ăn cùng đồ uống, cẩn thận tính toán, ba người có thể ăn được hai ba tuần, cho nên ngược lại không có áp lực về đồ ăn.

Cùng với bọn họ tiếp cận nội thành, đường vòng có thể đi ngày càng ít. Thời gian một hai ngày còn chưa đủ để cơ quan quốc gia kịp phản ứng để thanh lý đường đi, đi đến cuối cùng, thật sự không còn biện pháp lái xe nữa, bọn họ đành phải mang theo số ít thức ăn cùng nước uống xuống xe đi bộ.

Xe nhiều mà nói cũng là trở ngại của xác sống, bọn họ hữu kinh vô hiểm* xuyên qua quảng trường, trốn trốn tránh tránh mà tìm được một chỗ ẩn nấp — — — một cửa cuốn để hở, thông từ ga ra vào phòng trong.

(* : Nhìn rất kinh tâm động phách, nhưng lại không nguy hiểm, hình dung tình hình, quá trình ác liệt, nghiêm trọng nhưng cuối cùng vẫn đạt tới kết quả như mong muốn.)

Căn cứ vào quan sát của Trịnh Triết, những xác sống này chỉ số thông minh rất thấp, thậm chí lúc dừng phải vật cản chỉ biết đi lên phía trước, mà không phải đường vòng, cho dù trước mặt chúng chỉ là cái lan can. Kéo cửa cuốn xuống, lại để lại một người gác đêm, những người còn lại có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Cần nhắc như vậy vốn không sai.

Nhưng Trịnh Triết không ngờ, tất cả mọi người cũng không ngờ, xác sống sẽ tiến hóa — còn tiến hóa đến nhanh như vậy.

Lần nữa anh tỉnh lại là vào nửa đêm, cửa cuốn bị kéo lên, Triệu bảo tiêu cũng đã chết, thi thể của hắn hấp dẫn một bộ phận xác sống, một số xác sống khác đang thông thả vượt qua hắn, tiếp cận hai người bọn họ.

Lâm Tân Di ngủ ở trong cùng vị trí an toàn nhất, Trịnh Triết đánh thức cô, kéo cô liền chạy vào trong ga ra. Xác sống thông minh một chút, nhưng tốc độ còn chưa phải nhanh, bọn họ nắm tay chạy đến một khoảng đất trống, tùy tiện mở một chiếc xe trống, chui vào.

Trong bóng tối, trong tiếng tim đập kịch liệt, Lâm Tân Di vẫn luôn biểu hiện đến vô cùng kiên cường rốt cuộc nhịn không được khóc lên.

Cô khóc tương đối ẩn nhẫn, nhưng phản ứng đầu tiên của Trịnh Triết rồi lại là hy vọng cô khóc nhỏ tiếng một chút, tốt nhất căn bản đừng khóc, bởi vì anh không biết tính giác của những xác sống kia có đổi thành càng nhạy bén hay không. Thức ăn nước uống của bọn họ đều để trong ga ra rồi, con đường sau đó sẽ trở nên càng khó khăn, anh vốn nên an ủi Lâm Tân Di, giờ phút này rồi lại chỉ cảm thấy tiếng khóc của cô quá ồn ào, lại khiến cho anh phiền lòng.

Anh quay đầu qua chỗ khác, đưa ánh mắt nhìn về phương xa.

Sau đó anh nhìn thấy một luồng sáng.

Là nhiều cái đèn sặc, treo trên một cái đèn đường nào đó. Ánh sáng chiếu rọi xuống một vùng nhỏ bé, trên đường vô số xe con bị vứt bỏ, tại nơi chính giữa ánh sáng, trên mũ của một chiếc xe, ngồi một người thanh niên không thấy rõ mặt.

Ánh sáng kia cùng người thanh niên hấp dẫn không ít xác sống tầng tầng lớp lớp đi tới, lít nhít dày đặc, như là đám giòi trắng trên thi thể. Trịnh Triết bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi, nhịp tim đập loạn của anh còn chưa bình phục, lại theo bản năng ngừng thở, nhìn người thanh niên kia đưa tay, từ bên cạnh nhặt lên một khẩu súng máy, bắn một hồi, trực tiếp quét sạch một vùng trước mặt, sau đó hắn khom người mở cửa xe, từ bên trong lấy ra một... tên lửa phòng không vác vai? (*)

Một tiếng nổ đình tai nhức óc.

“Cái gì vậy? Vừa rồi là cái gì vậy?” Lâm Tân Di giật mình ngẩng đầu.

Trịnh Triết trầm mặc một chút.

Sau đó anh nói: “Khả năng ngày mai, chúng ta liền có thể về nhà.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-vach-kia-song-chet-muon-hien-than>